

सुंदर गुटका

१--- जपुजी साहिब	---	२
२---शब्द हजारे	---	१०
३---जापु साहिब	---	१५
४---शब्द हजारे पा:१०	---	३५
५---सुधा सवय्ये	---	३९
६---त्व प्रसादि सवय्ये	---	४१
७---अनंदु साहिब	---	४४
८---रहिरास	---	५३
९---अरदास	---	६३
१०--सोहिला	--	६६
११--बारहा माह (मांझ म: ५)	---	६९
१२--आसा दी वार	- ---	७४
१३--सुखमनी साहिब	-----	१०६
१४--बसंत की वार	--	१६१
१५--लांवां	-----	१६२
१६--बाणी म: ९	--- -	१६४

जपु जी साहिब

੧੭ ੧ॐकार सति नामु करता पुरखु निरभउ
निरवैरु अकाल मूरति अजूनी सैभं गुर प्रसादि ॥
॥ जपु ॥

आदि सचु जुगादि सचु ॥

है भी सचु नानक होसी भी सचु ॥੧॥

सोचै सोचि न होवई जे सोची लख वार ॥ चुपै चुप न होवई
जे लाइ रहा लिव तार ॥ भुखिआ भुख न उतरी जे बंना पुरीआ
भार ॥ सहस सिआणपा लख होहि त इक न चलै नालि ॥ किव
सचिआरा होइरे किव कूड़ै तुटै पालि ॥ हुकमि रजाई चलणा नानक
लिखिआ नालि ॥੧॥

हुकमी होवनि आकार हुकमु न कहिआ जाई ॥ हुकमी होवनि
जीअ हुकमि मिलै वडिआई ॥ हुकमी उतमु नीचु हुकमि लिखि दुखु
सुखु पाईअहि ॥ इकना हुकमी बखसीस इकि हुकमी सदा
भवाईअहि ॥ हुकमै अंदरि सभु को बाहरि हुकम न कोइ ॥ नानक
हुकमै जे बुझै त हउमै कहै न कोइ ॥੨॥

गावै को ताणु होवै किसै ताणु ॥ गावै को दाति जाणै
नीसाणु ॥ गावै को गुण वडिआईआ चार ॥ गावै को विदिआ
विखमु वीचारु ॥ गावै को साजि करे तनु खेह ॥ गावै को जीअ लै
फिरि देह ॥ गावै को जापै दिसै दूरि ॥ गावै को वेखै हादरा
हदूरि ॥ कथना कथी न आवै तोटि ॥ कथि कथि कथी कोटी
कोटि कोटि ॥ देदा दे लैदे थकि पाहि ॥ जुगा जुगंतरि खाही
खाहि ॥ हुकमी हुकमु चलाए राहु ॥ नानक विगसै वेपरवाहु ॥੩॥

साचा साहिबु साचि नाइ भाखिआ भाउ अपारु ॥ आखहि मंगहि
देहि देहि दाति करे दातारु ॥ फेरि कि अगै रखीए जितु दिसै

ਦਰਬਾਰੁ ॥ ਸੁਹੌ ਕਿ ਬੋਲਣੁ ਬੋਲੀਏ ਜਿਤੁ ਸੁਣਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥ ਅੰਸ਼ਿਤ
ਵੇਲਾ ਸਚੁ ਨਾਉ ਵਡਿਆਈ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਕਰਮੀ ਆਵੈ ਕਪੜਾ ਨਦਰੀ ਮੋਖੁ
ਦੁਆਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਏ ਸਭੁ ਆਪੇ ਸਵਿਆਰੁ ॥੪॥

ਥਾਪਿਆ ਨ ਜਾਇ ਕੀਤਾ ਨ ਹੋਇ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰਂਜਨੁ ਸੋਇ ॥
ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ਮਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਗਾਵੀਏ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥
ਗਾਵੀਏ ਸੁਣੀਏ ਮਨਿ ਰਖੀਏ ਭਾਊ ॥ ਦੁਖੁ ਪਰਹਰਿ ਸੁਖੁ ਘਰਿ ਲੈ ਜਾਇ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਦਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ਗੁਰੁ ਈਸਰੁ ਗੁਰੁ
ਗੋਰਖੁ ਬਰਮਾ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬਤੀ ਮਾਈ ॥ ਜੇ ਹਤ ਜਾਣਾ ਆਖਾ ਨਾਹੀ ਕਹਣਾ
ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ਗੁਰਾ ਇਕ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਇਕੁ ਦਾਤਾ
ਸੋ ਮੈ ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ ॥੫॥

ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਾ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵਾ ਵਿਣੁ ਭਾਣੇ ਕਿ ਨਾਇ ਕਰੀ ॥ ਜੇਤੀ
ਸਿਰਠਿ ਉਪਾਈ ਵੇਖਾ ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਕਿ ਮਿਲੈ ਲਈ ॥ ਮਤਿ ਵਿਚਿ ਰਤਨ
ਜਵਾਹਰ ਮਾਣਿਕ ਜੇ ਇਕ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀ ॥ ਗੁਰਾ ਇਕ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥
ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸੋ ਮੈ ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ ॥੬॥

ਜੇ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਆਰਜਾ ਹੋਰ ਦਸੂਣੀ ਹੋਇ ॥ ਨਵਾ ਖੰਡਾ ਵਿਚ ਜਾਣੀਏ
ਨਾਲਿ ਚਲੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਚੰਗਾ ਨਾਉ ਰਖਾਇ ਕੈ ਜਸੁ ਕੀਰਤਿ ਜਗਿ ਲੇਇ ॥
ਜੇ ਤਿਸੁ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵੈ ਤ ਵਾਤ ਨ ਪੁਛੈ ਕੇ ॥ ਕੀਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟੁ ਕਹਿ
ਦੋਸੀ ਦੋਸੁ ਧਰੇ । ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣਿ ਗੁਣੁ ਕਰੇ ਗੁਣਵਂਤਿਆ ਗੁਣੁ ਦੇ । ਤੇਹਾ
ਕੋਇ ਨ ਸੁਝਾਈ ਜੇ ਤਿਸੁ ਗੁਣੁ ਕੋਇ ਕਰੇ ॥੭॥

ਸੁਣਿਏ ਸਿਧ ਪੀਰ ਸੁਰਿ ਨਾਥ ॥ ਸੁਣਿਏ ਧਰਤਿ ਧਵਲ ਆਕਾਸ ॥
ਸੁਣਿਏ ਦੀਪ ਲੋਅ ਪਾਤਾਲ ॥ ਸੁਣਿਏ ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਕਾਲੁ ॥ ਨਾਨਕ
ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥ ਸੁਣਿਏ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੮॥

ਸੁਣਿਏ ਈਸਰੁ ਬਰਮਾ ਇੰਦੁ ॥ ਸੁਣਿਏ ਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹਣ ਮੰਦੁ ॥ ਸੁਣਿਏ
ਯੋਗ ਜੁਗਤਿ ਤਨਿ ਭੇਦ ॥ ਸੁਣਿਏ ਸਾਸਤ ਸਿਸ਼ਿਤਿ ਵੇਦ ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ
ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥ ਸੁਣਿਏ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੯॥

ਸੁਣਿਏ ਸਤੁ ਸਂਤੋਖੁ ਗਿਆਨੁ ॥ ਸੁਣਿਏ ਅਠਸਠਿ ਕਾ ਇਸਨਾਨੁ ॥
ਸੁਣਿਏ ਪਡਿ ਪਡਿ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥ ਸੁਣਿਏ ਲਾਗੈ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥ ਨਾਨਕ

भगता सदा विगासु ॥ सुणिए दूख पाप का नासु ॥ १० ॥

सुणिए सरा गुणा के गाह ॥ सुणिए सेख पीर पातिसाह ॥ सुणिए अंधे पावहि राहु ॥ सुणिए हाथ होवै असगाहु ॥ नानक भगता सदा विगासु ॥ सुणिए दूख पाप का नासु ॥ ११ ॥

मंने की गति कही न जाइ ॥ जे को कहै पिछै पछुताइ ॥ कागदि कलम न लिखणहारु ॥ मंने का बहि करनि वीचारु ॥ ऐसा नामु निरंजनु होइ ॥ जे को मंनि जाणै मनि कोइ ॥ १२ ॥

मंनै सुरति होवै मनि बुधि ॥ मंनै सगल भवण की सुधि ॥ मंनै मुहि चोटा ना खाइ ॥ मंनै जम कै साथि न जाइ ॥ ऐसा नामु निरंजनु होइ ॥ जेको मंनि जाणै मनि कोइ ॥ १३ ॥

मंनै मारगि ठाक न पाइ ॥ मंनै पति सिउ परगटु जाइ ॥ मंनै मगु न चलै पंथु ॥ मंनै धरम सेती सनबंधु ॥ ऐसा नामु निरंजनु होइ ॥ जे को मंनि जाणै मनि कोइ ॥ १४ ॥

मंनै पावहि मोखु दुआरु ॥ मंनै परवारै साधारु ॥ मंनै तरै तारे गुरु सिख ॥ मंनै नानक भवहि न भिख ॥ ऐसा नामु निरंजनु होइ ॥ जे को मंनि जाणै मनि कोइ ॥ १५ ॥

पंच परवाणु पंच परधानु ॥ पंचे पावहि दरगहि मानु ॥ पंचे सोहहि दरि राजानु ॥ पंचा का गुरु एकु धिआनु ॥ जे को कहै करै वीचारु ॥ करते कै करणै नाही सुमारु ॥ धौलु धरमु दइआ का पूतु ॥ संतोखु थापि रखिआ जिनि सूति ॥ जे को बुझै होवै सविआरु ॥ धवलै उपरि केता भारु ॥ धरती होरु परै होरु होरु ॥ तिस ते भारु तलै कवणु जोरु ॥ जीअ जाति रंगा के नाव ॥ सभना लिखिआ वुड़ी कलाम ॥ एहु लेखा लिखि जाणै कोइ ॥ लेखा लिखिआ केता होइ ॥ केता ताणु सुआलिहु रूपु ॥ केती दाति जाणै कौणु कूतु ॥ कीता पसाउ एको कवाउ ॥ तिस ते होए लख दरीआउ ॥ कुदरति कवण कहा वीचारु ॥ वारिआ न जावा एक वार ॥ जो तुधु भावै साई भली कार ॥ तू सदा सलामति निरंकार ॥ १६ ॥

ਅਸਂਖ ਜਪ ਅਸਂਖ ਭਾਉ ॥ ਅਸਂਖ ਪੂਜਾ ਅਸਂਖ ਤਪ ਤਾਉ ॥
 ਅਸਂਖ ਗਰੰਥ ਮੁਖਿ ਵੇਦ ਪਾਠ ॥ ਅਸਂਖ ਜੋਗਿ ਮਨਿ ਰਹਹਿ ਉਦਾਸ
 ॥ ਅਸਂਖ ਭਗਤ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਵੀਚਾਰ ॥ ਅਸਂਖ ਸਤੀ ਅਸਂਖ ਦਾਤਾਰ ॥
 ਅਸਂਖ ਸੂਰ ਸੁਹ ਭਖ ਸਾਰ ॥ ਅਸਂਖ ਮੌਨਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ਤਾਰ ॥ ਕੁਦਰਤਿ
 ਕਵਣ ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ
 ਭਲੀ ਕਾਰ ॥ ਤ੍ਰਾਂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰਂਕਾਰ ॥੧੭॥

ਅਸਂਖ ਸੂਰਖ ਅਂਧ ਘੋਰ ॥ ਅਸਂਖ ਚੋਰ ਹਰਾਮਖੋਰ ॥ ਅਸਂਖ ਅਮਰ
 ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਜੋਰ ॥ ਅਸਂਖ ਗਲਵਢ ਹਤਿਆ ਕਮਾਹਿ ॥ ਅਸਂਖ ਪਾਪੀ ਪਾਪੁ
 ਕਰਿ ਜਾਹਿ ॥ ਅਸਂਖ ਕੂਡਿਆਰ ਕੂਝੇ ਫਿਰਾਹਿ ॥ ਅਸਂਖ ਮਲੇਛ ਮਲੁ
 ਭਖਿ ਖਾਹਿ ॥ ਅਸਂਖ ਨਿੰਦਕ ਸਿਰਿ ਕਰਹਿ ਭਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕੁ ਨੀਚੁ ਕਹੈ
 ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥
 ਤ੍ਰਾਂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰਂਕਾਰ ॥੧੮॥

ਅਸਂਖ ਨਾਵ ਅਸਂਖ ਥਾਵ ॥ ਅਗੰਮ ਅਗੰਮ ਅਸਂਖ ਲੋਅ ॥ ਅਸਂਖ
 ਕਹਹਿ ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ ਹੋਇ ॥ ਅਖਰੀ ਨਾਮੁ ਅਖਰੀ ਸਾਲਾਹ ॥ ਅਖਰੀ ਗਿਆਨੁ
 ਗੀਤ ਗੁਣ ਗਾਹ ॥ ਅਖਰੀ ਲਿਖਣੁ ਬੋਲਣੁ ਬਾਣਿ ॥ ਅਖਰਾ ਸਿਰਿ ਸੰਜੋਗੁ
 ਵਖਾਣਿ ॥ ਜਿਨਿ ਏਹਿ ਲਿਖੇ ਤਿਸੁ ਸਿਰਿ ਨਾਹਿ ॥ ਜਿਵ ਫੁਰਮਾਏ ਤਿਵ
 ਤਿਵ ਪਾਹਿ ॥ ਜੇਤਾ ਕੀਤਾ ਤੇਤਾ ਨਾਉ ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਾਹੀ ਕੋ ਥਾਉ ॥
 ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣ ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ
 ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥ ਤ੍ਰਾਂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰਂਕਾਰ ॥੧੯॥

ਭਰੀਏ ਹਥੁ ਪੈਰੁ ਤਨੁ ਦੇਹ ॥ ਪਾਣੀ ਧੋਤੈ ਉਤਰਸੁ ਖੇਹ ॥ ਸੂਤ ਪਲੀਤੀ
 ਕਪੜੂ ਹੋਇ ॥ ਦੇ ਸਾਬੂਣੁ ਲੰਝੇ ਓਹੁ ਧੋਇ ॥ ਭਰੀਏ ਮਤਿ ਪਾਪਾ ਕੈ ਸਂਗਿ ॥
 ਓਹੁ ਧੋਪੈ ਨਾਵੈ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥ ਪੁੰਨੀ ਪਾਪੀ ਆਖਣੁ ਨਾਹਿ ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ
 ਕਰਣਾ ਲਿਖਿ ਲੈ ਜਾਹੁ ॥ ਆਪੇ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੀ
 ਆਵਹੁ ਜਾਹੁ ॥ ੨੦॥

ਤੀਰਥੁ ਤਪੁ ਦੜਾਦ ਦਤੁ ਦਾਨੁ ॥ ਜੇ ਕੋ ਪਾਵੈ ਤਿਲ ਕਾ ਮਾਨੁ ॥
 ਸੁਣਿਆ ਮੰਨਿਆ ਮਨਿ ਕੀਤਾ ਭਾਉ ॥ ਅਨਤਰਗਤਿ ਤੀਰਥਿ ਮਲਿ ਨਾਉ ॥
 ਸਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਮੈ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਵਿਣੁ ਗੁਣ ਕੀਤੇ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਸੁਅਸਤਿ ਆਥਿ ਬਾਣੀ ਬਰਮਾਉ ॥ ਸਤਿ ਸੁਆਣੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥
 ਕਵਣੁ ਸੁ ਵੇਲਾ ਵਖਤੁ ਕਵਣੁ ਕਵਣ ਥਿਤਿ ਕਵਣੁ ਵਾਰੁ ॥ ਕਵਣਿ ਸਿ
 ਰੂਤੀ ਮਾਹੁ ਕਵਣੁ ਜਿਤੁ ਹੋਆ ਆਕਾਰੁ ॥ ਵੇਲ ਨ ਪਾਈਆ ਪੰਡਤੀ ਜਿ ਹੋਵੈ
 ਲੇਖੁ ਪੁਰਾਣੁ ॥ ਵਖਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਕਾਦੀਆ ਜਿ ਲਿਖਨਿ ਲੇਖੁ ਕੁਰਾਣੁ ॥
 ਥਿਤਿ ਵਾਰੁ ਨਾ ਜੋਗੀ ਜਾਣੈ ਰੂਤਿ ਮਾਹੁ ਨਾ ਕੋਈ ॥ ਜਾ ਕਰਤਾ ਸਿਰਠੀ
 ਕਤ ਸਾਜੇ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸੋਈ ॥ ਕਿਵ ਕਰਿ ਆਖਾ ਕਿਵ ਸਾਲਾਹੀ ਕਿਉ
 ਵਰਨੀ ਕਿਵ ਜਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖਣਿ ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਇਕ ਟੂ ਇਕੁ
 ਸਿਆਣਾ ॥ ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਵਡੀ ਨਾਈ ਕੀਤਾ ਜਾਕਾ ਹੋਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਜੇ ਕੋ
 ਆਪੈ ਜਾਣੈ ਅਗੈ ਗਇਆ ਨ ਸੋਹੈ ॥ ੨੧ ॥

ਪਾਤਾਲਾ ਪਾਤਾਲ ਲਖ ਆਗਾਸਾ ਆਗਾਸ ॥ ਓਡਕ ਓਡਕ ਭਾਲਿ
 ਥਕੇ ਵੇਦ ਕਹਨਿ ਇਕ ਵਾਤ ॥ ਸਹਸ ਅਠਾਰਹ ਕਹਨਿ ਕਤੇਬਾ ਅਸੁਲ੍ਹ ਇਕੁ
 ਧਾਤੁ ॥ ਲੇਖਾ ਹੋਇ ਤਾ ਲਿਖੀਏ ਲੇਖੈ ਹੋਇ ਵਿਣਾਸੁ ॥ ਨਾਨਕ ਵਡਾ
 ਆਖੀਏ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪੁ ॥ ੨੨ ॥

ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਿ ਏਤੀ ਸੁਰਤਿ ਨ ਪਾਈਆ ॥ ਨਦੀਆ ਅਤੈ ਵਾਹ
 ਪਵਹਿ ਸਮੁੰਦਿ ਨ ਜਾਣੀਅਹਿ ॥ ਸਮੁੰਦ ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਗਿਰਹਾ ਸੇਤੀ ਮਾਲੁ
 ਧਨੁ ॥ ਕੀਝੀ ਤੁਲਿ ਨ ਹੋਵਨੀ ਜੇ ਤਿਸੁ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰਹਿ ॥ ੨੩ ॥

ਅਂਤੁ ਨ ਸਿਫਤੀ ਕਹਣਿ ਨ ਅਂਤੁ ॥ ਅਂਤੁ ਨ ਕਰਣੈ ਦੇਣਿ ਨ ਅਂਤੁ ॥
 ਅਂਤੁ ਨ ਵੇਖਣਿ ਸੁਣਣਿ ਨ ਅਂਤੁ ॥ ਅਂਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਕਿਆ ਮਨਿ ਮਂਤੁ ॥ ਅਂਤੁ
 ਨ ਜਾਪੈ ਕੀਤਾ ਆਕਾਰੁ ॥ ਅਂਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥ ਅਂਤ ਕਾਰਣਿ ਕੇਤੇ
 ਬਿਲਲਾਹਿ ॥ ਤਾ ਕੇ ਅਂਤ ਨ ਪਾਏ ਜਾਹਿ ॥ ਏਹੁ ਅਂਤੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਝੁ ॥
 ਬਹੁਤਾ ਕਹੀਏ ਬਹੁਤਾ ਹੋਇ ॥ ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਊਚਾ ਥਾਉ ॥ ਊਚੇ ਉਪਰਿ
 ਊਚਾ ਨਾਉ ॥ ਏਵਡੁ ਊਚਾ ਹੋਵੈ ਕੋਝੁ ॥ ਤਿਸੁ ਊਚੇ ਕਤ ਜਾਣੈ ਸੋਝੁ ॥
 ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ਆਪਿ ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਕਰਮੀ ਦਾਤਿ ॥ ੨੪ ॥

ਬਹੁਤਾ ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਆ ਨਾ ਜਾਇ ॥ ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥
 ਕੇਤੇ ਮੰਗਹਿ ਜੋਧ ਅਪਾਰ ॥ ਕੇਤਿਆ ਗਣਤ ਨਹੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਕੇਤੇ ਖਹਿ
 ਤੁਟਹਿ ਵੇਕਾਰ ॥ ਕੇਤੇ ਲੈ ਲੈ ਮੁਕਰੁ ਪਾਹਿ ॥ ਕੇਤੇ ਮੂਰਖ ਖਾਹੀ ਖਾਹਿ ॥
 ਕੇਤਿਆ ਦੂਖ ਮੂਖ ਸਦ ਮਾਰ ॥ ਏਹਿ ਭੀ ਦਾਤਿ ਤੇਰੀ ਦਾਤਾਰ ॥ ਬੰਦਿ

ਖਲਾਸੀ ਭਾਣੈ ਹੋਇ ॥ ਹੋਰ ਆਖਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥ ਜੇ ਕੋ ਖਾਇਕੁ
ਆਖਣਿ ਪਾਇ ॥ ਓਹੁ ਜਾਣੈ ਜੇਤੀਆ ਮੁਹਿ ਖਾਇ ॥ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪੇ
ਦੇਇ ॥ ਆਖਹਿ ਸਿ ਭਿ ਕੇਈ ਕੇਇ ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਬਖਸੇ ਸਿਫਤਿ ਸਾਲਾਹ ॥
ਨਾਨਕ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥੨੫॥

ਅਮੁਲ ਗੁਣ ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰ ॥ ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰੀਏ ਅਮੁਲ ਭੰਡਾਰ ॥
ਅਮੁਲ ਆਵਹਿ ਅਮੁਲ ਲੈ ਜਾਹਿ ॥ ਅਮੁਲ ਭਾਇ ਅਮੁਲਾ ਸਮਾਹਿ ॥
ਅਮੁਲੁ ਧਰਮੁ ਅਮੁਲੁ ਦੀਬਾਣੁ ॥ ਅਮੁਲੁ ਤੁਲੁ ਅਮੁਲੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਅਮੁਲੁ
ਬਖਸੀਸ ਅਮੁਲੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ਅਮੁਲੁ ਕਰਮੁ ਅਮੁਲੁ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥ ਅਮੁਲੋ
ਅਮੁਲੁ ਆਖਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥ ਆਖਿ ਆਖਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਆਖਹਿ ਵੇਦ
ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ ॥ ਆਖਹਿ ਪਡੇ ਕਰਹਿ ਵਖਿਆਣ ॥ ਆਖਹਿ ਬਰਮੇ
ਆਖਹਿ ਇੰਦ ॥ ਆਖਹਿ ਗੋਪੀ ਤੈ ਗੋਵਿਦ ॥ ਆਖਹਿ ਈਸਰ ਆਖਹਿ
ਸਿਧ ॥ ਆਖਹਿ ਕੇਤੇ ਕੀਤੇ ਬੁਧ ॥ ਆਖਹਿ ਦਾਨਵ ਆਖਹਿ ਦੇਵ ॥
ਆਖਹਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਵ ॥ ਕੇਤੇ ਆਖਹਿ ਆਖਣਿ ਪਾਹਿ ॥
ਕੇਤੇ ਕਹਿ ਕਹਿ ਉਠਿ ਉਠਿ ਜਾਹਿ ॥ ਏਤੇ ਕੀਤੇ ਹੋਰਿ ਕਰੇਹਿ ॥ ਤਾ
ਆਖਿ ਨ ਸਕਹਿ ਕੇਈ ਕੇਇ ॥ ਜੇਵਡੁ ਭਾਵੈ ਤੇਵਡੁ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਣੈ
ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥ ਜੇ ਕੋ ਆਖੈ ਬੋਲੁ ਵਿਗਡੂ ॥ ਤਾ ਲਿਖਿਏ ਸਿਰਿ ਗਾਵਾਰਾ
ਗਾਵਾਰੁ ॥੨੬॥

ਸੋ ਦਰੁ ਕੇਹਾ ਸੋ ਘਰੁ ਕੇਹਾ ਜਿਤੁ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮਾਲੇ ॥ ਵਾਜੇ
ਨਾਦੁ ਅਨੇਕ ਅਸਾਂਖਾ ਕੇਤੇ ਵਾਵਣਹਾਰੇ ॥ ਕੇਤੇ ਰਾਗ ਪਰੀ ਸਿਉ ਕਹੀਅਨਿ
ਕੇਤੇ ਗਾਵਣਹਾਰੇ ॥ ਗਾਵਹਿ ਤੁਹਨੋ ਪਤਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸਾਂਤਰ ਗਾਵੈ ਰਾਜਾ
ਧਰਮੁ ਦੁਆਰੇ ॥ ਗਾਵਹਿ ਚਿਤੁ ਗੁਪਤੁ ਲਿਖਿ ਜਾਣਹਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਧਰਮੁ
ਵੀਚਾਰੇ ॥ ਗਾਵਹਿ ਈਸਰੁ ਬਰਮਾ ਦੇਵੀ ਸੋਹਨਿ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ ॥ ਗਾਵਹਿ
ਇੰਦ ਇਦਾਸਣਿ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ ਨਾਲੇ ॥ ਗਾਵਹਿ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਦਰਿ
ਗਾਵਨਿ ਸਾਧ ਵਿਚਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸਾਂਤੋਖੀ ਗਾਵਹਿ ਵੀਰ
ਕਰਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਪਂਡਿਤ ਪਡਨਿ ਰਖੀਸਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵੇਦਾ ਨਾਲੇ ॥ ਗਾਵਹਿ
ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ ਸੁਰਗਾ ਮਛ ਪਝਾਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ
ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ ॥ ਗਾਵਹਿ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰਾ ਗਾਵਹਿ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ

੮

॥ ਗਾਵਹਿ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਵਰਭੰਡਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਧਾਰੇ ॥ ਸੋਈ ਤੁਧੁਨੋ
ਗਾਵਹਿ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ ॥ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਗਾਵਨਿ ਸੇ
ਮੈ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਨਿ ਨਾਨਕੁ ਕਿਆ ਵੀਚਾਰੇ ॥ ਸੋਈ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਚੁ
ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਨਾਈ ॥ ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ ਰਚਨਾ ਜਿਨਿ
ਰਚਾਈ ॥ ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭਾਤੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜਿਨਸੀ ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ॥
ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਜਿਵ ਤਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ
ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥ ਸੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਾਹਾ
ਪਾਤਿਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਰਹਣੁ ਰਜਾਈ ॥ ੨੭ ॥

ਮੁੰਦਾ ਸੰਤੋਖੁ ਸਰਮੁ ਪਤੁ ਝੋਲੀ ਧਿਆਨ ਕੀ ਕਰਹਿ ਬਿਭੂਤਿ ॥
ਖਿੰਥਾ ਕਾਲੁ ਕੁਆਰੀ ਕਾਇਆ ਜੁਗਤਿ ਡੱਡਾ ਪਰਤੀਤਿ ॥ ਆਈ ਪੰਥੀ ਸਗਲ
ਜਮਾਤੀ ਮਨਿ ਜੀਤੈ ਜਗੁ ਜੀਤੁ ॥ ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ॥ ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ
ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ ਵੇਸੁ ॥ ੨੮ ॥

ਮੁਗਤਿ ਗਿਆਨੁ ਦਇਆ ਭੰਡਾਰਣਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਾਜਹਿ ਨਾਦ ॥ ਆਪਿ
ਨਾਥੁ ਨਾਥੀ ਸਭ ਜਾ ਕੀ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਅਵਰਾ ਸਾਦ ॥ ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਦੁਝ
ਕਾਰ ਚਲਾਵਹਿ ਲੇਖੇ ਆਵਹਿ ਭਾਗ ॥ ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ॥ ਆਦਿ
ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ ਵੇਸੁ ॥ ੨੯ ॥

ਏਕਾ ਮਾਈ ਜੁਗਤਿ ਵਿਆਈ ਤਿਨਿ ਚੇਲੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਇਕੁ ਸੰਸਾਰੀ ਇਕੁ
ਭੰਡਾਰੀ ਇਕੁ ਲਾਏ ਦੀਬਾਣੁ ॥ ਜਿਵ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ ਜਿਵ ਹੋਵੈ
ਫੁਰਮਾਣੁ ॥ ਓਹੁ ਵੇਖੈ ਓਨਾ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵੈ ਬਹੁਤਾ ਏਹੁ ਵਿਡਾਣੁ ॥ ਆਦੇਸੁ
ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ॥ ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ
ਵੇਸੁ ॥ ੩੦ ॥

ਆਸਣੁ ਲੋਝ ਲੋਝ ਭੰਡਾਰ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ ਸੁ ਏਕਾ ਵਾਰ ॥
ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਕੀ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ॥ ਆਦੇਸੁ
ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ॥ ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ ਵੇਸੁ
॥ ੩੧ ॥

ਇਕ ਦ੍ਰੂ ਜੀਮੈ ਲਖ ਹੋਹਿ ਲਖ ਹੋਵਹਿ ਲਖ ਵੀਸ ॥ ਲਖੁ ਲਖੁ
ਗੇੜਾ ਆਖੀਅਹਿ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਜਗਦੀਸ ॥ ਏਤੁ ਰਾਹਿ ਪਤਿ ਪਵਡੀਆ ਚੜੀਏ

होइ इकीस ॥ सुणि गला आकास की कीटा आई रीस ॥ नानक
नदरी पाईए कूड़ी कूड़ै ठीस ॥३२॥

आखणि जोरु चुपै नह जोरु ॥ जोरु न मंगणि देणि न जोरु ॥
जोरु न जीवणि मरणि न जोरु ॥ जोरु न राजि मालि मनि सोरु ॥
जोरु न सुरती गिआनि वीचारि ॥ जोरु न जुगती छुटै संसारु ॥
जिसु हथि जोरु करि वेख्यै सोइ ॥ नानक उतमु नीचु न कोइ ॥३३॥

राती रुती थिती वार ॥ पवण पाणी अगनी पाताल ॥ तिसु
विचि धरती थापि रखी धरम साल ॥ तिसु विचि जीआ जुगति के
रंग ॥ तिन के नाम अनेक अनंत ॥ करमी करमी होइ वीचारु ॥ सचा
आपि सचा दरबारु ॥ तिथै सोहनि पंच परवाणु ॥ नदरी करमि पवै
नीसाणु ॥ कच पकाई ओथै पाइ ॥ नानक गइआ जापै जाइ ॥३४॥

धरम खंड का एहो धरमु ॥ गिआन खंड का आखहु करमु ॥
केते पवण पाणी वैसंतर केते कान महेस ॥ केते बरमे घाड़ति
घड़ीअहि रूप रंग के वेस ॥ केतीआ करम भूमी मेर केते केते धू
उपदेस ॥ केते इंद चंद सूर केते केते मंडल देस ॥ केते सिध बुध
नाथ केते केते देवी वेस ॥ केते देव दानव मुनि केते केते रतन
समुंद ॥ केतीआ खाणी केतीआ बाणी केते पात नरिंद ॥ केतीआ
सुरती सेवक केते नानक अंतु न अंतु ॥३५॥

गिआन खंड महि गिआनु परचंडु ॥ तिथै नाद बिनोद कोड
अनंदु ॥ सरम खंड की बाणी रूपु ॥ तिथै घाड़ति घड़िए बहुतु
अनूपु ॥ ता कीआ गला कथीआ ना जाहि ॥ जे को कहै पिछै
पछुताइ ॥ तिथै घड़िए सुरति मति मनि बुधि ॥ तिथै घड़िए सुरा सिधा
की सुधि ॥३६॥

करम खंड की बाणी जोरु ॥ तिथै होरु न कोई होरु ॥ तिथै
जोध महाबल सूर ॥ तिन महि रामु रहिआ भरपूर ॥ तिथै सीतो सीता
महिमा माहि ॥ ता के रूप न कथने जाहि ॥ ना ओहि मरहि न ठागे
जाहि ॥ जिन के रामु वसै मन माहि ॥ तिथै भगत वसहि के लोअ ॥

ਕਰਹਿ ਅਨੰਦੁ ਸਚਾ ਮਨਿ ਸੋਝ ॥ ਸਚ ਖੰਡ ਵਸੈ ਨਿਰਂਕਾਰੁ ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ
ਵੇਖੈ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥ ਤਿਥੈ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਵਰਭੰਡ ॥ ਜੇ ਕੋ ਕਥੈ ਤ ਅੰਤ ਨ
ਅੰਤ ॥ ਤਿਥੈ ਲੋਅ ਲੋਅ ਆਕਾਰ ॥ ਜਿਵ ਜਿਵ ਹੁਕਮੁ ਤਿਵੈ ਤਿਵ ਕਾਰ ॥
ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ ਕਰਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਕਥਨਾ ਕਰਡਾ ਸਾਰੁ ॥੩੭॥

ਜਤੁ ਪਾਹਾਰਾ ਧੀਰਜੁ ਸੁਨਿਆਰੁ ॥ ਅਹਰਣਿ ਮਤਿ ਵੇਦੁ ਹਥੀਆਰੁ ॥ ਭਉ
ਖਲਾ ਅਗਨਿ ਤਪ ਤਾਉ ॥ ਭੱਡਾ ਭਾਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਤੁ ਢਾਲਿ ॥ ਘੜੀਏ ਸਬਦੁ
ਸਚੀ ਟਕਸਾਲ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰਮੁ ਤਿਨ ਕਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ
ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥੩੮॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਪਵਣੁ ਗੁਰੁ ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਧਰਤਿ ਮਹਤੁ ॥ ਦਿਵਸੁ ਰਾਤਿ ਦੁਝ
ਦਾਈ ਦਾਇਆ ਖੇਲੈ ਸਗਲ ਜਗਤੁ ॥ ਚੰਗਿਆਈਆ ਬੁਰਿਆਈਆ
ਵਾਚੈ ਧਰਮੁ ਹਦੂਰਿ ॥ ਕਰਮੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਕੇ ਨੇਡੇ ਕੇ ਦੂਰਿ ॥
ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗਏ ਮਸਕਤਿ ਘਾਲਿ ॥ ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ
ਉਜਲੇ ਕੇਤੀ ਛੁਟੀ ਨਾਲਿ ॥੧॥

ਸ਼ਵਦ ਹਜ਼ਾਰੇ

ਮਾੜ ਮਹਲਾ ੫ ਚਤੁਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਲੋਚੈ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਤਾਈ ॥ ਬਿਲਪ ਕਾਰੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕੀ
ਨਿਆਈ ॥ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨ ਉਤਰੈ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ ਬਿਨੁ ਦਰਸਨ ਸਾਂਤ
ਪਿਆਰੇ ਜੀਉ ॥੧॥ ਹਉ ਘੋਲੀ ਜੀਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਗੁਰ ਦਰਸਨ
ਸਾਂਤ ਪਿਆਰੇ ਜੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੇਰਾ ਮੁਖੁ ਸੁਹਾਵਾ ਜੀਉ
ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ ॥ ਚਿਰੁ ਹੋਆ ਦੇਖੇ ਸਾਰਿੰਗਪਾਣੀ ॥ ਧੰਨੁ ਸੁ
ਦੇਸੁ ਜਹਾ ਤੂੰ ਵਸਿਆ ਮੇਰੇ ਸਜਣ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰੇ ਜੀਉ ॥੨॥
ਹਉ ਘੋਲੀ ਹਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਗੁਰ ਸਜਣ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰੇ
ਜੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਇਕ ਘੜੀ ਨ ਮਿਲਤੇ ਤਾ ਕਲਿਜੁਗੁ ਹੋਤਾ ॥

ਹੁਣਿ ਕਦਿ ਮਿਲੀਏ ਪ੍ਰਿਅ ਤੁਧੁ ਭਗਵਤਾ ॥ ਮੋਹਿ ਰੈਣਿ ਨ ਵਿਆਵੈ
 ਨੀਦ ਨ ਆਵੈ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰੇ ਜੀਉ ॥੩॥ ਹਉ ਘੋਲੀ
 ਜੀਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਤਿਸੁ ਸਚੇ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰੇ ਜੀਉ ॥੭॥
 ਰਹਾਉ ॥ ਭਾਗੁ ਹੋਆ ਗੁਰਿ ਸਂਤੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ
 ਘਰ ਸਾਹਿ ਪਾਇਆ ॥ ਸੇਵ ਕਰੀ ਪਲੁ ਚਸਾ ਨ ਵਿਛੁੜਾ ਜਨ ਨਾਨਕ
 ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀਉ ॥੪॥ ਹਉ ਘੋਲੀ ਜੀਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਜਨ
 ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀਉ ॥ ਰਹਾਉ ॥੯॥੮॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਤੁਪਦੇ

**੧੬੭੯ ਔਕਾਰ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ
 ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥**

ਜੀਉ ਭਰਤੁ ਹੈ ਆਪਣਾ ਕੈ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣੁ
 ਸੇਵਿਆ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਾਤਾਰੁ ॥੧॥ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਨੀਤ ਨਵਾ ਸਦਾ
 ਸਦਾ ਦਾਤਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵੀਏ ਅੰਤਿ
 ਛਡਾਏ ਸੋਝ ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮੇਰੀ ਕਾਮਣੀ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ
 ਹੋਝ ॥੨॥ ਦਇਆਲ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਤਰਾ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੈ ਜਾਉ ॥੧॥
 ਰਹਾਉ ॥ ਸਰਬਂ ਸਾਚਾ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਝ ॥ ਤਾ ਕੀ ਸੇਵਾ
 ਸੋ ਕਰੇ ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥੩॥ ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਧਿਆਰੇ ਕੇਵ
 ਰਹਾ ॥ ਸਾ ਵਡਿਆਈ ਦੇਹਿ ਜਿਤੁ ਨਾਮਿ ਤੇਰੇ ਲਾਗਿ ਰਹਾਂ ॥ ਦੂਜਾ
 ਨਾਹੀ ਕੋਝ ਜਿਸੁ ਆਗੈ ਧਿਆਰੇ ਜਾਝ ਕਹਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੇਵੀ
 ਸਾਹਿਬੁ ਆਪਣਾ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਚਂਤ ਕੋਝ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ
 ਬਿੰਦ ਬਿੰਦ ਚੁਖ ਚੁਖ ਹੋਝ ॥੪॥ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਬਿੰਦ
 ਬਿੰਦ ਚੁਖ ਚੁਖ ਹੋਝ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥੪॥੧॥

੧੨

ਤਿਲਾਂਗ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩

੧੯੮੦ ੧ਾਂਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਹੁ ਤਨੁ ਮਾਝਾ ਪਾਹਿਆ ਪਿਆਰੇ ਲੀਤੜਾ ਲਬਿ ਰੰਗਾਏ ॥ ਮੇਰੈ
ਕੰਤ ਨ ਭਾਵੈ ਚੋਲੜਾ ਪਿਆਰੇ ਕਿਉ ਧਨ ਸੇਜੈ ਜਾਏ ॥੧॥ ਹੱਤ
ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ਹੱਤ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ॥ ਹੱਤ ਕੁਰਬਾਨੈ
ਜਾਉ ਤਿਨਾ ਕੈ ਲੈਨਿ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥ ਲੈਨਿ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਉ
ਤਿਨਾ ਕੈ ਹੱਤ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਾਝਾਅ
ਰੰਡਣਿ ਜੇ ਥੀਏ ਪਿਆਰੇ ਪਾਈਏ ਨਾਉ ਮਜੀਠ ॥ ਰੰਡਣ ਵਾਲਾ ਜੇ
ਰੰਡੈ ਸਾਹਿਬੁ ਐਸਾ ਰੰਗੁ ਨ ਡੀਠ ॥੨॥ ਜਿਨ ਕੇ ਚੋਲੇ ਰਤਡੇ
ਪਿਆਰੇ ਕੰਤੁ ਤਿਨਾ ਕੈ ਪਾਸਿ ॥ ਧੂਡਿ ਤਿਨਾ ਕੀ ਜੇ ਮਿਲੈ ਜੀ ਕਹੁ
ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥੩॥ ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਆਪੇ ਰੰਗੇ ਆਪੇ ਨਦਰਿ
ਕਰੇਝ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾਮਣਿ ਕੰਤੈ ਭਾਵੈ ਆਪੇ ਹੀ ਰਾਵੇਝ ॥੪॥੧॥

੩॥

ਤਿਲਾਂਗ ਮ: ੧

ਇਆਨੜੀਏ ਮਾਨੜਾ ਕਾਝ ਕਰੇਹਿ ॥ ਆਪਨਡੇ ਘਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗੋ
ਕੀ ਨ ਮਾਣੋਹਿ ॥ ਸਹੁ ਨੇੜੇ ਧਨ ਕੰਮਲੀਏ ਬਾਹਰੁ ਕਿਆ
ਢੂਢੇਹਿ ॥ ਮੈ ਕੀਆ ਦੇਹਿ ਸਲਾਈਆ ਨੈਣੀ ਭਾਵ ਕਾ ਕਰਿ
ਸੀਗਾਰੋ ॥ ਤਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਜਾਣੀਏ ਲਾਗੀ ਜਾ ਸਹੁ ਧਰੇ
ਪਿਆਰੋ ॥੧॥ ਇਆਣੀ ਬਾਲੀ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜਾ ਧਨ ਕੰਤ ਨ ਭਾਵੈ ॥
ਕਰਣ ਪਲਾਹ ਕਰੇ ਬਹੁਤੇਰੇ ਸਾ ਧਨ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ਵਿਣੁ
ਕਰਮਾ ਕਿਛੁ ਪਾਈਏ ਨਾਹੀ ਜੇ ਬਹੁਤੇਰੇ ਧਾਵੈ ॥ ਲਬ ਲੋਭ ਅਹੰਕਾਰ
ਕੀ ਸਾਤੀ ਮਾਝਾ ਮਾਹਿ ਸਸਾਣੀ ॥ ਇਨੀ ਬਾਤੀ ਸਹੁ ਪਾਈਏ ਨਾਹੀ
ਭਈ ਕਾਮਣਿ ਇਆਣੀ ॥੨॥ ਜਾਝ ਪੁਛਹੁ ਸੋਹਾਗਣੀ ਵਾਹੈ ਕਿਨੀ

੧੩

ਬਾਤੀ ਸਹੁ ਪਾਈਐ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੋ ਭਲਾ ਕਰਿ ਮਾਨੀਐ
ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮੁ ਚੁਕਾਈਐ ॥ ਜਾ ਕੈ ਪ੍ਰੇਮਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਤਉ
ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥ ਸਹੁ ਕਹੈ ਸੋ ਕੀਯੈ ਤਨੁ ਮਨੋ ਦੀਯੈ ਏਸਾ
ਪਰਮਲੁ ਲਾਈਐ ॥ ਏਵ ਕਹਹਿ ਸੋਹਾਗਣੀ ਭੈਣੇ ਇਨੀ ਬਾਤੀ ਸਹੁ
ਪਾਈਐ ॥੩ ॥ ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ ਤਾ ਸਹੁ ਪਾਈਐ ਅਜ਼ਰੁ ਕੈਸੀ
ਚਤੁਰਾਈ ॥ ਸਹੁ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਸੋ ਦਿਨੁ ਲੇਖੈ ਕਾਮਣਿ ਨਤ
ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥ ਆਪਣੇ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਨਕ ਸਾ
ਸਭਰਾਈ ॥ ਏਂਸੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਸਹਜ ਕੀ ਮਾਤੀ ਅਹਿਨਿਸਿ ਭਾਇ
ਸਮਾਣੀ ॥ ਸੁਦਰਿ ਸਾਇ ਸਰੂਪ ਬਿਚਖਣਿ ਕਹੀਐ ਸਾ
ਸਿਆਣੀ ॥੪ ॥੨ ॥੪ ॥

ਸ੍ਰੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕਤਣ ਤਰਾਜੀ ਕਵਣੁ ਤੁਲਾ ਤੇਰਾ ਕਵਣੁ ਸਰਾਫੁ ਬੁਲਾਵਾ ॥
ਕਤਣੁ ਗੁਰੁ ਕੈ ਪਹਿ ਦੀਖਿਆ ਲੇਵਾ ਕੈ ਪਹਿ ਮੁਲੁ ਕਰਾਵਾ ॥੧ ॥
ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਾ ॥ ਤੂੰ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ
ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ ॥੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਨੁ ਤਾਰਾਜੀ
ਚਿਤੁ ਤੁਲਾ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਸਰਾਫੁ ਕਮਾਵਾ ॥ ਘਟ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਸੋ
ਸਹੁ ਤੋਲੀ ਇਨ ਬਿਧ ਚਿਤੁ ਰਹਾਵਾ ॥੨ ॥ ਆਪੇ ਕੰਡਾ ਤੋਲੁ
ਤਰਾਜੀ ਆਪੇ ਤੋਲਣਹਾਰਾ ॥ ਆਪੇ ਦੇਖੈ ਆਪੇ ਬੂੜੈ ਆਪੇ ਹੈ
ਵਣਜਾਰਾ ॥੩ ॥ ਅੰਧੁਲਾ ਨੀਚ ਜਾਤ ਪਰਦੇਸੀ ਖਿਨੁ ਆਵੈ ਤਿਲੁ
ਜਾਵੈ ॥ ਤਾ ਕੀ ਸਂਗਤਿ ਨਾਨਕੁ ਰਹਦਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਸੂੜਾ
ਪਾਵੈ ॥੪ ॥੨ ॥੯ ॥

੧੭੦੧ ਔਂਕਾਰ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ
ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥

ਤੂ ਸੁਲਤਾਨੁ ਕਹਾ ਹਉ ਸੀਆ ਤੇਰੀ ਕਵਨ ਵਡਾਈ ॥ ਜੋ ਤੂ
ਦੇਹਿ ਸੁ ਕਹਾ ਸੁਆਮੀ ਮੈ ਮੂਰਖ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ ਤੇਰੇ ਗੁਣ
ਗਾਵਾ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ਜੈਸੇ ਸਚ ਮਹਿ ਰਹਉ ਰਜਾਈ ॥੧॥
ਰਹਾਉ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁੜ ਤੇ ਤੇਰੀ ਸਭ
ਅਸਨਾਈ ॥ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਮੈ ਅਂਧੂਲੇ ਕਿਆ
ਚਤੁਰਾਈ ॥੨॥ ਕਿਆ ਹਉ ਕਥੀ ਕਥੇ ਕਥਿ ਦੇਖਾ ਮੈ ਅਕਥੁ ਨ
ਕਥਨਾ ਜਾਈ ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਆਖਾ ਤਿਲੁ ਤੇਰੀ
ਵਡਿਆਈ ॥੩॥ ਏਤੇ ਕੂਕਰ ਹਉ ਬੇਗਾਨਾ ਭਉਕਾ ਇਸੁ ਤਨ ਤਾਈ
॥ ਭਗਤਿ ਹੀਣੁ ਨਾਨਕੁ ਜੇ ਹੋਇਗਾ ਤਾ ਖਸਮੈ ਨਾਉ ਨ
ਜਾਈ ॥੪॥੧॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਨੁ ਮੰਦਰੁ ਤਨੁ ਵੇਸ ਕਲਾਂਦਰੁ ਘਟ ਹੀ ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਾ ॥ ਏਕੁ
ਸਬਦੁ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਾਨਿ ਬਸਤੁ ਹੈ ਬਾਹੁਡਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵਾ ॥੧॥ ਮਨੁ
ਬੇਧਿਆ ਦਿੜਾਲ ਸੇਤੀ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥ ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ ਪੀਰ ਪਰਾਈ ॥
ਹਮ ਨਾਹੀ ਚਿੰਤ ਪਰਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਅਲਖ
ਅਪਾਰਾ ਚਿੰਤਾ ਕਰਹੁ ਹਮਾਰੀ ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਿਪੁਰਿ
ਲੀਣਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਤੁਮਹਾਰੀ ॥੨॥ ਸਿਖ ਮਤਿ ਸਭ ਬੁਧਿ
ਤੁਮਹਾਰੀ ਮੰਦਿਰ ਛਾਵਾ ਤੇਰੇ ॥ ਤੁੜ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ਮੇਰੇ
ਸਾਹਿਬਾ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਨਿਤ ਤੇਰੇ ॥੩॥ ਜੀਅ ਜਾਂਤ ਸਭਿ ਸਰਣਿ
ਤੁਮਹਾਰੀ ਸਰਬ ਚਿੰਤ ਤੁਧੁ ਪਾਸੇ ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਚੰਗਾ ਇਕ
ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸੇ ॥੪॥੨॥

(((((((((((-—————)))))))))))

जापु साहिब

९८ १ओंकार सतिगुर प्रसादि ॥

॥ जापु ॥

स्त्री मुखवाक पातिसाही १०
छपै छंद ॥ त्व प्रसादि ॥

चक्र चिहन अरु बरन जाति अरु पाति नहिन जिह ॥
रूप रंग अरु रेख भेख कोऊ कहि न सकत किह ॥
अचल मूरति अनभउ प्रकास अमितोजि कहिजै ॥
कोटि इंद्र इंद्राण साहु साहाणि गणिजै ॥
त्रिभवण महीप सुर नर असुर नेत नेत बन त्रिण कहत ॥
तव सरब नाम कथै कवन करम नाम बरनत सुमति ॥ १ ॥

भुजंग प्रयात छंद

नमसत्वं अकाले ॥ नमसत्वं क्रिपाले ॥
नमसतं अरूपे ॥ नमसतं अनूपे ॥ १ ॥२ ॥
नमसतं अभेखे ॥ नमसतं अलेखे ॥
नमसतं अकाए ॥ नमसतं अजाए ॥ २ ॥३ ॥
नमसतं अगंजे ॥ नमसतं अमंजे ॥
नमसतं अनामे ॥ नमसतं अठामे ॥३ ॥४ ॥

१६

नमस्तं अकरमं ॥ नमस्तं अधरमं ॥
नमस्तं अनामं ॥ नमस्तं अधामं ॥४॥५॥
नमस्तं अजीते ॥ नमस्तं अभीते ॥
नमस्तं अबाहे ॥ नमस्तं अढाहे ॥५॥६॥
नमस्तं अनीले ॥ नमस्तं अनादे ॥
नमस्तं अछेदे ॥ नमस्तं अगाधे ॥६॥७॥
नमस्तं अगंजे ॥ नमस्तं अभंजे ॥
नमस्तं उदारे ॥ नमस्तं अपारे ॥७॥८॥

नमस्तं सु एकै ॥ नमस्तं अनेकै ॥
नमस्तं अभूते ॥ नमस्तं अजूपे ॥८॥९॥
नमस्तं त्रिकरमे ॥ नमस्तं त्रिभरमे ॥
नमस्तं त्रिदेसे ॥ नमस्तं त्रिभेसे ॥९॥१०॥

नमस्तं त्रिनामे ॥ नमस्तं त्रिकामे ॥
नमस्तं त्रिधाते ॥ नमस्तं त्रिधाते ॥१०॥११॥
नमस्तं त्रिधूते ॥ नमस्तं अभूते ॥
नमस्तं अलोके ॥ नमस्तं असोके ॥११॥१२॥

नमस्तं त्रितापे ॥ नमस्तं अथापे ॥
नमस्तं त्रिमाने ॥ नमस्तं निधाने ॥१२॥१३॥
नमस्तं अगाहे ॥ नमस्तं अबाहे ॥
नमस्तं त्रिबरगे ॥ नमस्तं असरगे ॥१३॥१४॥

नमस्तं प्रभोगे ॥ नमस्तं सुजोगे ॥
 नमस्तं अरंगे ॥ नमस्तं अभंगे ।१४। १५ ॥
 नमस्तं अगंमे ॥ नमस्तस्तु रंमे ॥
 नमस्तं जलासरे ॥ नमस्तं निरासरे ।१५। १६ ॥

नमस्तं अजाते ॥ नमस्तं अपाते ॥
 नमस्तं अमजबे ॥ नमस्तस्तु अजबे ।१६। १७ ॥
 अदेसं अदेसे ॥ नमस्तं अभेसे ॥
 नमस्तं त्रिधामे ॥ नमस्तं त्रिबामे ।१७। १८ ॥

नमो सरब काले ॥ नमो सरब दिआले ॥
 नमो सरब रूपे ॥ नमो सरब भूपे ।१८। १९ ॥
 नमो सरब खापे ॥ नमो सरब थापे ॥
 नमो सरब काले ॥ नमो सरब पाले ।१९। २० ॥

नमस्तस्तु देवै ॥ नमस्तं अभेवै ॥
 नमस्तं अजनमे ॥ नमस्तं सुबनमे ।२०। २१ ॥
 नमो सरब गउने ॥ नमो सरब भउने ॥
 नमो सरब रंगे ॥ नमो सरब भंगे ।२१। २२ ॥
 नमो काल काले ॥ नमस्तस्तु दिआले ॥
 नमस्तं अबरने ॥ नमस्तं अमरने ।२२। २३ ॥

१८

नमस्तं जरारं ॥ नमस्तं क्रितारं ॥
नमो सरब धंधे ॥ नमो सत अबंधे ॥२३॥२४॥
नमस्तं त्रिसाके ॥ नमस्तं त्रिबाके ॥
नमस्तं रहीमे ॥ नमस्तं करीमे ॥२४॥२५॥
नमस्तं अनंते ॥ नमस्तं महंते ॥
नमस्तस्तु रागे ॥ नमस्तं सुहागे ॥२५॥२६॥
नमो सरब सोखं ॥ नमो सरब पोखं ॥
नमो सरब करता ॥ नमो सरब हरता ॥२६॥२७॥
नमो जोग जोगे ॥ नमो भोग भोगे ॥
नमो सरब दिआले ॥ नमो सरब पाले ॥२७॥२८॥

चाचरी छंद ॥ त्व प्रसादि

अरूप हैं ॥ अनूप हैं ॥ अजू हैं ॥ अभू हैं ॥१॥२९॥
अलेख हैं ॥ अभेख हैं ॥ अनाम हैं ॥ अकाम हैं ॥२॥३०॥
अधे हैं ॥ अभे हैं ॥ अजीत हैं ॥ अभीत हैं ॥३॥३१॥
त्रिमान हैं ॥ निधान हैं ॥ त्रिबरग हैं ॥ असरग हैं ॥४॥३२॥
अनील हैं ॥ अनादि हैं ॥ अजे हैं ॥ अजादि हैं ॥५॥३३॥
अजनम हैं ॥ अबरन है ॥ अभूत हैं ॥ अभरन है ॥६॥३४॥
अगंज हैं ॥ अभंज हैं ॥ अझूझ हैं ॥ अझंझ हैं ॥७॥३५॥
अमीक हैं ॥ रफ़ीक हैं ॥ अधंध हैं ॥ अबंध हैं ॥८॥३६॥

त्रिबूझ हैं ॥ असूझ हैं ॥ अकाल हैं ॥ अजाल हैं ॥९॥३७॥
अलाह हैं ॥ अजाह हैं ॥ अनंत हैं ॥ महंत हैं ॥१०॥३८॥
अलीक हैं ॥ त्रिस्रीक हैं ॥ त्रिलंभ हैं ॥ असंभ हैं ॥११॥३९॥

१९

अगंम हैं ॥ अजंम हैं ॥ अभूत हैं ॥ अछूत हैं ॥ १२ ॥ ४० ॥
अलोक हैं ॥ असोक हैं ॥ अकरम हैं ॥ अभरम हैं ॥ १३ ॥ ४१ ॥
अजीत हैं ॥ अभीत हैं ॥ अबाह हैं ॥ अगाह हैं ॥ १४ ॥ ४२ ॥
अमान हैं ॥ निधान हैं ॥ अनेक हैं ॥ फिरि एक हैं ॥ १५ ॥ ४३ ॥

भुजंग प्रयात छंद

नमो सरब माने ॥ समसती निधाने ॥
नमो देव देवे ॥ अभेखी अभेवे ॥ १ ॥ ४४ ॥
नमो काल काले ॥ नमो सरब पाले ॥
नमो सरब गउणे ॥ नमो सरब भउणे ॥ २ ॥ ४५ ॥
अनंगी अनाथे ॥ त्रिसंगी प्रमाथे ॥
नमो भान भाने ॥ नमो मान माने ॥ ३ ॥ ४६ ॥
नमो चंद्र चंद्रे ॥ नमो भान भाने ॥
नमो गीत गीते ॥ नमो तान ताने ॥ ४ ॥ ४७ ॥

नमो त्रित्त त्रित्ते ॥ नमो नाद नादे ॥
नमो पान पाने ॥ नमो बाद बादे ॥ ५ ॥ ४८ ॥
अनंगी अनामे ॥ समसती सरूपे ॥
प्रभंगी प्रमाथे ॥ समसती बिभूते ॥ ६ ॥ ४९ ॥
कलंकं बिना नेकलंकी सरूपे ॥
नमो राज राजेस्वरं परम रूपे ॥ ७ ॥ ५० ॥
नमो जोग जोगेस्वरं परम सिध्धे ॥
नमो राज राजेस्वरं परम ब्रिधे ॥ ८ ॥ ५१ ॥

२०

नमो ससत्रपाणे ॥ नमो असत्रमाणे ॥
नमो परम गिआता ॥ नमो लोक माता ।९ । ५२ ॥
अभेखी अभरमी अभोगी अभुगते ॥
नमो जोग जोगेस्वरं परम जुगते ।१० । ५३ ॥
नमो नित्त नाराइणे क्रूर करमे ॥
नमो प्रेत अप्रेत देवे सुधरमे ।११ । ५४ ॥
नमो रोग हरता नमो राग रूपे ॥
नमो साह साहं नमो भूप भूपे ।१२ । ५५ ॥
नमो दान दाने नमो मान माने ॥
नमो रोग रोगे नमसतं सनाने ।१३ । ५६ ॥
नमो मंत्र मंत्रं ॥ नमो जंत्र जंत्रं ॥
नमो इसट इसटे ॥ नमो तंत्र तंत्रं ।१४ । ५७ ॥
सदा सच्चदानन्दं सरबं प्रणासी ॥
अनूपे अरुपे समसतुल निवासी ।१५ । ५८ ॥
सदा सिधदा बुधदा ब्रिध करता ॥
अधो उरध अरधं अघं ओघं हरता ।१६ । ५९ ॥
परं परम परमेस्वरं प्रोछपालं ॥
सदा सरबदा सिध्धं दाता दिआलं ।१७ । ६० ॥
अछेदी अभेदी अनामं अकामं ॥
समसतो पराजी समसतसतु धामं ।१८ । ६१ ॥

तेरा जोरु ॥ चाचरी छंद

जले हैं ॥ थले हैं ॥ अभीत हैं ॥ अभे हैं ।१ । ६२ ॥
प्रभू हैं । अजू हैं ॥ अदेस हैं ॥ अभेस हैं ।२ । ६३ ॥

२१

भुजंग प्रयात छंद

अगाधे अबाधे ॥ अनंदी सरुपे ॥
नमो सरब माने ॥ समसती निधाने ॥१॥ ६४ ॥
नमसत्वं त्रिनाथे ॥ नमसत्वं प्रमाथे ॥
नमसत्वं अगंजे ॥ नमसत्वं अभंजे ॥२॥ ६५ ॥
नमसत्वं अकाले ॥ नमसत्वं अपाले ॥
नमो सरब देसे ॥ नमो सरब भेसे ॥३॥ ६६ ॥
नमो राज राजे ॥ नमो साज साजे ॥
नमो शाह शाहे ॥ नमो माह माहे ॥४॥ ६७ ॥

नमो गीत गीते ॥ नमो प्रीत प्रीते ॥
नमो रोख रोखे ॥ नमो सोख सोखे ॥५॥ ६८ ॥
नमो सरब रोगे ॥ नमो सरब भोगे ॥
नमो सरब जीतं ॥ नमो सरब भीतं ॥६॥ ६९ ॥
नमो सरब गिआनं ॥ नमो परम तानं ॥
नमो सरब मंत्रं ॥ नमो सरब जंत्रं ॥७॥ ७० ॥
नमो सरब द्रिस्सं ॥ नमो सरब क्रिस्सं ॥
नमो सरब रंगे ॥ त्रिभंगी अनंगे ॥८॥ ७१ ॥

नमो जीव जीवं ॥ नमो बीज बीजे ॥
अखिज्जे अभिज्जे ॥ समसतं प्रसिज्जे ॥९॥ ७२ ॥
क्रिपालं सरुपे कुकरमं प्रणासी ॥
सदा सरबदा रिधि सिधं निवासी ॥१०॥ ७३ ॥

२२

चरपट छंद ॥ त्व प्रसादि

अंम्रित करमे । अंब्रित धरमे ।
अखल्ल जोगे । अचल्ल भोगे ॥७४ ॥
अचल्ल राजे । अटल्ल साजे ।
अखल्ल धरमं । अलख्ख करमं ॥७५ ॥
सरबं दाता । सरबं गिआता ।
सरबं भाने । सरबं माने ॥७६ ॥
सरबं प्राणं । सरबं त्राणं ।
सरबं भुगता । सरबं जुगता ॥७७ ॥
सरबं देवं । सरबं भेवं ।
सरबं काले । सरबं पाले ॥७८ ॥

रुआल छंद ॥ त्व प्रसादि

आदि रूप अनादि मूरति अजोनि पुरख अपार ॥
सरब मान त्रिमान देव अभेव आदि उदार ॥
सरब पालक सरब घालक सरब को पुनि काल ॥
जत्तर तत्तर बिराजही अवधूत रूप रसाल ॥१ ॥७९ ॥
नाम ठाम न जाति जाकर रूप रंग न रेख ॥
आदि पुरख उदार मूरति अजोनि आदि असेख ॥
देस और न भेस जाकर रूप रेख न राग ॥
जत्तर तत्तर दिसा विसा हुइ फैलिओ अनुराग ॥२ ॥८० ॥
नाम काम बिहीन पेखत धाम हूं नहि जाहि ॥
सरब मान सरबत्तर मान सदैव मानत ताहि ॥
एक मूरति अनेक दरसन कीन रूप अनेक ॥
खेल खेल अखेल खेलन अंत को फिरि एक ॥३ ॥८१ ॥

२३

देव भेव न जानही जिंह बेद अउर कतेब ॥
रूप रंग न जाति पाति सु जानई किंह जेब ॥
तात मात न जात जाकर जनम मरन बिहीन ॥
चक्र बक्र फिरै चतर चक्र मानही पुरतीन ।४। ८२ ॥
लोक चउदह के बिखै जग जापही जिंह जाप ॥
आदि देव अनादि मूरति थापिउ सबै जिंह थापि ॥
परम रूप पुनीत मूरति पूरन पुरख अपार ॥
सरब बिस्व रचिओ सुयंभव गड़न भंजनहार ।५। ८३ ॥

कालहीन कला संजुगति अकाल पुरख अदेस ॥
धरम धाम सु भरम रहित अभूत अलख अभेस ॥
अंग राग न रंग जाकहि जाति पाति न नाम ॥
गरब गंजन दुसट भंजन मुकति दाइक काम ।६। ८४ ॥

आप रूप अमीक अन उसतति एक पुरख अवधूत ॥
गरब गंजन सरब भंजन आदि रूप असूत ॥
अंग हीन अभंग अनातम एक पुरख अपार ॥
सरब लाइक सरब घाइक सरब को प्रतिपार ।७। ८५ ॥

सरब गंता सरब हंता सरब ते अनभेख ॥
सरब सासत्र न जानही जिंह रूप रंगु अरु रेख ॥
परम बेद पुराण जाकहि नेत भाखत नित्त ॥
कोटि सिंप्रित पुरान सासत्र न आवई वहु चित्त ।८। ८६ ॥

२४

मधुभार छंद ॥ त्व प्रसादि

गुन गन उदार ॥ महिमा अपार ॥
आसन अभंग ॥ उपमा अनंग ॥ १ ॥ ८७ ॥
अनभउ प्रकास ॥ निसदिन अनास ॥
आजान बाहु ॥ साहान साहु ॥ २ ॥ ८८ ॥
राजान राज ॥ भानान भान ॥
देवान देव ॥ उपमा महान ॥ ३ ॥ ८९ ॥
इंद्रान इंद्र ॥ बालान बाल ॥
रंकान रंक ॥ कालान काल ॥ ४ ॥ ९० ॥
अनभूत अंग ॥ आभा अभंग ॥
गति मिति अपार ॥ गुन गन उदार ॥ ५ ॥ ९१ ॥
मुनि गन प्रनाम ॥ निरभै निकाम ॥
अति दुति प्रचंड ॥ मिति गति अखंड ॥ ६ ॥ ९२ ॥
आलिस्य करम ॥ आद्रिस्य धरम ॥
सरबा भरणाढ्य ॥ अनडंड बाढ्य ॥ ७ ॥ ९३ ॥

चाचरी छंद ॥ त्व प्रसादि

गुबिंदे ॥ मुकंदे ॥ उदारे ॥ अपारे ॥ १ ॥ ९४ ॥
हरीअं ॥ करीअं ॥ त्रिनामे ॥ अकामे ॥ २ ॥ ९५ ॥

भुजंग प्रयात छंद

चत्तर चकक्र करता ॥ चत्तर चकक्र हरता ॥
चत्तर चकक्र दाने ॥ चत्तर चकक्र जाने ॥ १ ॥ ९६ ॥

२५

चत्तर चक्र वरती ॥ चत्तर चक्र भरती ॥
चत्तर चक्र पाले ॥ चत्तर चक्र काले ॥ १७ ॥
चत्तर चक्र पासे ॥ चत्तर चक्र वासे ॥
चत्तर चक्र मानयै ॥ चत्तर चक्र दानयै ॥ १८ ॥

चाचरी छंद ॥

न सत्तै ॥ न मित्तै ॥ न भरमं ॥ न भित्तै ॥ १ ॥ ९९ ॥
न करमं ॥ न काए ॥ अजनमं ॥ अजाए ॥ २ ॥ १०० ॥
न चित्तै ॥ न मित्तै ॥ परे हैं ॥ पवित्तै ॥ ३ ॥ १०१ ॥
प्रिथीसै ॥ अदीसै ॥ अद्रिसै ॥ अक्रिसै ॥ ४ ॥ १०२ ॥

भगवती छंद ॥ त्व प्रसादि कथते

कि आछिज्ज देसै ॥ कि आभिज्ज भेसै ॥
कि आगंज करमै ॥ कि आभंज भरमै ॥ १ ॥ १०३ ॥
कि आभिज लोकै ॥ कि आदित सोकै ॥
कि अवधूत बरनै ॥ कि बिभूत करनै ॥ २ ॥ १०४ ॥
कि राजं प्रभा हैं ॥ कि धरमं धुजा हैं ॥
कि आसोक बरनै ॥ कि सरबा अभरनै ॥ ३ ॥ १०५ ॥
कि जगतं क्रिती हैं ॥ कि छत्रं छत्री हैं ॥
कि ब्रह्मं सरूपै ॥ कि अनभउ अनूपै ॥ ४ ॥ १०६ ॥
कि आदि अदेव हैं ॥ कि आपि अभेव हैं ॥
कि चित्तं बिहीनै ॥ कि एकै अधीनै ॥ ५ ॥ १०७ ॥
कि रोज़ी रजाकै ॥ रहीमै रिहाकै ॥
कि पाक बिएब हैं ॥ कि गैबुल गैब हैं ॥ ६ ॥ १०८ ॥

२६

कि अफवुल गुनाह हैं ॥ कि शाहान शाह हैं ॥
कि कारन कुनिंद हैं ॥ कि रोज़ी दिहंद हैं ।७। १०९ ॥
कि राज़क रहीम हैं ॥ कि करमं करीम हैं ॥
कि सरबं कली हैं ॥ कि सरबं दली हैं ।८। ११० ॥
कि सरबत्तर मानियै ॥ कि सरबत्तर दानियै ॥
कि सरबत्तर गउनै ॥ कि सरबत्तर भउनै ।९। १११ ॥
कि सरबत्तर देसै ॥ कि सरबत्तर भेसै ॥
कि सरबत्तर राजै ॥ कि सरबत्तर साजै ।१०। ११२ ॥
कि सरबत्तर दीनै ॥ कि सरबत्तर लीनै ॥
कि सरबत्तर जाहो ॥ कि सरबत्तर भाहो ।११। ११३ ॥

कि सरबत्तर देसै ॥ कि सरबत्तर भेसै ॥
कि सरबत्तर कालै ॥ कि सरबत्तर पालै ।१२। ११४ ॥
कि सरबत्तर हंता ॥ कि सरबत्तर गंता ॥
कि सरबत्तर भेखी ॥ कि सरबत्तर पेखी ।१३। ११५ ॥
कि सरबत्तर काजै ॥ कि सरबत्तर राजै ॥
कि सरबत्तर सोखै ॥ कि सरबत्तर पोखै ।१४। ११६ ॥
कि सरबत्तर त्राणै ॥ कि सरबत्तर प्राणै ॥
कि सरबत्तर देसै ॥ कि सरबत्तर भेसै ।१५। ११७ ॥

कि सरबत्तर मानियै ॥ सदैवं प्रधानियै ॥
कि सरबत्तर जापियै ॥ कि सरबत्तर थापियै ।१६। ११८ ॥
कि सरबत्तर भानै ॥ कि सरबत्तर मानै ॥
कि सरबत्तर इंद्रै ॥ कि सरबत्तर चंद्रै ।१७। ११९ ॥

२७

कि सरबं कलीमै ॥ कि परमं फ़हीमै ॥
कि आकल अलामै ॥ कि साहिब कलामै ।१८ । १२० ॥
कि हुसनल वजू हैं ॥ तमामुल रुजू हैं ॥
हमेसुल सलामै ॥ सलीखत मुदामै ।१९ । १२१ ॥
ग़ानीमुल शिकसतै ॥ ग़ारीबुल परसतै ॥
बिलंदुल मकानै ॥ ज़मीनुल ज़मानै ।२० । १२२ ॥

तमीजुल तमामै ॥ रुजूअल निधानै ॥
हरीफुल अजीमै ॥ रज्ञाइक यकीनै ।२१ । १२३ ॥
अनेकुल तरंग हैं ॥ अभेद हैं अभंग हैं ॥
अज़ीजुल निवाज हैं ॥ गनीमुल खिराज हैं ।२२ । १२४ ॥
निरुक्त सरूप हैं ॥ त्रिमुक्ति बिभूत हैं ॥
प्रभुगति प्रभा हैं ॥ सुजुगति सुधा हैं ।२३ । १२५ ॥

सदैवं सरूप हैं ॥ अभेदी अनूप हैं ॥
समसतो पराज हैं ॥ सदा सरब साज हैं ।२४ । १२६ ॥
समसतुल सलाम हैं ॥ सदैवल अकाम हैं ॥
त्रिबाध सरूप हैं ॥ अगाध हैं अनूप हैं ।२५ । १२७ ॥

ओअं आदि रूपे ॥ अनादि सरूपे ॥
अनंगी अनामे ॥ त्रिभंगी त्रिकामे ।२६ । १२८ ॥
त्रिबरगं त्रिबाधे ॥ अगंजे अगाधे ॥
सुभं सरब भागे ॥ सुसरबा अनुरागे ।२७ । १२९ ॥
त्रिभुगत सरूप हैं ॥ अछिज्ज हैं अछूत हैं ॥

२८

कि नरकं प्रणास हैं ॥ प्रिथीउलं प्रवास हैं ॥२८ ॥ १३० ॥

निरुक्ति प्रभा हैं ॥ सदैवं सदा हैं ॥

बिभुगति सरूप हैं ॥ प्रजुगति अनूप हैं ॥२९ ॥ १३१ ॥

निरुक्ति सदा हैं ॥ बिभुगति प्रभा हैं ॥

अनउकति सरूप हैं ॥ प्रजुगति अनूप हैं ॥३० ॥ १३२ ॥

चाचरी छंद

अभंग हैं ॥ अनंग हैं ॥

अभेख हैं ॥ अलेख हैं ॥१ ॥ १३३ ॥

अभरम हैं ॥ अकरम हैं ॥

अनादि हैं ॥ जुगादि हैं ॥२ ॥ १३४ ॥

अजै हैं ॥ अबै हैं ॥

अभूत हैं ॥ अधूत हैं ॥३ ॥ १३५ ॥

अनास हैं ॥ उदास हैं ॥

अधंघ हैं ॥ अबंघ हैं ॥४ ॥ १३६ ॥

अभगत हैं ॥ बिरकत हैं ॥

अनास हैं ॥ प्रकास हैं ॥५ ॥ १३७ ॥

निचिंत हैं ॥ सुनिंत हैं ॥

अलिख्य हैं ॥ अदिख्य हैं ॥६ ॥ १३८ ॥

अलेख हैं ॥ अभेख हैं ॥

अढाह हैं ॥ अगाह हैं ॥७ ॥ १३९ ॥

असंभ हैं ॥ अगंभ हैं ॥

अनील हैं ॥ अनादि हैं ॥८ ॥ १४० ॥

अनित हैं ॥ सुनित हैं ॥

अजात हैं ॥ अजाद हैं ॥९ ॥ १४१ ॥

२९

चरपट छंद ॥ त्व प्रसादि

सरबं हंता ॥ सरबं गंता ॥
 सरबं खिआता ॥ सरबं गिआता ।१। १४२ ॥
 सरबं हरता ॥ सरबं करता ॥
 सरबं प्राणं ॥ सरबं त्राणं ।२। १४३ ॥
 सरबं करमं ॥ सरबं धरमं ॥
 सरबं जुगता ॥ सरबं मुकता ।३। १४४ ॥

रसावल छंद ॥ त्व प्रसादि

नमो नरक नासे ॥ सदैवं प्रकासे ॥
 अनंगं सरूपे ॥ अभंगं बिभूते ।१। १४५ ॥
 प्रमाथं प्रमाथे ॥ सदा सरब साथे ॥
 अगाध सरूपे ॥ त्रिबाध बिभूते ।२। १४६ ॥
 अनंगी अनामे ॥ त्रिभंगी त्रिकामे ॥
 त्रिभंगी सरूपे ॥ सरबंगी अनूपे ।३। १४७ ॥
 न पोत्रै न पुत्रै ॥ न सत्तै न मित्रै ॥
 न तातै न मातै ॥ न जातै न पातै ।४। १४८ ॥
 त्रिसाकं सरीक हैं ॥ अमितो अमीक हैं ॥
 सदैवं प्रभा हैं ॥ अजै हैं अजा हैं ।५। १४९ ॥

भगवती छंद ॥ त्व प्रसादि

कि ज़ाहर ज़हूर हैं ॥ कि हाज़र अज़ूर हैं ॥
 हमेसुल सलाम हैं ॥ समसतुल कलाम हैं ।१। १५० ॥

३०

कि साहिब दिमाग हैं ॥ कि हुसनल चराग हैं ॥
कि कामल करीम हैं ॥ कि राज्ञक रहीम हैं ॥ २ । १५१ ॥
कि रोज़ी दिहिंद हैं ॥ कि राज्ञक रहिंद हैं ॥
करीमुल कमाल हैं ॥ कि हुसनल जमाल हैं ॥ ३ । १५२ ॥
ग़ानीमुल खिराज हैं ॥ ग़ारीबुल निवाज हैं ॥
हरीफुल शिकंन हैं ॥ हिरासुल फिकंन हैं ॥ ४ । १५३ ॥
कलंक प्रणास हैं ॥ समसतुल निवास हैं ॥
अगंजुल गनीम हैं ॥ रजाइक रहीम हैं ॥ ५ । १५४ ॥
समसतुल जुबां हैं ॥ कि साहिब किरां हैं ॥
कि नरकं प्रणास हैं ॥ बहिसतुल निवास हैं ॥ ६ । १५५ ॥
कि सरबुल गवंन हैं ॥ हमेसुल रवंन हैं ॥
तमामुल तमीज हैं ॥ समसतुल अजीज हैं ॥ ७ । १५६ ॥
परं परम ईस हैं ॥ समसतुल अदीस हैं ॥
अदेसुल अलेख हैं ॥ हमेसुल अभेख हैं ॥ ८ । १५७ ॥
ज़मीनुल ज़मा हैं ॥ अमीकुल इमा हैं ॥
करीमुल कमाल हैं ॥ कि जुरअति जमाल हैं ॥ ९ । १५८ ॥
कि अचलं प्रकास हैं ॥ कि अमितो सुबास हैं ॥
कि अजब सरूप हैं ॥ कि अमितो बिभूत हैं ॥ १० । १५९ ॥
कि अमितो पसा हैं ॥ कि आतम प्रभा हैं ॥
कि अचलं अनंग हैं ॥ कि अमितो अभंग हैं ॥ ११ । १६० ॥

मधुधार चंद ॥ त्व प्रसादि
मुनि मनि प्रनाम ॥ गुनि गन मुदाम ॥
अरि बर अगंज ॥ हरि नर प्रभंज ॥ १ । १६१ ॥

३१

अन गन प्रनाम ॥ मुनि मनि सलाम ॥
हरि नर अखंड ॥ बर नर अमंड ॥२॥ १६२ ॥
अनभव अनास ॥ मुनि मनि प्रकास ॥
गुनि गुन प्रनाम ॥ जल थल मुदाम ॥३॥ १६३ ॥
अनछिज्ज अंग ॥ आसन अभंग ॥
उपमा अपार ॥ गति मिति उदार ॥४॥ १६४ ॥
जल थल अमंड ॥ दिस विस अभंड ॥
जल थल महंत ॥ दिस विस बिअंत ॥५॥ १६५ ॥
अनभव अनास ॥ श्रित धर धुरास ॥
आजान बाहु ॥ एकै सदाहु ॥६॥ १६६ ॥
ओअंकार आदि ॥ कथनी अनादि ॥
खल खंड खिआल ॥ गुरबर अकाल ॥७॥ १६७ ॥
घरि घरि प्रनाम ॥ चित चरन नाम ॥
अनछिज्ज गात ॥ आजिज न बात ॥८॥ १६८ ॥
अनझंझ गात ॥ अनरंज बात ॥
अनटुट भंडार ॥ अनठट अपार ॥९॥ १६९ ॥
आडीठ धरम ॥ अतिढीठ करम ॥
अणब्रण अनंत ॥ दाता महंत ॥१०॥ १७० ॥

हरि बोल मना छंद ॥ त्व प्रसादि
करुणालय हैं ॥ अरि घालय हैं ॥
खल खंडन हैं ॥ महि मंडन हैं ॥१॥ १७१ ॥
जगतेस्वर हैं । परमेस्वर हैं ॥
कलि कारण हैं ॥ सरब उबारण हैं ॥२॥ १७२ ॥

३२

ध्रित के ध्रण हैं ॥ जग के क्रण हैं ॥
मन मानिय हैं ॥ जग जानिय हैं ।३। १७३ ॥
सरबं भर हैं ॥ सरबं कर हैं ॥
सरब पासिय हैं ॥ सरब नासिय हैं ।४। १७४ ॥
करुणाकर हैं ॥ बिस्वंभर हैं ॥
सरबेस्वर हैं ॥ जगतेस्वर हैं ।५। १७५ ॥
ब्रह्मंडस हैं ॥ खल खंडस हैं ॥
पर ते पर हैं ॥ करुणाकर हैं ।६। १७६ ॥
अजपा जप हैं ॥ अथपा थप हैं ॥
अक्रिता क्रित हैं ॥ अंम्रिता म्रित हैं ।७। १७७ ॥
अम्रिता म्रित हैं ॥ करणा क्रित हैं ॥
अक्रिता क्रित हैं ॥ धरणी ध्रित हैं ।८। १७८ ॥
अम्रितेस्वर हैं ॥ परमेस्वर हैं ॥
अक्रिता क्रित हैं ॥ अम्रिता म्रित हैं ।९। १७९ ॥
अजबा क्रित हैं ॥ अम्रिता अम्रित हैं ॥
नर नाइक हैं ॥ खल घाइक हैं ।१०। १८० ॥
बिस्वंभर हैं ॥ करुणालय हैं ॥
त्रिप नाइक हैं ॥ सरब पाइक हैं ।११। १८१ ॥
भव भंजन हैं ॥ अरि गंजन हैं ॥
रिपु तापन हैं ॥ जपु जापन हैं ।१२। १८२ ॥
अकलंक्रित हैं ॥ सरबा क्रित हैं ॥
करता कर हैं ॥ हरता हरि हैं ।१३। १८३ ॥
परमात्म हैं ॥ सरबात्म हैं ॥
आत्म बस हैं ॥ जस के जस हैं ।१४। १८४ ॥

ਮੁਜ਼ਾਂ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ

ਨਮੋ ਸੂਰਜ ਸੂਰਜੇ ਨਮੋ ਚੰਦ੍ਰ ਚੰਦ੍ਰੇ ॥
 ਨਮੋ ਰਾਜ ਰਾਜੇ ਨਮੋ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰੇ ॥
 ਨਮੋ ਅੰਧਕਾਰੇ ਨਮੋ ਤੋਜ ਤੋਜੇ ॥
 ਨਮੋ ਬਿੰਦ ਬਿੰਦੇ ਨਮੋ ਬੀਜ ਬੀਜੇ ।੧। ੧੮੫ ॥
 ਨਮੋ ਰਾਜਸ਼ ਤਾਮਸ਼ ਸਾਂਤ ਰੂਪੇ ॥
 ਨਮੋ ਪਰਮ ਤਤਤ ਅਤਤਤ ਸਰੂਪੇ ॥
 ਨਮੋ ਜੋਗ ਜੋਗੇ ਨਮੋ ਗਿਆਨ ਗਿਆਨੇ ॥
 ਨਮੋ ਮੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰੇ ਨਮੋ ਧਿਆਨ ਧਿਆਨੇ ।੨। ੧੮੬ ॥
 ਨਮੋ ਜੁਧ ਜੁਧੇ ਨਮੋ ਗਿਆਨ ਗਿਆਨੇ ॥
 ਨਮੋ ਭੋਜ ਭੋਜੇ ਨਮੋ ਪਾਨ ਪਾਨੇ ॥
 ਨਮੋ ਕਲਹ ਕਰਤਾ ਨਮੋ ਸਾਂਤ ਰੂਪੇ ॥
 ਨਮੋ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰੇ ਅਨਾਦ ਬਿਭੂਤੇ ।੩। ੧੮੭ ॥
 ਕਲਙਕਾਰ ਰੂਪੇ ਅਲਙਕਾਰ ਅਲਙਕੇ ॥
 ਨਮੋ ਆਸ ਆਸੇ ਨਮੋ ਬਾਂਕ ਬਂਕੇ ॥
 ਅਭੰਗੀ ਸਰੂਪੇ ਅਨੰਗੀ ਅਨਾਮੇ ॥
 ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ ਤ੍ਰਿਕਾਲੇ ਅਨੰਗੀ ਅਕਾਮੇ ।੪। ੧੮੮ ॥

ਏਕ ਅਛਰੀ ਛੰਦ

ਅਜੈ ॥ ਅਲੈ ॥ ਅਮੈ ॥ ਅਬੈ ।੧। ੧੮੯ ॥
 ਅਭੂ ॥ ਅਜੂ ॥ ਅਨਾਸ ॥ ਅਕਾਸ ।੨। ੧੯੦ ॥
 ਅਗੰਜ ॥ ਅਭੰਜ ॥ ਅਲਖਖ ॥ ਅਭਖਖ ।੩। ੧੯੧ ॥

३४

अकाल ॥ दिआल ॥ अलेख ॥ अभेख ॥४ ॥ १९२ ॥
अनाम ॥ अकाम ॥ अगाह ॥ अढाह ॥५ ॥ १९३ ॥
अनाथे ॥ प्रमाथे ॥ अजोनी ॥ अमोनी ॥६ ॥ १९४ ॥
न रागे ॥ न रंगे ॥ न रूपे ॥ न रेखे ॥७ ॥ १९५ ॥
अकरमं ॥ अभरमं ॥ अगंजे ॥ अलेखे ॥८ ॥ १९६ ॥

भुजंग प्रयात छंद

नमस्तुल प्रणामे समस्तुल प्रणासे ॥
अगंजुल अनामे समस्तुल निवासे ॥
त्रिकामं बिभूते समस्तुल सरूपे ॥
कुकरमं प्रणासी सुधरमं बिभूते ॥९ ॥ १९७ ॥

सदा सच्चिदानंद सत्त्रं प्रणासी ॥
करीमुल कुनिंदा समस्तुल निवासी ॥
अजाइब बिभूते गजाइब गनीमे ॥
हरीअं करीअं करीमुल रहीमे ॥१० ॥ १९८ ॥

चत्तर चक्र वरती चत्तर चक्र भुगते ॥
सुयंभव सुभं सरबदा सरब जुगते ॥
दुकालं प्रणासी दिआलं सरूपे ॥
सदा अंगसंगे अभंगं बिभूते ॥११ ॥ १९९ ॥
((((((-----))))))))

शब्द हजारे पातिसाही १०

१८ १ओंकार सतिगुर प्रसादि ॥

रामकली पातिसाही १० ॥

रे मन ऐसो कर सन्निआसा ॥ बनसे सदन सबै कर
समझहु मन ही माहि उदासा ॥१॥ रहाउ ॥ जत की जटा
जोग को मंजनु नेम के नखन बढाओ ॥ गिआन गुरु आतम
उपदेसहु नाम बिभूत लगाओ ॥२॥ अलप अहार सुलप सी
निंद्रा दया छिमा तन प्रीति ॥ सील संतोख सदा निरबाहिबो
हृवैबो त्रिगुण अतीति ॥३॥ काम क्रोध हंकार लोभ हठ मोह
न मन सिउ ल्यावै ॥ तब ही आतम तत को दरसे परम पुरख
कह पावै ॥४॥१॥

रामकली पातिसाही १० ॥

रे मन इह बिधि जोगु कमाओ ॥ सिंजी साच अकपट
कंठला धिआन बिभूत चड़ाओ ॥ १॥ रहाउ ॥ ताती गहु
आतम बसि कर की भिछ्छा नाम अधारं ॥ बाजे परम तार
ततु हरि को उपजै राग रसारं ॥२॥ उघटै तान तरंग रंगि
अति गिआन गीत बंधानं ॥ चकि चकि रहे देव दानव मुनि
छकि छकि ब्योम बिवानं ॥३॥ आतम उपदेस भेसु संजम
को जाप सु अजपा जापै ॥ सदा रहै कंचन सी काया काल
न कबहूं ब्यापै ॥४॥२॥

रामकली पातिसाही १० ॥

प्रानी परम पुरख पग लागो ॥ सोवत कहा मोह निंद्रा मै
कबहूं सुचित है जागो ॥१ ॥ रहाउ ॥ औरन कहा
उपदेसत है पसु तोहि प्रबोध न लागो ॥ सिंचत कहा परे
बिखियन कह कबहुं बिखै रस त्यागो ॥२ ॥ केवल करम
भरम से चीनहुं धरम करम अनुरागो ॥ संग्रह करो सदा
सिमरन को परम पाप तजि भागो ॥३ ॥ जाते दूख पाप नहि
भेटै काल जाल ते तागो ॥ जौ सुख चाहो सदा सभन कौ
तौ हरि के रस पागो ॥४ ॥५ ॥

रागु सोरठि पातिसाही १० ॥

प्रभ जू तो कह लाज हमारी ॥ नील कंठ नरहरि
नाराइण नील बसन बनवारी ॥६ ॥ रहाउ ॥ परम पुरख
परमेसर सुआमी पावन पउन अहारी ॥ माधव महा जोति मध
मरदन मान मुकंद मुरारी ॥७ ॥ निरबिकार निरजुर निंद्रा
बिनु निरबिख नरक निवारी ॥ क्रिपा सिंध काल त्रै दरसी
कुक्रित प्रनासनकारी ॥८ ॥ धनुरपानि ध्रितमान धराधर अन
बिकार असिधारी ॥ हौ मति मंद चरन सरनागति कर गहि
लेहु उबारी ॥९ ॥१० ॥

रागु कलिआण पातिसाही १० ॥

बिन करतार न किरतम मानो ॥ आदि अजोनि अजै
अबिनासी तिह परमेसर जानो ॥१ ॥ रहाउ ॥ कहा भयो जो
आन जगत मै दसक असुर हरि घाए ॥ अधिक प्रपंच दिखाइ

੩੭

ਸਭਨ ਕਹ ਆਪਹਿ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹਾਏ ॥੧॥ ਭੰਜਨ ਗੜਹਨ
ਸਮਰਥ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋ ਕਿਮ ਜਾਤਿ ਗਿਨਾਯੋ ॥ ਤਾਂਤੇ
ਸਰਬ ਕਾਲ ਕੇ ਅਸਿ ਕੋ ਘਾਇ ਬਚਾਇ ਨ ਆਯੋ ॥੨॥ ਕੈਸੇ
ਤੋਹਿ ਤਾਰਿਹੈ ਸੁਨਿ ਜਡ ਆਪ ਢੁਬਿਧੀ ਭਵ ਸਾਗਰ ॥ ਛੁਟਿਹੋ
ਕਾਲ ਫਾਸ ਤੇ ਤਬਹੀ ਗਹੋ ਸਰਨਿ ਜਗਤਾਗਰ ॥੩॥੫॥

ਖਿਆਲ ਪਤਿਸਾਹੀ ੧੦ ॥

ਮਿਤਰ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਹਾਲੁ ਮੁਰੀਦਾਂ ਦਾ ਕਹਣਾ ॥ ਤੁਧ ਬਿਨੁ ਰੋਗੁ
ਰਜਾਈਆਂ ਦਾ ਓਡਣ ਨਾਗ ਨਿਵਾਸਾਂ ਦੇ ਰਹਣਾ ॥ ਸੂਲ ਸੁਰਾਹੀ
ਖੰਜਰੁ ਪਿਧਾਲਾ ਬਿੰਗੁ ਕਸਾਈਆਂ ਦਾ ਸਹਣਾ ॥ ਧਾਰਡੇ ਦਾ
ਸਾਨੂੰ ਸਥਥਰੁ ਚੰਗਾ ਭਰ੍ਠ ਖੇਡਿਆਂ ਦਾ ਰਹਣਾ ॥੧॥੬॥

ਤਿਲਾਂਗ ਕਾਫੀ ਪਤਿਸਾਹੀ ੧੦ ॥

ਕੇਵਲ ਕਾਲਈ ਕਰਤਾਰ ॥ ਆਦਿ ਅਂਤ ਅਨੰਤ ਮੂਰਤਿ ਗੜਹਨ
ਭੰਜਨਹਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਿੰਦ ਉਸਤਤ ਜਉਨ ਕੇ ਸਮ ਸਤਰ
ਮਿਤਰ ਨ ਕੋਝ ॥ ਕਉਨ ਬਾਟ ਪਰੀ ਤਿਸੈ ਪਥ ਸਾਰਥੀ ਰਥ ਹੋਇ
॥੧॥ ਤਾਤ ਮਾਤ ਨ ਜਾਤ ਜਾਕਰ ਪੁਤ੍ਰ ਪੌਤ੍ਰ ਮੁਕੰਦ ॥ ਕਉਨ
ਕਾਜ ਕਹਾਹਿਂਗੇ ਆਨ ਦੇਵਕਿਨਾਂਦ ॥੨॥ ਦੇਵ ਦੈਤ ਦਿਸਾ ਵਿਸਾ
ਜਿਹ ਕੀਨ ਸਰਬ ਪਸਾਰ ॥ ਕਉਨ ਉਪਮਾ ਤੌਨ ਕੋ ਮੁਖ ਲੇਤ
ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰ ॥੩॥੭॥

ਰਾਗ ਬਿਲਾਵਲ ਪਤਿਸਾਹੀ ੧੦ ॥

ਸੋ ਕਿਮ ਮਾਨਸ ਰੂਪ ਕਹਾਏ ॥ ਸਿਧ ਸਮਾਧ ਸਾਧ ਕਰ
ਹਾਰੇ ਕਧੋਹੂੰ ਨ ਦੇਖਨ ਪਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾਰਦ ਬਿਆਸ
ਪਰਾਸਰ ਧ੍ਰੂਅ ਸੇ ਧਿਆਵਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਏ ॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਹਾਰ ਹਠ
ਛਾਡਿਓ ਤਦਪਿ ਧਿਆਨ ਨ ਆਏ ॥੧॥ ਦਾਨਵ ਦੇਵ ਪਿਸਾਚ ਪ੍ਰੇਤ
ਤੇ ਨੇਤਹ ਨੇਤ ਕਹਾਏ ॥ ਸ੍ਰੂਛਮ ਤੇ ਸ੍ਰੂਛਮ ਕਰ ਚੀਨੇ ਬਿਧਨ ਬਿਧ

३८

बताए ॥२॥ भूम अकास पताल सभै सजि एक अनेक सदाए
 ॥ सो नर काल फास ते बाचे जो हरि सरणि सिधाए
 ॥३॥९॥८॥३२॥

राग देवगंधारी पातिसाही १० ॥

इक बिन दूसर सो न चिनार ॥ भंजन गड़न समरथ
 सदा प्रभ जानत है करतार ॥ रहाउ ॥ कहा भइओ जो अत
 हित चित कर बहु बिध सिला पुजाई ॥ प्रान थकिओ पाहिन
 कह परसत कछु कर सिध न आई ॥१॥ अछत धूप दीप
 अरपत है पाहन कछु न खैहै ॥ ता मैं कहां सिध है रे जड़
 तोहि कछु बर दैहै ॥२॥ जौ जीय होत तौ देत कछु तुहि
 कर मन बच करम बिचार ॥ केवल एक सरण सुआमी बिन
 यौ नहि कतहि उधार ॥३॥९॥९॥ ३३॥

राग देवगंधारी पातिसाही १० ॥

बिन हरि नाम न बाचन पेहै ॥ चौदहि लोक जाहि बस
 कीने ताते कहां पलैहै ॥१॥ रहाउ ॥ राम रहीम उबार न
 सकहै जाकर नाम रटैहै ॥ ब्रह्मा बिसन रुद्र सूरज ससि ते
 बसि काल सबैहै ॥१॥ बेद पुरान कुरान सबै मत जाकह
 नेत कहै है ॥ इंद्र फनिंद्र मुनिंद्र कलप बहु धिआवत धिआन
 न ऐहै ॥२॥ जाकर रूप रंग नहि जनियत सो किम स्याम
 कहै है ॥ छुटहो काल जाल ते तबही तांहि चरन
 लपटैहै ॥३॥९॥९॥ ३४ ॥

(((((((((((-----)))))))))))

੧੭ ॥ ੧੫॥ ਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ੧੦ ॥

ਤਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਵਾਘੇ

ਸ਼ਾਵਗ ਸੁਧ ਸਮੂਹ ਸਿਧਾਨ ਕੇ ਦੇਖਿ ਫਿਰਿਓ ਘਰ ਜੋਗ ਜਤੀ ਕੇ ॥
ਸੂਰ ਸੁਰਾਰਦਨ ਸੁਧ ਸੁਧਾਦਿਕ ਸਾਂਤ ਸਮੂਹ ਅਨੇਕ ਮਤੀ ਕੇ ॥ ਸਾਰੇ
ਹੀ ਦੇਸ ਕੋ ਦੇਖਿ ਰਹਿਓ ਮਤ ਕੋਊ ਨ ਦੇਖੀਅਤ ਪ੍ਰਾਨਪਤੀ ਕੇ ॥ ਸ਼੍ਰੀ
ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੂ ਤੇ ਏਕ ਰਤੀ ਬਿਨੁ ਏਕ ਰਤੀ ਕੇ ॥੧॥

ਮਾਤੇ ਮਤਂਗ ਜਰੇ ਜਰ ਸੰਗ ਅਨੂਪ ਉਤਂਗ ਸੁਰਾਂਗ ਸਵਾਰੇ ॥
ਕੋਟ ਤੁਰਾਂਗ ਕੁਰਾਂਗ ਸੇ ਕੂਦਤ ਪਤਨ ਕੇ ਗਤਨ ਕੋ ਜਾਤ ਨਿਵਾਰੇ ॥
ਭਾਰੀ ਮੁਜਾਨ ਕੇ ਮੂਪ ਮਲੀ ਬਿਧਿ ਨਿਆਵਤ ਸੀਸ ਨ ਜਾਤ ਬਿਚਾਰੇ ॥
ਏਤੇ ਭਏ ਤੁ ਕਹਾ ਭਏ ਮੂਪਤਿ ਅਂਤ ਕੌ ਨਾਂਗੇ ਹੀ ਪਾਂਝ ਪਧਾਰੇ ॥੧੨॥
ਜੀਤ ਫਿਰੈ ਸਭ ਦੇਸ ਦਿਸਾਨ ਕੋ ਬਾਜਤ ਢੋਲ ਮਿਦਂਗ ਨਗਾਰੇ ॥
ਗੁੰਜਤ ਗੂੜ ਗਜਾਨ ਕੇ ਸੁਨਦਰ ਹਿੰਸਤ ਹੈਂ ਹਹਰਾਜ ਹਜਾਰੇ ॥ ਮੂਤ
ਮਹਿਖ਼ਬ ਮਵਾਨ ਕੇ ਮੂਪਤ ਕਤਨ ਗਨੈ ਨਹੀਂ ਜਾਤ ਬਿਚਾਰੇ ॥ ਸ਼੍ਰੀ
ਪਤਿ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭਜੇ ਬਿਨੁ ਅਂਤ ਕਤ ਅਂਤ ਕੇ ਧਾਮ ਸਿਧਾਰੇ
॥੧੩॥

ਤੀਰਥ ਨਾਨ ਦਇਆ ਦਮ ਦਾਨ ਸੁ ਸੰਜਮ ਨੇਮ ਅਨੇਕ ਬਿਸੇਖੈ ॥
ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਤੇਬ ਕੁਰਾਨ ਜਮੀਨ ਜ਼ਮਾਨ ਸਥਾਨ ਕੇ ਪੇਖੈ ॥
ਪਤਨ ਅਹਾਰ ਜਤੀ ਜਤ ਧਾਰ ਸਬੈ ਸੁ ਬਿਚਾਰ ਹਜਾਰ ਕ ਦੇਖੈ ॥
ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭਜੇ ਬਿਨੁ ਮੂਪਤਿ ਏਕ ਰਤੀ ਬਿਨੁ ਏਕ ਨ ਲੇਖੈ
॥੧੪॥

सुध्ध सिपाह दुरंत दुबाह सु साजि सनाह दुरजान दलैंगे ॥
 भारी गुमान भरे मन मैं कर परबत पंख हले न हलैंगे ॥
 तोरि अरीन मरोरि मवासन माते मतंगनि मान मलैंगे ॥ स्त्री
 पति स्त्री भगवान क्रिपा बिनु तिआगि जहान निदान चलैंगे
 ॥५॥

बीर अपार बडे बरिआर अबिचारहि सार की धार भछया ॥
 तोरत देस मलिंद मवासन माते गजान के मान मलया ॥
 गाड़हे गड़हान को तोड़नहार सु बातन हीं चक चार लवया ।
 साहिबु स्त्री सभ को सिरनाइक जाचक अनेक सु एक दिवया
 ॥६॥

दानव देव फनिंद निसाचर भूत भविख्ख भवान जपैंगे ॥
 जीव जिते जल मै थल मै पल ही पल मै सभ थाप थपैंगे ॥
 पुंन प्रतापन बाढ जैत धुन पापन के बहु पुंज खपैंगे ॥
 साध समूह प्रसंन फिरै जग सत्र सभै अवलोक चपैंगे ॥७॥
 मानव इंद्र गजिंद्र नराधप जौन त्रिलोक को राज करैंगे ॥
 कोट इसनान गजादिक दान अनेक सुअंबर साज बरैंगे ॥
 ब्रह्म महेसर बिसन सचीपति अंत फसे जम फास परैंगे ॥
 जे नर स्त्री पति के प्रस हैं पग ते नर फेर न देह धरैंगे ॥८॥

कहा भयो जो दोऊ लोचन मूंद कै बैठि रहिओ बक धिआन
 लगाइओ ॥ न्हात फिरिओ लीए सात समुद्रनि लोक गयो
 परलोक गवाइओ ॥ बास कीओ बिखिआन सो बैठ कै ऐसे
 ही ऐसे सु बैस बिताइओ ॥ साचु कहों सुन लेहु सभै जिन
 प्रेम कीओ तिन ही प्रभ पाइओ ॥९॥

काहू लै पाहन पूज धरयो सिर काहू लै लिंग गरे लटकाइओ
 ॥ काहू लखिओ हरि अवाची दिसा महि काहू पछाह को
 सीसु निवाइओ ॥ कोऊ बुतान को पूजत है पसु कोऊ
 मितान को पूजन धाइओ ॥ कूर क्रिआ उरझिओ सभ ही जग
 स्त्री भगवान को भेदु न पाइओ ॥१०॥

(((((((((((-----))))))))))

१८१ओंकार सतिगुर प्रसादि ॥

पातिशाही १० ॥

त्व प्रसादि ॥ स्वये ॥

दीनिन की प्रतिपाल करै नित संत उबार गनीमन गारै ॥
 पछ्छ पसू नग नाग नराधप सरब समै सभ को प्रतिपारै ॥
 पोखत है जल मै थल मै पल मै कल के नहीं करम बिचारै ॥
 दीन दइआल दइआ निधि दोखन देखत है पर देत न हारै ॥१॥

दाहत है दुख दोखन कौ दल दुज्जन के पल मै दल डारै ॥
 खंड अखंड प्रचंड पहारन पूरन प्रेम की प्रीत संभारै ॥
 पार न पाइ सकै पदमापति बेद कतेब अभेद उचारै ॥
 रोजी ही राज बिलोकत राजक रोख रुहान की रोजी न टारै ॥२॥
 कीट पतंग कुरंग भुजंगम भूत भविष्य भवान बनाए ॥
 देव अदेव खपे अहंमेव न भेव लखिओ भ्रम सिओ भरमाए ॥
 बेद पुरान कतेब कुरान हसेब थके कर हाथ न आए ॥
 पूरन प्रेम प्रभाउ बिना पति सिउ किन स्त्री पदमापति पाए
 ॥३॥

आदि अनंत अगाध अद्वैत सु भूत भविष्य भवान अभै है ॥
 अंति बिहीन अनातम आप अदाग अदोख अछिद्र अछै है ॥
 लोगन के करता हरता जल मै थल मै भरता प्रभ वै है ॥
 दीन दइआल दइआ कर स्त्रीपति सुंदर स्त्री पदमापति ए है
 ॥४॥

काम न क्रोध न लोभ न मोह न रोग न सोग न भोग न भै है
 ॥ देह बिहीन सनेह सभो तन नेह बिरकत अगेह अछै है ॥
 जान को देत अजान को देत जमीन को देत जमान को दै है
 ॥ काहे को डोलत है तुमरी सुध सुंदर स्त्री पदमापति लैहै
 ॥५॥

रोगन ते अर सोगन ते जल जोगन ते बहु भांति बचावै ॥
 सत्त्र अनेक चलावत घाव तऊ तन एक न लागन पावै ॥
 राखत है अपनो कर दै कर पाप संबूह न भेटन पावै ॥
 और की बात कहा कह तो सौ सु पेट ही के पट बीच बचावै
 ॥६॥

जछ्छ भुजंग सु दानव देव अभेव तुमै सभ ही कर धिआवै ॥
 भूमि अकास पताल रसातल जछ्छ भुजंग सभै सिर निआवै
 ॥ पाइ सकै नही पार प्रभा हू को नेत ही नेतह बेद बतावै
 ॥ खोज थके सभ ही खुजीआसुर हार परे हरि हाथ न आवै
 ॥७॥

नारद से चतुरानन से रुमनारिख से सभ हूं मिलि गाइओ ॥
 बेद कतेब न भेद लखिओ सभ हार परे हरि हाथ न आइओ
 ॥ पाइ सकै नही पार उमापति सिध्ध सनाथ सनंतन
 धिआइओ ॥ धिआन धरो तिह को मन में जिह को अमितोजि सभै
 जगु छाइओ ॥८॥

बेद पुरान कतेब कुरान अभेद त्रिपान सभै पच हरे ॥
 भेद न पाइ सकिओ अनभेद को खेदत है अनछेद पुकारे ॥
 राग न रूप न रेख न रंग न साक न सोग न संगि तिहारे ॥
 आदि अनादि अगाध अभेख अद्वैय जपिओ तिन ही कुल तारे ॥९॥
 तीरथ कोट कीए इसनान दीए बहु दान महा ब्रत धारे ॥ देस
 फिरिओ कर भेस तपो धन केस धरे न मिले हरि पिआरे ॥
 आसन कोट करे अस्टांग धरे बहु निआस करे मुख कारे ॥
 दीन दझआल अकाल भजे बिनु अंत को अंत के धाम
 सिधारे ॥ १० ॥

(((((((((((-----)))))))))))

ਅਨੰਦੁ ਸਾਹਿਬ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩ ਅਨੰਦੁ

੧੭੦੧ ਆਂਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਨੰਦੁ ਭਇਆ ਮੇਰੀ ਮਾਏ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤ ਪਾਇਆ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਮਨਿ ਵਜੀਆ ਵਾਧਾਈਆ ॥ ਰਾਗ ਰਤਨ ਪਰਵਾਰ ਪਰੀਆ ਸਬਦ ਗਾਵਣ ਆਈਆ ॥ ਸਬਦੋ ਤ ਗਾਵਹੁ ਹਰੀ ਕੇਰਾ ਮਨਿ ਜਿਨੀ ਵਸਾਇਆ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਅਨੰਦੁ ਹੋਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥੧॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ ਨਾਲੇ ॥ ਹਰਿ ਨਾਲਿ ਰਹੁ ਤੂ ਮੰਨ ਮੇਰੇ ਦੂਖ ਸਭਿ ਵਿਸਾਰਣਾ ॥ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਓਹੁ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਾਰਣਾ ॥ ਸਭਨਾ ਗਲਾ ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੇ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮੰਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ ਨਾਲੇ ॥੨॥

ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬਾ ਕਿਆ ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਤੈਰੈ ॥ ਘਰਿ ਤ ਤੈਰੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਸੁ ਪਾਵਏ ॥ ਸਦਾ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹ ਤੇਰੀ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਾਵਏ ॥ ਨਾਮੁ ਜਿਨ ਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਵਾਜੇ ਸਬਦ ਘਨੇਰੇ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕਿਆ ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਤੈਰੈ ॥੩॥

ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੇ ॥ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਮੇਰਾ ਜਿਨਿ ਭੁਖਾ ਸਭਿ ਗਵਾਈਆ ॥ ਕਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖ ਮਨਿ ਆਇ ਵਸਿਆ ਜਿਨਿ ਇਛਾ ਸਭਿ ਪੁਜਾਈਆ ॥ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਣੁ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਵਿਟਹੁ ਜਿਸ ਦੀਆ ਏਹਿ ਵਡਿਆਈਆ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਸਬਦਿ ਧਰਹੁ ਪਿਆਰੇ ॥ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੇ ॥੪॥

ਵਾਜੇ ਪੰਚ ਸਬਦ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਸਭਾਗੈ ॥ ਘਰਿ ਸਭਾਗੈ ਸਬਦ ਵਾਜੇ ਕਲਾ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਧਾਰੀਆ ॥ ਪੰਚ ਦੂਤ ਤੁਧੁ ਵਸਿ ਕੀਤੇ ਕਾਲੁ

कंटकु मारिआ ॥ धुरि करमि पाइआ तुधु जिन कउ सि नामि
हरि कै लागे ॥ कहै नानक तह सुखु होआ तितु घरि अनहद
वाजे ॥५॥

साची लिवै बिनु देह निमाणी ॥ देह निमाणी लिवै बाझहु
किआ करे वेचारीआ ॥ तुधु बाझु समरथ कोइ नाही क्रिपा
करि बनवारीआ ॥ एस नउ होरु थाउ नाही सबदि लागि
सवारीआ ॥ कहै नानक लिवै बाझहु किआ करे
वेचारीआ ॥६॥

आनंदु आनंदु सभु को कहै आनंदु गुरु ते जाणिआ ॥
जाणिआ आनंदु सदा गुर ते क्रिपा करे पिआरिआ ॥ करि
किरपा किलविख कटे गिआन अंजनु सारिआ ॥ अंदरहु जिन
का मोहु तुटा तिन का सबदु सचै सवारिआ ॥ कहै नानक
एहु अनंदु है आनंदु गुर ते जाणिआ ॥७॥

बाबा जिसु तू देहि सोई जनु पावै ॥ पावै त सो जनु देहि
जिस नो होरि किआ करहि वेचारिआ ॥ इकि भरम भूले
फिरहि दह दिसि इकि नामि लागि सवारिआ ॥ गुरपरसादी
मनु भइआ निरमलु जिना भाणा भावए ॥ कहै नानकु जिसु
देहि पिआरे सोई जनु पावए ॥८॥

आवहु संत पिआरिहो अकथ की करह कहाणी ॥ करह
कहाणी अकथ केरी कितु दुआरै पाईऐ ॥ तनु मनु धनु सभु
सउपि गुर कउ हुकमि मनिऐ पाईऐ ॥ हुकमु मनिहु गुरु केरा
गावहु सची बाणी ॥ कहै नानकु सुणहु संतहु कथिहु अकथ
कहाणी ॥९॥

ए मन चंचला चतुराई किनै न पाइआ ॥ चतुराई न पाइआ

किनै तू सुणि मन मेरिआ ॥ एह माइआ मोहणी जिनि एतु
भरमि भुलाइआ ॥ माइआ त मोहणी तिनै कीती जिनि
ठगउली पाईआ ॥ कुरबाणु कीता तिसै विटहु जिनि मोह
मीठा लाइआ ॥ कहै नानकु मन चंचल चतुराई किनै न
पाइआ ॥ १० ॥

ए मन पिआरिआ तू सदा सचु समाले ॥ एहु कुटंबु तू जि
देखदा चलै नाही तेरै नाले ॥ साथि तेरै चलै नाही तिसु
नालि किउ चितु लाईऐ ॥ ऐसा कंमु मूले न कीचै जितु अंति
पछोताईऐ ॥ सतिगुरु का उपदेसु सुणि तू होवै तेरै नाले ॥
कहै नानकु मन पिआरे तू सदा सचु समाले ॥ ११ ॥

अगम अगोचरा तेरा अंतु न पाइआ ॥ अंतो न पाइआ किनै
तेरा आपणा आपु तू जाणहे ॥ जीअ जंत सभि खेलु तेरा
किआ को आखि वखाणए ॥ आखहि त वेखहि सभु तूहै जिनि
जगतु उपाइआ ॥ कहै नानकु तू सदा अगंमु है तेरा अंतु न
पाइआ ॥ १२ ॥

सुरि नर मुनि जन अंम्रितु खोजदे सु अंम्रितु गुर ते पाइआ ॥
पाइआ अंम्रितु गुरि क्रिपा कीनी सचा मनि वसाइआ ॥ जीअ
जंत सभि तुधु उपाए इकि वेखि परसणि आइआ ॥ लबु लोभु
अहंकारु चूका सतिगुरु भला भाइआ ॥ कहै नानकु जिस नो
आपि तुठा तिनि अंम्रितु गुर ते पाइआ ॥ १३ ॥

भगता की चाल निराली ॥ चाला निराली भगताह केरी
बिखम मारगि चलणा ॥ लबु लोभु अहंकारु तजि त्रिसना
बहुतु नाही बोलणा ॥ खंनिअहु तिखी वालहु निकी एतु मारगि
जाणा ॥ गुर परसादी जिनी आपु तजिआ हरि वासना

समाणी ॥ कहै नानकु चाल भगता जुगहु जुगु निराली ॥१४॥

जिउ तू चलाइहि तिव चलह सुआमी होरु किआ जाणा गुण
तेरे ॥ जिव तू चलाइहि तिवै चलह जिना मारगि पावहे ॥
करि किरपा जिन नामि लाइहि सि हरि हरि सदा धिआवहे ॥
जिसनो कथा सुणाइहि आपणी सि गुर दुआरै सुखु पावहे ॥
कहै नानकु सचे साहिब जिउ भावै तिवै चलावहे ॥१५॥

एहु सोहिला सबदु सुहावा ॥ सबदो सुहावा सदा सोहिला
सतिगुरु सुणाइआ ॥ एहु तिन कै मंनि वसिआ जिन धुरहु
लिखिआ आइआ ॥ इकि फिरहि घनेरे करहि गला गली किनै
न पाइआ ॥ कहै नानकु सबदु सोहिला सतिगुरु
सुणाइआ ॥१६॥

पवित्रु होए से जना जिनी हरि धिआइआ ॥ हरि धिआइआ
पवित्रु होए गुरमुखि जिनी धिआइआ ॥ पवित्रु माता पिता
कुटंब सहित सिउ पवित्रु संगति सबाईआ ॥ कहदे पवित्रु
सुणदे पवित्रु से पवित्रु जिनी मंनि वसाइआ ॥ कहै नानकु से
पवित्रु जिनी गुरमुखि हरि हरि धिआइआ ॥१७॥

कर्मी सहजु न ऊपजै विणु सहजै सहसा न जाइ ॥ नह
जाइ सहसा कितै संजमि रहे करम कमाए ॥ सहसै जीउ
मलीणु है कितु संजमि धोता जाए ॥ मंनु धोवहु सबदि लागहु
हरि सिउ रहहु चितु लाइ ॥ कहै नानकु गुर परसादी सहजु
ऊपजै इहु सहसा इव जाइ ॥१८॥

जीअहु मैले बाहरहु निरमल ॥ बाहरहु निरमल जीअहु त
मैले तिनी जनमु जूऐ हारिआ ॥ एह तिसना वडा रोगु लगा
मरणु मनहु विसारिआ ॥ वेदा महि नामु उतमु सो सुणहि

ਨਾਹੀ ਫਿਰਾਹਿ ਜਿਉ ਬੇਤਾਲਿਆ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਸਚੁ ਤਜਿਆ
ਕੂਝੇ ਲਾਗੇ ਤਿਨੀ ਜਨਮੁ ਜ੍ਹਾਏ ਹਾਰਿਆ ॥੧੯॥

ਜੀਅਹੁ ਨਿਰਮਲ ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲ ॥ ਬਾਹਰਹੁ ਤ ਨਿਰਮਲ
ਜੀਅਹੁ ਨਿਰਮਲ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਕਰਣੀ ਕਮਾਣੀ ॥ ਕੂਝ ਕੀ ਸੋਝ
ਪਹੁੰਚੈ ਨਾਹੀ ਮਨਸਾ ਸਚਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ਜਨਮੁ ਰਤਨੁ ਜਿਨੀ ਖਟਿਆ
ਭਲੇ ਸੇ ਵਣਜਾਰੇ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਦਾ ਰਹਹਿ
ਗੁਰ ਨਾਲੇ ॥੨੦॥

ਜੇ ਕੋ ਸਿਖੁ ਗੁਰੁ ਸੇਤੀ ਸਨਮੁਖੁ ਹੋਵੈ ॥ ਹੋਵੈ ਤ ਸਨਮੁਖੁ
ਸਿਖੁ ਕੋਈ ਜੀਅਹੁ ਰਹੈ ਗੁਰ ਨਾਲੇ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਧਿਆਏ
ਅੰਤਰ ਆਤਮੈ ਸਮਾਲੇ ॥ ਆਪੁ ਛਡਿ ਸਦਾ ਰਹੈ ਪਰਣੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ
ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਏ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਸੋ ਸਿਖੁ
ਸਨਮੁਖੁ ਹੋਏ ॥੨੧॥

ਜੇ ਕੋ ਗੁਰ ਤੇ ਵੇਮੁਖੁ ਹੋਵੈ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵੈ ॥
ਪਾਵੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਰਥੈ ਕੋਈ ਪੁਛਹੁ ਬਿਬੇਕੀਆ ਜਾਏ ॥ ਅਨੇਕ
ਜੂਨੀ ਭਰਮਿ ਆਵੈ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਏ ॥ ਫਿਰਿ ਮੁਕਤਿ
ਪਾਏ ਲਾਗਿ ਚਰਣੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ
ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖਹੁ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਏ ॥੨੨॥

ਆਵਹੁ ਸਿਖ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੇ ਪਿਆਰਿਹੋ ਗਾਵਹੁ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥
ਬਾਣੀ ਤ ਗਾਵਹੁ ਗੁਰੁ ਕੇਰੀ ਬਾਣੀਆ ਸਿਰਿ ਬਾਣੀ ॥ ਜਿਨ ਕਤ
ਨਦਰਿ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਹਿਰਦੈ ਤਿਨਾ ਸਮਾਣੀ ॥ ਪੀਵਹੁ ਅੰਸ਼ਿਰੁ ਸਦਾ
ਰਹਹੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਜਪਿਹੁ ਸਾਰਿਗਪਾਣੀ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਦਾ ਗਾਵਹੁ
ਏਹ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥੨੩॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਚੀ ਹੈ ਬਾਣੀ ॥ ਬਾਣੀ ਤ ਕਚੀ ਸਤਿਗੁਰੁ
ਬਾੜਹੁ ਹੋਰ ਕਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਕਹਦੇ ਕਚੇ ਸੁਣਦੇ ਕਚੇ ਕਚੀ ਆਖਿ

वखाणी ॥ हरि हरि नित करहि रसना कहिआ कछू न
जाणी ॥ चितु जिन का हिरि लइआ माइआ बोलनि पए
रवाणी ॥ कहै नानकु सतिगुरु बाझहु होर कची बाणी ॥ २४ ॥

गुर का सबदु रतनु है हीरे जितु जड़ाउ ॥ सबदु रतनु जितु
मंनु लागा एहु होआ समाउ ॥ सबद सेती मनु मिलिआ सचौ
लाइआ भाउ ॥ आपे हीरा रतनु आपे जिसनो देइ बुझाइ ॥
कहै नानकु सबदु रतनु है हीरा जितु जड़ाउ ॥ २५ ॥

सिव सकति आपि उपाइकै करता आपे हुकमु वरताए ॥
हुकमु वरताए आपि वेखै गुरमुखि किसै बुझाए ॥ तोड़े बंधन
होवै मुकतु सबदु मनि वसाए ॥ गुरमुखि जिसनो आपि करे सु
होवै एकस सिउ लिव लाए ॥ कहै नानकु आपि करता आपे
हुकमु बुझाए ॥ २६ ॥

सिम्रिति सासत्र पुंन पाप बीचारदे ततै सार न जाणी ॥ ततै
सार न जाणी गुरु बाझहु ततै सार न जाणी ॥ तिही गुणी
संसारु भ्रमि सुता सुतिआ रैणि विहाणी ॥ गुर किरपा ते से
जन जागे जिना हरि मनि वसिआ बोलहि अंम्रित बाणी ॥ कहै
नानकु सो ततु पाए जिस नो अनदिनु हरि लिव लागै जागत
रैणि विहाणी ॥ २७ ॥

माता के उदर महि प्रितपाल करे सो किउ मनहु
विसारीऐ ॥ मनहु किउ विसारीऐ एवडु दाता जि अगनि महि
आहारु पहुचावए ॥ ओसनो किहु पोहि न सकी जिसनउ
आपणी लिव लावए ॥ आपणी लिव आपे लाए गुरमुखि सदा
समालीऐ ॥ कहै नानकु एवडु दाता सो किउ मनहु
विसारीऐ ॥ २८ ॥

जैसी अगनि उदर महि तैसी बाहरि माइआ ॥ माइआ
अगनि सभि इको जेही करतै खेलु रचाइआ ॥ जा तिसु भाणा
ता जंमिआ परवारि भला भाइआ ॥ लिव छुड़की लगी
त्रिसना माइआ अमरु वरताइआ ॥ एह माइआ जितु हरि
विसरै मोहु उपजै भाउ दूजा लाइआ ॥ कहै नानकु गुर
परसादी जिना लिव लागी तिनी विचे माइआ पाइआ ॥२९॥

हरि आपि अमुलकु है मुलि न पाइआ जाइ ॥ मुलि न
पाइआ जाइ किसै विटहु रहे लोक विललाइ ॥ ऐसा सतिगुरु
जे मिलै तिसनो सिरु सउपीऐ विचहु आपु जाइ ॥ जिसदा
जीउ तिसु मिलि रहै हरि वसै मनि आइ ॥ हरि आपि
अमुलकु है भाग तिना के नानका जिन हरि पलै पाइ ॥३०॥

हरि रासि मेरी मनु वणजारा ॥ हरि रासि मेरी मनु वणजारा
सतिगुर ते रासि जाणी ॥ हरि हरि नित जपिहु जीअहु लाहा
खटिहु दिहाड़ी ॥ एहु धनु तिना मिलिआ जिन हरि आपे
भाणा ॥ कहै नानकु हरि रासि मेरी मनु होआ
वणजारा ॥३१॥

ए रसना तू अनरसि राचि रही तेरी पिआस न जाइ ॥
पिआस न जाइ होरतु कितै जिचरु हरि रसु पलै न पाइ ॥
हरि रसु पाइ पलै पीऐ हरि रसु बहुड़ि न त्रिसना लागै
आइ ॥ एहु हरि रसु करमी पाईऐ सतिगुरु मिलै जिसु आइ ॥
कहै नानकु होरि अन रस सभि वीसरे जा हरि वसै मनि
आइ ॥३२॥

ए सरीरा मेरिआ हरि तुम महि जोति रखी ता तू जग महि
आइआ ॥ हरि जोति रखी तुधु विचि ता तू जग महि

आइआ ॥ हरि आपे माता आपे पिता जिनि जीउ उपाइ जगतु
दिखाइआ ॥ गुर परसादी बुझिआ ता चलतु होआ चलतु
नदरी आइआ ॥ कहै नानकु निस्ति का मूलु रचिआ जोति
राखी ता तू जग महि आइआ ॥ ३३ ॥

मनि चाउ भइआ प्रभ आगमु सुणिआ ॥ हरि मंगलु गाउ
सखी ग्रिहु मंदरु बणिआ ॥ हरि गाउ मंगलु नित सखीए सोगु
दूखु न विआपए ॥ गुर चरन लागे दिन सभागे आपणा पिरु
जापए ॥ अनहत बाणी गुर सबदि जाणी हरि नामु हरि रसु
भोगो ॥ कहै नानकु प्रभु आपि मिलिआ करण कारण
जोगो ॥ ३४ ॥

ए सरीरा मेरिआ इसु जग महि आइकै किआ तुधु करम
कमाइआ ॥ कि करम कमाइआ तुधु सरीरा जा तू जग महि
आइआ ॥ जिनि हरि तेरा रचनु रचिआ सो हरि मनि न
वसाइआ ॥ गुरपरसादी हरि मनि वसिआ पूरबि लिखिआ
पाइआ ॥ कहै नानकु एहु सरीरु परवाणु होआ जिनि सतिगुर
सिउ चितु लाइआ ॥ ३५ ॥

ए नेत्रहु मेरिहो हरि तुम महि जोति धरी हरि बिनु अवरु न
देखहु कोई ॥ हरि बिनु अवरु न देखहु कोई नदरी हरि
निहालिआ ॥ एहु विसु संसारु तुम देखदे एहु हरि का रूपु है
हरि रूपु नदरी आइआ ॥ गुर परसादी बुझिआ जा वेखा हरि
इकु है हरि बिनु अवरु न कोई ॥ कहै नानकु एहि नेत्र अंध
से सतिगुरि मिलिए दिब द्रिस्ति होई ॥ ३६ ॥

ए स्वरणहु मेरिहो साचै सुनणै नो पठाए ॥ साचै सुनणै नो
पठाए सरीरि लाए सुणहु सति बाणी ॥ जितु सुणी मनु तनु

੫੨

ਹਰਿਆ ਹੋਆ ਰਸਨਾ ਰਸਿ ਸਮਾਣੀ ।। ਸਚੁ ਅਲਖ ਵਿਡਾਣੀ ਤਾਕੀ
ਗਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਏ ।। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਅੰਸ਼ਿਤ ਨਾਮੁ ਸੁਣਹੁ ਪਵਿਤ੍ਰ
ਹੋਵਹੁ ਸਾਚੈ ਸੁਨਾਣੈ ਨੋ ਪਠਾਏ ।।੩੭॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਗੁਫਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿਕੈ ਵਾਜਾ ਪਵਣੁ ਵਜਾਇਆ ।।
ਵਜਾਇਆ ਵਾਜਾ ਪਤਣ ਨਤ ਦੁਆਰੇ ਪਰਗਟੁ ਕੀਏ ਦਸਵਾ ਗੁਪਤੁ
ਰਖਾਇਆ ।। ਗੁਰਦੁਆਰੈ ਲਾਇ ਭਾਵਨੀ ਇਕਨਾ ਦਸਵਾ ਦੁਆਰੁ
ਦਿਖਾਇਆ ।। ਤਹ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਨਾਉ ਨਵ ਨਿਧਿ ਤਿਸ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨ
ਯਾਈ ਪਾਇਆ ।। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਪਿਆਰੈ ਜੀਉ ਗੁਫਾ ਅੰਦਰਿ
ਰਖਿਕੈ ਵਾਜਾ ਪਵਣੁ ਵਜਾਇਆ ।।੩੮॥

ਏਹੁ ਸਾਚਾ ਸੋਹਿਲਾ ਸਾਚੈ ਘਰਿ ਗਾਵਹੁ ।। ਗਾਵਹੁ ਤ ਸੋਹਿਲਾ
ਘਰਿ ਸਾਚੈ ਜਿਥੈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਧਿਆਵਹੈ ।। ਸਚੋ ਧਿਆਵਹਿ ਜਾ ਤੁਧੁ
ਭਾਵਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਬੁਝਾਵਹੈ ।। ਏਹੁ ਸਚੁ ਸਭਨਾ ਕਾ ਖਸਮੁ
ਹੈ ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਸੋ ਜਨੁ ਪਾਵਹੈ ।। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੁ ਸੋਹਿਲਾ
ਸਾਚੈ ਘਰਿ ਗਾਵਹੈ ।।੩੯॥

ਅਨਦੁ ਸੁਣਹੁ ਵਡਭਾਗੀਹੋ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ।। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਮੁ
ਪਾਇਆ ਉਤਰੇ ਸਗਲ ਵਿਸੂਰੇ ।। ਦੂਖ ਰੋਗ ਸੰਤਾਪ ਉਤਰੇ ਸੁਣੀ
ਸਚੀ ਬਾਣੀ ।। ਸੰਤ ਸਾਜਨ ਭਏ ਸਰਸੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੀ ।।
ਸੁਣਤੇ ਪੁਨੀਤ ਕਹਤੇ ਪਵਿਤੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ।। ਬਿਨਵਂਤਿ
ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਾਗੇ ਵਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ ।।੪੦॥੧॥

(((((((((((-----))))))))))

५३

रहरासि

सो दरु

रागु आसा महला ੧ ॥ ੧੭॥ ੧ਐਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੋ ਦਰੁ ਤੇਰਾ ਕੇਹਾ ਸੋ ਘਰੁ ਕੇਹਾ ਜਿਤੁ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮਾਲੇ
॥ ਵਾਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਦ ਅਨੇਕ ਅਸਾਂਖਾ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਵਾਵਣਹਾਰੇ ॥ ਕੇਤੇ
ਤੇਰੇ ਰਾਗ ਪਰੀ ਸਿਉ ਕਹੀਅਹਿ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਗਾਵਣਹਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ
ਤੁਧਨੋ ਪਵਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸਾਂਤਰੁ ਗਾਵੈ ਰਾਜਾ ਧਰਮੁ ਦੁਆਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ
ਤੁਧਨੋ ਚਿਤੁ ਗੁਪਤੁ ਲਿਖਿ ਜਾਣਨਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਧਰਮੁ ਬੀਚਾਰੇ
॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਈਸਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵੀ ਸੋਹਨਿ ਤੇਰੇ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ
॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣਿ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ ਨਾਲੇ ॥
ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅਂਦਰਿ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਸਾਧ ਬੀਚਾਰੇ
॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸਾਂਤੋਖੀ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਵੀਰ
ਕਰਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਪਂਡਿਤ ਪਡ਼ਨਿ ਰਖੀਸੁਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵੇਦਾ
ਨਾਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ ਸੁਰਗੁ ਮਛੁ
ਪਝਾਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ ਅਠਸਤਿ ਤੀਰਥ
ਨਾਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰਾ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ
ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਕਰਿ ਕਰਿ
ਰਖੇ ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ ॥ ਸੇਈ ਤੁਧਨੋ ਗਾਵਨਿ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ
ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ ॥ ਹੋਓਇ ਕੇਤੇ ਤੁਧਨੋ ਗਾਵਨਿ ਸੇ ਮੈ ਚਿਤਿ ਨ
ਆਵਨਿ ਨਾਨਕੁ ਕਿਆ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ਸੋਈ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ
ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਨਾਈ ॥ ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ ਰਚਨਾ ਜਿਨਿ
ਰਚਾਈ ॥ ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭਾਤੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜਿਨਸੀ ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ
ਉਪਾਈ ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਜਿਉ ਤਿਸਦੀ

वडिआई ॥ जो तिसु भावै सोई करसी फिरि हुकमु न
करणा जाई ॥ सो पातिसाहु साहा पति साहिबु नानक रहणु
रजाई ॥ १ ॥

आसा महला १ ॥

सुणि वडा आखै सभु कोइ ॥ केवडु वडा डीठा होइ
॥ कीमति पाइ न कहिआ जाइ ॥ कहणै वाले तेरे रहे
समाइ ॥ १ ॥ वडे मेरे साहिबा गहिर गंभीरा गुणी गहीरा ॥
कोइ न जाणै तेरा केता केवडु चीरा ॥ २ ॥ रहाउ ॥ सभि
सुरती मिलि सुरति कमाई ॥ सभ कीमति मिलि कीमति पाई
॥ गिआनी धिआनी गुर गुरहाई ॥ कहणु न जाई तेरी तिलु
वडिआई ॥ ३ ॥ सभि सत सभि तप सभि चंगिआईआ ॥
सिधा पुरखा कीआ वडिआईआ ॥ तुधु विणु सिधी किनै न
पाईआ ॥ करमि मिलै नाही ठाकि रहाईआ ॥ ४ ॥ आखण
वाला किआ वेचारा ॥ सिफती भरे तेरे भंडारा ॥ जिसु तू
देहि तिसै किआ चारा ॥ नानक सचु सवारणहारा ॥ ५ ॥ २ ॥

आसा महला १ ॥

आखा जीवा विसरै मरि जाउ ॥ आखणि अउखा
साचा नाउ ॥ साचे नाम की लागै भूख ॥ उतु भूखै
खाइ चलीअहि दूख ॥ ६ ॥ सो किउ वसरै मेरी माइ ॥
साचा साहिबु साचै नाइ ॥ ७ ॥ रहाउ ॥ साचे नाम की तिलु
वडिआई ॥ आखि थके कीमति नही पाई ॥ जे सभि मिलि
कै आखण पाहि ॥ वडा न होवै घाटि न जाइ ॥ ८ ॥ ना
ओहु मरै न होवै सोगु ॥ देदा रहै न चूकै भोगु ॥ गुणु
एहो होरु नाही कोइ ॥ ना को होआ ना को होइ ॥ ९ ॥

५५

जेवडु आपि तेवड तेरी दाति ॥ जिनि दिनु करि कै कीती
राति ॥ खसमु विसारहि ते कमजाति ॥ नानक नावै बाझु
सनाति ॥४॥३॥

रागु गूजरी महला ४ ॥

हरि के जन सतिगुर सत पुरखा बिनउ करउ गुर
पासि ॥ हम कीरे किरम सतिगुर सरणाई करि दइआ नामु
परगासि ॥१॥ मेरे मीत गुरदेव मो कउ राम नामु परगासि
॥ गुरमति नामु मेरा प्रान सखाई हरि कीरति हमरी
रहरासि ॥२॥ रहाउ ॥ हरि जन के वड भाग वडेरे जिन
हरि हरि सरधा हरि पिआस ॥ हरि हरि नामु मिलै
त्रिपतासहि मिलि संगति गुण परगासि ॥३॥ जिन हरि हरि
हरिरसु नामु न पाइआ ते भागहीण जम पासि ॥ जो
सतिगुर सरणि संगति नही आए ध्रिगु जीवे ध्रिगु जीवासि
॥४॥ जिन हरिजन सतिगुर संगति पाई तिन धुरि मसतकि
लिखिआ लिखासि ॥ धनु धनु सतसंगति जितु हरिरसु पाइआ
मिलि जन नानक नामु परगासि ॥५॥५॥

रागु गूजरी महला ५ ॥

काहे रे मन चितवहि उदमु जा आहरि हरि जीउ
परिआ ॥ सैल पथर महि जंत उपाए ताका रिजकु आगै
करि धरिआ ॥१॥ मेरे माधउ जी सतसंगति मिले सु तरिआ
॥ गुरपरसादि परमपदु पाइआ सूके कासट हरिआ ॥२॥
रहाउ ॥ जननि पिता लोक सुत बनिता कोइ न किस की
धरिआ ॥ सिरि सिरि रिजकु संबाहे ठाकुरु काहे मन भउ
करिआ ॥३॥ ऊडे ऊडि आवै सै कोसा तिसु पाछै बचरे

५६

ਛਰਿਆ ॥ ਤਿਨ ਕਵਣੁ ਖਲਾਵੈ ਕਵਣੁ ਚੁਗਾਵੈ ਮਨ ਮਹਿ ਸਿਮਰਨੁ
ਕਰਿਆ ॥੩॥ ਸਭਿ ਨਿਧਾਨ ਦਸ ਅਸਟ ਸਿਧਾਨ ਠਾਕੁਰ ਕਰ
ਤਲ ਧਰਿਆ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈਏ ਤੇਰਾ
ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਰਿਆ ॥੪॥੫॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪

ਸੋ ਪੁਰਖੁ

੧੯੮੧ ਓਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਿਜਨੁ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਿਜਨੁ ਹਰਿ ਅਗਮਾ
ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥ ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਹਰਿ
ਸਚੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ॥ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀ ਤੂੰ ਜੀਆ ਕਾ
ਦਾਤਾਰਾ ॥ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸਂਤਹੁ ਜੀ ਸਭਿ ਦ੍ਰਖ ਵਿਸਾਰਣਹਾਰਾ
॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ ਹਰਿ ਆਪੇ ਸੇਵਕੁ ਜੀ ਕਿਆ ਨਾਨਕ ਜਾਂਤ
ਵਿਚਾਰਾ ॥੧॥ ਤੂੰ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰਿਤਰਿ ਜੀ ਹਰਿ
ਏਕੋ ਪੁਰਖੁ ਸਮਾਣਾ ॥ ਇਕਿ ਦਾਤੇ ਇਕਿ ਭੇਖਾਰੀ ਜੀ ਸਭਿ ਤੇਰੇ
ਚੋਜ ਵਿਡਾਣਾ ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ ਜੀ ਹਉ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ
ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ॥ ਤੂੰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਬੇਅੰਤੁ ਬੇਅੰਤੁ ਜੀ ਤੇਰੇ ਕਿਆ
ਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣਾ ॥ ਜੋ ਸੇਵਹਿ ਜੋ ਸੇਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਜਨੁ
ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਕੁਰਬਾਣਾ ॥੨॥ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ
ਤੁਧੁ ਜੀ ਸੇ ਜਨ ਜੁਗ ਮਹਿ ਸੁਖਵਾਸੀ ॥ ਸੇ ਮੁਕਤੁ ਸੇ ਮੁਕਤੁ
ਭਏ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀ ਤਿਨ ਤੂਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥
ਜਿਨ ਨਿਰਭਉ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਧਿਆਇਆ ਜੀ ਤਿਨ ਕਾ ਭਉ
ਸਭੁ ਗਵਾਸੀ ॥ ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪਿ ਸਮਾਸੀ ॥ ਸੇ ਧੰਨੁ ਸੇ ਧੰਨੁ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ

੫੭

ਜੀ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਬਲਿ ਜਾਸੀ ॥੩॥ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਤੇਰੀ
ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਜੀ ਭਰੇ ਬਿਅੰਤ ਬੇਅੰਤਾ ॥ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਤੇਰੈ ਭਗਤ
ਸਲਾਹਨਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਹਰਿ ਅਨਿਕ ਅਨੇਕ ਅਨੰਤਾ ॥ ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ
ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਯਾ ਜੀ ਤਪੁ ਤਾਪਹਿ ਜਪਹਿ ਬੇਅੰਤਾ ॥
ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਪਡਹਿ ਬਹੁ ਸਿਵਿਤਿ ਸਾਸਤ ਜੀ ਕਹਿ
ਕਿਰਿਆ ਖਟੁ ਕਰਮ ਕਰਂਤਾ ॥ ਸੇ ਭਗਤ ਸੇ ਭਗਤ ਭਲੇ ਜਨ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਭਾਵਹਿ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਭਗਵਂਤਾ ॥੪॥ ਤ੍ਰੂ ਆਦਿ
ਪੁਰਖੁ ਅਪਰਾਂਪਰੁ ਕਰਤਾ ਜੀ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ਤ੍ਰੂ ਜੁਗੁ
ਜੁਗੁ ਏਕੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤ੍ਰੂ ਏਕੋ ਜੀ ਤ੍ਰੂ ਨਿਹਚਲੁ ਕਰਤਾ ਸੋਈ ॥
ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਵਰਤੈ ਜੀ ਤ੍ਰੂ ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਈ ॥ ਤੁਧੁ
ਆਪੇ ਸ਼ਿਸਟਿ ਸਭ ਉਪਾਈ ਜੀ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸਿਰਜਿ ਸਭ ਗੋਈ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਕਰਤੇ ਕੇ ਜੀ ਜੋ ਸਭਸੈ ਕਾ ਜਾਣੋਈ
॥੫॥੧੯॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਤ੍ਰੂ ਕਰਤਾ ਸਚਿਆਰ ਮੈਡਾ ਸਾਈ ॥ ਜੋ ਤਤ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਥੀਸੀ
ਜੋ ਤ੍ਰੂ ਦੇਹਿ ਸੋਈ ਹਉ ਪਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਭ ਤੇਰੀ ਤ੍ਰੂ
ਸਭਨੀ ਧਿਆਇਆ ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤਿਨਿ ਨਾਮ ਰਤਨੁ
ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਧਾ ਮਨਮੁਖਿ ਗਵਾਇਆ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪਿ
ਵਿਛੋਡਿਆ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੨॥ ਤ੍ਰੂ ਦਰੀਆਉ ਸਭ ਤੁਝਹੀ
ਮਾਹਿ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦ੍ਰੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥ ਜੀਅ ਜਾਂਤ ਸਭਿ ਤੇਰਾ
ਖੇਲੁ ॥ ਵਿਜੋਗਿ ਮਿਲਿ ਵਿਛੁਡਿਆ ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲੁ ॥੩॥ ਜਿਸ
ਨੋ ਤ੍ਰੂ ਜਾਣਾਇਹਿ ਸੋਈ ਜਨੁ ਜਾਣੈ ॥ ਹਰਗੁਣਿ ਸਦ ਹੀ ਆਖਿ
ਵਖਾਣੈ ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਸਹਜੇ ਹੀ
ਹਰਿਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥੪॥ ਤ੍ਰੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਸਭੁ

੫੮

ਹੋਇ ॥ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦ੍ਰੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਤੂ ਕਾਰਿ ਕਾਰਿ ਵੇਖਹਿ
ਯਾਣਹਿ ਸੋਇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥
੪ ॥ ੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਤਿਤੁ ਸਰਵਰਡੈ ਭਰੰਲੇ ਨਿਵਾਸਾ ਪਾਣੀ ਪਾਵਕੁ ਤਿਨਹਿ ਕੀਆ ॥
ਪਂਕਜੁ ਸੋਹ ਪਗੁ ਨਹੀ ਚਾਲੈ ਹਮ ਦੇਖਾ ਤਹ ਢੂਬੀਅਲੇ ॥੧॥
ਮਨ ਏਕੁ ਨ ਚੇਤਸਿ ਸੂਝ ਮਨਾ ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਤੈਰੇ ਗੁਣ
ਗਲਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾ ਹਉ ਜਤੀ ਸਤੀ ਨਹੀ ਪਡਿਆ
ਮੂਰਖ ਸੁਗਧਾ ਜਨਮੁ ਭਇਆ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਣਾ
ਜਿਨ ਤੂ ਨਾਹੀ ਵਿਸਰਿਆ ॥੨॥੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਭਈ ਪਰਾਪਤਿ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੁਰੀਆ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਣ ਕੀ ਇਹ
ਤੇਰੀ ਬਰੀਆ ॥ ਅਵਰਿ ਕਾਜ ਤੈਰੈ ਕਿਤੈ ਨ ਕਾਮ ॥ ਮਿਲੁ
ਸਾਧ ਸਾਂਗਤਿ ਭਜੁ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ॥੧॥ ਸਰਂਜਾਮਿ ਲਾਗੁ ਭਵਜਲ
ਤਰਨ ਕੈ ॥ ਜਨਮੁ ਬਿਥਾ ਜਾਤ ਰੰਗਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ
॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸਾਂਜਮੁ ਧਰਮੁ ਨ ਕਮਾਇਆ ॥ ਸੇਵਾ ਸਾਧ ਨ
ਜਾਨਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਮ ਨੀਚ ਕਰਂਮਾ ॥
ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਕੀ ਰਾਖਉ ਸਰਮਾ ॥੨॥੪॥

ਪਾ: ੧੦ ਕਵਿਯੋਬਾਚ ਬੇਨਤੀ ॥ ਚੌਪਈ ॥

ਹਮਰੀ ਕਰੋ ਹਾਥ ਦੈ ਰਛ਼ਣਾ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਚਿਤ ਕੀ
ਇਛ਼ਣਾ ॥ ਤਵ ਚਰਨਨ ਮਨ ਰਹੈ ਹਮਾਰਾ ॥ ਅਪਨਾ ਜਾਨ ਕਰੋ
ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਾ ॥੧॥ ਹਮਰੇ ਦੁਸਟ ਸਮੈ ਤੁਮ ਘਾਵਹੁ ॥ ਆਪੁ ਹਾਥ ਦੈ
ਮੋਹਿ ਬਚਾਵਹੁ ॥ ਸੁਖੀ ਬਸੈ ਮੋਰੋ ਪਰਿਵਾਰਾ ॥ ਸੇਵਕ ਸਿਰਖਵ
ਸਮੈ ਕਰਤਾਰਾ ॥੨॥ ਮੋ ਰਛ਼ਣਾ ਨਿਜ ਕਰ ਦੈ ਕਾਰਿਧੈ ॥ ਸਭ

बैरन को आज संघरिये ॥ पूरन होइ हमारी आसा ॥ तोर
 भजन की रहै पिआसा ॥३॥ तुमहि छाडि कोई अवर न
 धियाऊं ॥ जो बर चहों सु तुम ते पाऊं ॥ सेवक सिख्ख
 हमारे तारीअहि ॥ चुनि चुनि सत्र हमारे मारीअहि ॥४॥
 आप हाथ दै मुझै उबरिये ॥ मरन काल का त्रास
 निवरिये ॥ हूजो सदा हमारे पछ्छा ॥ रुग्नि असिधुज जू
 करियहु रछ्छा ॥५॥ राखि लेहु मुहि राखनहारे ॥ साहिब
 संत सहाइ पियारे ॥ दीन बंधु दुस्टन के हंता ॥ तुमहो
 पुरी चतुर दस कंता ॥६॥ काल पाइ ब्रह्मा बपु धरा ॥
 काल पाइ सिवजू अवतरा ॥ काल पाइ कर बिसनु प्रकासा
 ॥ सकल काल का कीआ तमासा ॥७॥ जवन काल जोगी
 सिव कीओ ॥ बेदराज ब्रह्मा जू थीओ ॥ जवन काल सभ
 लोक सवारा ॥ नमसकार है ताहि हमारा ॥८॥ जवन काल
 सभ जगत बनायो ॥ देव दैत जछ्छन उपजायो ॥ आदि
 अंति एके अवतारा ॥ सोई गुरु समझियहु हमारा ॥९॥
 नमसकार तिस ही को हमारी ॥ सकल प्रजा जिन आप
 सवारी ॥ सिवकन को सिवगुन सुख दीओ ॥ सत्त्वन को
 पल मो बध कीओ ॥१०॥ घट घट के अंतर की जानत
 ॥ भले बुरे की पीर पछानत ॥ चीटी ते कुंचर असथूला ॥
 सभ पर क्रिपा द्रिस्टि कर फूला ॥११॥ संतन दुख पाए ते
 दुखी ॥ सुख पाए साधुन के सुखी ॥ एक एक की पीर
 पछानै ॥ घट घट के पट पट की जानै ॥१२॥ जब
 उदकरख करा करतारा ॥ प्रजा धरत तब देह अपारा ॥
 जब आकरख करत हो कबहुं ॥ तुम मै मिलत देह धर

सभहूं ॥ १३ ॥ जेते बदन स्लिसटि सभ धारै ॥ आपु आपनी
 बूझ उचारै ॥ तुम सभही ते रहत निरालम ॥ जानत
 बेद भेद अर आलम ॥ १४ ॥ निरंकार त्रिबिकार निरलंभ ॥
 आदि अनील अनादि असंभ ॥ ताका मूङ्ह उचारत भेदा ॥
 जाको भेव न पावत बेदा ॥ १५ ॥ ताको करि पाहन
 अनुमानत ॥ महा मूङ्ह कछु भेद न जानत ॥ महादेव को
 कहत सदा सिव ॥ निरंकार का चीनत नहि भिव ॥ १६ ॥
 आपु आपनी बुधि है जेती ॥ बरनत भिन भिन तुहि तेती ॥
 तुमरा लखा न जाइ पसारा ॥ किह बिधि सजा प्रथम
 संसारा ॥ १७ ॥ एकै रूप अनूप सरूपा ॥ रंक भयो राव
 कही भूपा ॥ अंडज जेरज सेतज कीनी ॥ उतभुज खानि
 बहुर रचि दीनी ॥ १८ ॥ कहूं फूल राजा हवै बैठा ॥ कहूं
 सिमटि भियो संकर इकैठा ॥ सगरी स्लिसटि दिखाइ
 अचंभव ॥ आदि जुगादि सरूप सुयंभव ॥ १९ ॥ अब
 रछ्छा मेरी तुम करो ॥ सिख्ख उबारि असिख्ख संघरो ॥
 दुशट जिते उठवत उतपाता ॥ सकल मलेछ करो रण
 घाता ॥ २० ॥ जे असिधुज तव सरनी परे ॥ तिनके दुशट
 दुखित हवै मरे ॥ पुरख जवन पग परे तिहारे ॥ तिनके
 तुम संकट सभ टारे ॥ २१ ॥ जो कलि को इक बार धिए है
 ॥ ताके काल निकटि नहि ऐहै ॥ रछ्छा होइ ताहि सभ
 काला ॥ दुसट अरिसट टरें ततकाला ॥ २२ ॥ क्रिपा द्रिसटि
 तन जाहि निहरिहो ॥ ताके ताप तनक मो हरिहो ॥ रिधि
 सिधि घर मो सभ होई ॥ दुशट छाह छवै सकै न कोई
 ॥ २३ ॥ एक बार जिन तुमै संभारा ॥ काल फास ते ताहि

६१

उबारा ॥ जिन नर नाम तिहारो कहा ॥ दारिद दुसट दोख
ते रहा ॥२४॥ खड़ग केत मै सरण तिहारी ॥ आप हाथ
दै लेहु उबारी ॥ सरब ठौर मो होहु सहाई ॥ दुसट दोख
ते लेहु बचाई ॥२५॥

स्वैया ॥

पांइ गहे जब ते तुमरे तब ते कोऊ आंख तरे नहीं आन्यो
॥ राम रहीम पुरान कुरान अनेक कहैं मत एक न मान्यो ॥
सिंग्रित सासत्र बेद सभै बहु भेद कहैं हम एक न जान्यो ॥
स्त्री असिपान क्रिपा तुमरी करि मै न कह्यो सभ तोहि
बखान्यो ॥

दोहरा ॥

सगल दुआर कउ छाडिकै गहिओ तुहारो दुआर ॥
बांहि गहे की लाज अस गोबिंद दास तुहार ॥

रामकली महला ३ अनंदु

१८८ १ओंकार सतिगुर प्रसादि ॥

अनंदु भइआ मेरी माए सतिगुरू मै पाइआ ॥ सतिगुरु
त पाइआ सहज सेती मनि वजीआ वाधाईआ ॥ राग रतन
परवार परीआ सबद गावण आईआ ॥ सबदो त गावहु हरी
केरा मनि जिनी वसाइआ ॥ कहै नानकु अनंदु होआ
सतिगुरू मै पाइआ ॥ ੧॥ ए मन मेरिआ तू सदा रहु हरि
नाले ॥ हरि नालि रहु तू मंन मेरे दूख सभि विसारणा
॥ अंगीकारु ओहु करे तेरा कारज सभि सवारणा ॥ सभना
गला समरथु सुआमी सो किउ मनहु विसारे ॥ कहै नानकु

मंन मेरे सदा रहु हरि नाले ॥२॥ साचे साहिबा किआ
 नाही घरि तेरै ॥ घरि त तेरै सभु किछु है जिसु देहि सु
 पावए ॥ सदा सिफति सलाह तेरी नामु मनि वसावए ॥
 नामु जिन के मनि वसिआ वाजे सबद घनेरे ॥ कहै नानकु
 सचे साहिब किआ नाही घरि तेरै ॥३॥ साचा नामु मेरा
 आधारो ॥ साचु नामु अधारु मेरा जिनि भुखा सभि गवाईआ
 ॥ करि सांति सुख मनि आइ वसिआ जिनि इछा सभि
 पुजाईआ ॥ सदा कुरबाणु कीता गुरु विटहु जिस दीआ एहि
 वडिआईआ ॥ कहै नानकु सुणहु संतहु सबदि धरहु पिआरो
 ॥ साचा नामु मेरा आधारो ॥४॥ वाजे पंच सबद तितु घरि
 सभागे ॥ घरि सभागे सबद वाजे कला जितु घरि धारीआ ॥
 पंच दूरु तुधु वसि कीते कालु कंटकु मारिआ ॥ धुरि करमि
 पाइआ तुधु जिन कउ सि नामि हरि कै लागे ॥ कहै
 नानकु तह सुखु होआ तितु घरि अनहद वाजे ॥५॥ अनदु
 सुणहु वडभागीहो सगल मनोरथ पूरे ॥ पारब्रह्मु प्रभु पाइआ
 उतरे सगल विसूरे ॥ दूख रोग संताप उतरे सुणी सची बाणी
 ॥ संत साजन भए सरसे पूरे गुर ते जाणी ॥ सुणते पुनीत
 कहते पवितु सतिगुरु रहिआ भरपूरे ॥ बिनवंति नानकु
 गुर चरन लागे वाजे अनहद तूरे ॥४०॥९॥

मुंदावणी महला ५ ॥

थाल विचि तिनि वसतू पईओ सतु संतोखु वीचारो ॥
 अंग्रित नामु ठाकुर का पझओ जिसका सभसु अधारो ॥ जे
 को खावै जे को भुंचै तिस का होइ उधारो ॥ एह वसतु तजी

६३

नह जाई नित नित रखु उरिधारो ॥ तम संसारु चरन लगि
तरीऐ सभु नानक ब्रह्म पसारो ॥१॥

सलोक महला ५ ॥

तेरा कीता जातो नाही मैनो जोगु कीतोई ॥ मै
निरगुणिआरे को गुणु नाही आपे तरसु पइओई ॥ तरसु
पिआ मिहरामति होई सतिगुरु सजणु मिलिआ ॥ नानक नामु
मिलै तां जीवां तनु मनु थीवै हरिआ ॥१॥

((((((((((((-----)))))))))))

अरदास

१७८ १ओंकार स्त्री वाहिगुरु जी की फतहि ॥
स्त्री भगौती जी सहाइ ॥ वार स्त्री भगौती जी की ॥

पातशाही १० ॥

प्रथम भगौती सिमरि कै गुर नानक लई धिआइ ॥
फिर अंगद गुर ते अमरदासु रामदासै होई सहाइ। अरजन
हरिगोबिंद नो सिमरों स्त्री हरिराइ ॥ स्त्री हरिक्रिशन धिआईए
जिस डिठे सभि दुख जाइ ॥ तेग बहादर सिमरिए घर
नउनिधि आवै धाइ ॥ सभ थाई होइ सहाइ ॥ दसवें
पातशाह स्त्री गुरु गोबिंद सिंघ साहिब जी ! सभ थाई होइ
सहाइ ॥ दसां पातशाहीआं जी दी जोत स्त्री गुरु ग्रंथ साहिब
जी दे पाठ दीदार दा धिआन धर के बोलो जी वाहिगुरु ॥

पंजां पिआरिआं, चौहां साहिबजादिआं, चाल्हीआं

ਮੁਕਤਿਆਂ, ਹਠੀਆਂ, ਜਪੀਆਂ, ਤਪੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਮ ਜਪਿਆ, ਵੰਡ
ਛਕਿਆ, ਦੇਗ ਚਲਾਈ, ਤੇਗ ਵਾਹੀ, ਦੇਖ ਕੇ ਅਣਡਿਠਠ ਕੀਤਾ,
ਤਿਨਹਾ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਸਚਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ,
ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਸਿੰਘਣੀਆਂ ਨੇ ਧਰਮ ਹੇਤ ਸੀਸ ਦਿਤੇ,
ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਟਾਏ, ਖੋਪਰੀਆਂ ਲੁਹਾਈਆਂ, ਚਰਖੜੀਆਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ,
ਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਚਿਰਾਏ ਗਏ, ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲੈਈ
ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹਾਰਿਆ, ਸਿਖਖੀ ਕੇਸਾਂ
ਸੁਆਸਾਂ ਨਾਲ ਨਿਭਾਹੀ, ਤਿਨਹਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ,
ਖਾਲਸਾ ਜੀ , ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਪੰਜਾਂ ਤਖਤਾਂ, ਸਰਬਤ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ
ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ,
ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿੱਤ
ਆਵੇ, ਚਿੱਤ ਆਵਨ ਕਾ ਸਦਕਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੋਵੇ ॥ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ
ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਰਾਛਿਛਾ ਰਿਆਇਤ, ਦੇਗ ਤੇਗ
ਫਤਹ, ਬਿਰਦ ਕੀ ਪੈਜ, ਪਥ ਕੀ ਜੀਤ, ਸ਼੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਹਾਇ,
ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਕੇ ਬੋਲ ਬਾਲੇ, ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਸਿਖਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਖੀ ਦਾਨ, ਕੇਸ ਦਾਨ, ਰਹਿਤ ਦਾਨ,
ਬਿਬੇਕ ਦਾਨ, ਵਿਸਾਹ ਦਾਨ, ਭਰੋਸਾ ਦਾਨ, ਦਾਨਾਂ ਸਿਰ ਦਾਨ ਨਾਮ
ਦਾਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਚੌਂਕੀਆਂ, ਝੱਡੇ, ਬੁੰਗੇ, ਜੁਗੇ
ਜੁਗ ਅਟਲਲ, ਧਰਮ ਕਾ ਜੈਕਾਰ, ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਸਿਖਖਾਂ ਦਾ ਮਨ ਨੀਵਾਂ, ਮੱਤ ਉਚਵੀ, ਮੱਤ ਦਾ
ਰਾਖਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ, ਆਪਣੇ ਪਥ

੬੫

ਦੇ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਦਾਤਾਰ ਜੀਓ ॥ ਸ਼੍ਰੀ ਨਨਕਾਣਾ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਹੋਰ
ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਗੁਰਧਾਮਾਂ ਦੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਥ ਨੂੰ ਵਿਛੋਡਿਆ ਗਿਆ
ਹੈ, ਖੁਲਹੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਦਾਰ ਤੇ ਸੇਵਾ ਸੰਭਾਲ ਦਾ ਦਾਨ ਖਾਲਸਾ ਜੀ
ਨੂੰ ਬਖ਼ਸ਼ੋ ॥ ਹੇ ਨਿਮਾਣਿਆ ਦੇ ਮਾਣ, ਨਿਤਾਣਿਆ ਦੇ ਤਾਣ,
ਨਿਆਉਟਿਆਂ ਦੀ ਓਟ, ਸਚੇ ਪਿਤਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਆਪ ਜੀ ਦੇ
ਹਜ਼ੂਰ (---) ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ ॥ ਅਖਰ ਵਾਧਾ ਘਾਟਾ ਮੁਲ਼
ਚੁਕਕ ਮਾਫ਼ ਕਰਨੀ ॥ ਸਰਬਤ ਦੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਕਰਨੇ ॥ ਸੇਈ
ਪਿਆਰੇ ਮੇਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਚਿੱਤ ਆਵੇ ॥ ਨਾਨਕ
ਨਾਮ ਚਡ਼ਹਦੀ ਕਲਾ, ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਸਰਬਤ ਦਾ ਭਲਾ ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ॥
ਨੋਟ ::-- (-----) ਯਹਾਂ ਜਿਸ ਕਾਮ ਕੇ ਲਿਯੇ ਸਾਂਗਤ ਜੁੜੀ ਹੈ, ਜੋ
ਬਾਣੀ ਪਢ਼ਹੀ ਹੈ, ਉਸਕਾ ਵਰਣਨ ਕਰੋ।

(((((((((((-----)))))))))))

ਸੋਹਿਲਾ

ਰਾਗੁ ਗੁਰੂ ਦੀਪਕੀ ਮਹਲਾ ੧

੧ੴ ੧ਓਂਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜੈ ਘਰਿ ਕੀਰਤਿ ਆਖੀਏ ਕਰਤੇ ਕਾ ਹੋਇ ਬੀਚਾਰੋ ॥ ਤਿਤੁ
ਘਰਿ ਗਾਵਹੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਿਵਰਿਹੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰੋ ॥੧॥ ਤੁਮ ਗਾਵਹੁ
ਮੇਰੇ ਨਿਰਭਉ ਕਾ ਸੋਹਿਲਾ ॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਜਿਤੁ ਸੋਹਿਲੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ
ਹੋਇ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜੀਅਡੇ ਸਮਾਲੀਅਨਿ ਦੇਖੈਗਾ
ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥ ਤੇਰੇ ਦਾਨੈ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਤਿਸੁ ਦਾਤੇ ਕਵਣੁ ਸੁਮਾਰੁ
॥੨॥ ਸੰਬਤਿ ਸਾਹਾ ਲਿਖਿਆ ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਪਾਵਹੁ ਤੇਲੁ ॥ ਦੇਹੁ
ਸਜਣ ਅਸੀਸਝੀਆ ਜਿਉ ਹੋਵੈ ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ ਮੇਲੁ ॥੩॥ ਘਰਿ
ਘਰਿ ਏਹੋ ਪਾਹੁਚਾ ਸਦਡੇ ਨਿਤ ਪਵਨਿ ॥ ਸਦਣਹਾਰਾ ਸਿਮਰੀਏ
ਨਾਨਕ ਸੇ ਦਿਹ ਆਵਨਿ ॥੪॥੫॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਛਿਅ ਘਰ ਛਿਅ ਗੁਰ ਛਿਅ ਉਪਦੇਸ ॥ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਏਕੋ
ਵੇਸ ਅਨੇਕ ॥ ੧ ॥ ਬਾਬਾ ਜੈ ਘਰਿ ਕਰਤੇ ਕੀਰਤਿ ਹੋਇ ॥ ਸੋ
ਘਰੁ ਰਾਖੁ ਵਡਾਈ ਤੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਵਿਸੁਏ ਚਸਿਆ
ਘੜੀਆ ਪਹਰਾ ਥਿਤੀ ਵਾਰੀ ਮਾਹੁ ਹੋਆ ॥ ਸੂਰਜੁ ਏਕੋ ਰੁਤਿ
ਅਨੇਕ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੇ ਕੇਤੇ ਵੇਸ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਗਨ ਮੈ ਥਾਲੁ ਰਵਿ ਚੰਦੁ ਦੀਪਕ ਬਨੇ ਤਾਰਿਕਾ ਮੱਡਲ
ਜਨਕ ਮੌਤੀ ॥ ਧੂਪੁ ਮਲਆਨਲੋ ਪਵਣੁ ਚਵਰੋ ਕਰੇ ਸਗਲ

ਬਨਰਾਇ ਫੂਲਤ ਜੋਤੀ ॥ ੧ ॥ ਕੈਸੀ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ॥
 ਭਵਖਿੰਡਨਾ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ॥ ਅਨਹਤਾ ਸਬਦ ਵਾਜ਼ਤ ਭੇਰੀ ॥ ੧
 ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਹਸ ਤਵ ਨੈਨ ਨਨ ਨੈਨ ਹਹਿ ਤੋਹਿ ਕਉ ਸਹਸ
 ਮੂਰਤਿ ਨਨਾ ਏਕ ਤੋਹੀ ॥ ਸਹਸ ਪਦ ਬਿਮਲ ਨਨ ਏਕ ਪਦ ਗੰਧ
 ਬਿਨੁ ਸਹਸ ਤਵ ਗੰਧ ਇਵ ਚਲਤ ਮੋਹੀ ॥ ੨ ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਜੋਤਿ
 ਜੋਤਿ ਹੈ ਸੋਇ ॥ ਤਿਸਦੈ ਚਾਨਣਿ ਸਭ ਮਹਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰ
 ਸਾਖੀ ਜੋਤਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੁ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ॥
 ੩ ॥ ਹਰਿ ਚਰਣ ਕਵਲ ਮਕਰਾਂਦ ਲੋਭਿਤ ਮਨੋ ਅਨਦਿਨੋ ਮੋਹਿ
 ਆਹੀ ਪਿਆਸਾ ॥ ਕਿਧਾ ਜਲੁ ਦੇਹਿ ਨਾਨਕ ਸਾਰਿੰਗ ਕਉ ਹੋਇ
 ਜਾਤੇ ਤੇਰੈ ਨਾਇ ਵਾਸਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਰਾਗੁ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਕਾਮਿ ਕਰੋਧਿ ਨਗਰੁ ਬਹੁ ਭਰਿਆ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਖੰਡਲ
 ਖੰਡਾ ਹੈ ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਤ ਲਿਖੇ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਮਨਿ ਹਰਿ ਲਿਵ
 ਮੰਡਲ ਮੰਡਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਕਾਰਿ ਸਾਧੂ ਅੰਜੁਲੀ ਪੁਨੁ ਵਡਾ ਹੈ ॥
 ਕਾਰਿ ਢੰਡਤ ਪੁਨੁ ਵਡਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਾਕਤ ਹਰਿ ਰਸ
 ਸਾਦੁ ਨ ਜਾਣਿਆ ਤਿਨ ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਕੰਡਾ ਹੈ ॥ ਜਿਤ ਜਿਤ
 ਚਲਹਿ ਚੁਭੈ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਜਮਕਾਲੁ ਸਹਹਿ ਸਿਰਿ ਢੰਡਾ ਹੈ ॥ ੨
 ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ ਦੁਖੁ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭਵ
 ਖੰਡਾ ਹੈ ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਪਾਇਆ ਪਰਮੇਸਰੁ ਬਹੁ ਸੋਭ ਖੰਡ
 ਬਹਮੰਡਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਹਮ ਗਰੀਬ ਮਸਕੀਨ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਰਾਖੁ
 ਰਾਖੁ ਵਡ ਵਡਾ ਹੈ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਟੇਕ ਹੈ ਹਰਿਨਾਮੇ
 ਹੀ ਸੁਖੁ ਮੰਡਾ ਹੈ ॥੪॥੪॥

੬੮

ਰਾਮ ਗੁਡੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣਹੁ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ ਸਨਤ ਟਹਲ ਕੀ ਬੇਲਾ ॥
ਈਹਾ ਖਾਟਿ ਚਲਹੁ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਆਗੈ ਬਸਨੁ ਸੁਹੇਲਾ ॥੧॥
ਅਜਧੁ ਘਟੈ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਾ ਰੇ ॥ ਮਨ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ ॥
੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਝੁ ਸੰਸਾਰੁ ਬਿਕਾਰੁ ਸੰਸੇ ਮਹਿ ਤਰਿਓ ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ॥ ਜਿਸਹਿ ਜਗਾਇ ਪੀਆਵੈ ਝੁ ਰਸੁ ਅਕਥ ਕਥਾ ਤਿਨਿ
ਜਾਨੀ ॥੨॥ ਜਾਕਉ ਆਏ ਸੋਈ ਬਿਹਾਝਹੁ ਹਰਿ ਗੁਰ ਤੇ ਮਨਹਿ
ਬਸੇਰਾ ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਮਹਲੁ ਪਾਵਹੁ ਸੁਖ ਸਹਜੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਇਗੇ
ਫੇਰਾ ॥੩॥ ਅਨਤਰਯਾਮੀ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਸਰਧਾ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੇ ॥
ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਇਹੈ ਸੁਖੁ ਮਾਗੈ ਮੋਕਉ ਕਰਿ ਸਨਤਨ ਕੀ ਧੂਰੇ ॥੪
॥੫॥

(((((((((((-----))))))))))

ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ

ਮਾਂਝ ਸ਼ਹਲਾ ੫ ਘਰੂ ੪

੧ੰਤੀਓਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਿਰਤਿ ਕਰਮ ਕੇ ਵੀਛੁੜੇ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲਹੁ ਰਾਮ ॥ ਚਾਰਿ
ਕੁਟ ਦਹ ਦਿਸ ਭਰਮੇ ਥਕਿ ਆਏ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਾਮ ॥ ਧੇਨੁ ਦੁਧੈ ਤੇ
ਬਾਹਰੀ ਕਿਤੈ ਨ ਆਵੈ ਕਾਮ ॥ ਜਲ ਬਿਨੁ ਸਾਖ ਕੁਸਲਾਵਤੀ
ਉਪਜਹਿ ਨਾਹੀ ਦਾਮ ॥ ਹਰਿ ਨਾਹ ਨ ਮਿਲੀਏ ਸਾਜਨੈ ਕਤ ਪਾਈਏ
ਬਿਸਰਾਮ ॥ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਹਰਿ ਕੰਤੁ ਨ ਪ੍ਰਗਟਈ ਭਠਿ ਨਗਰ ਸੇ ਗ੍ਰਾਮ
॥ ਸ਼ਬ ਸੀਗਾਰ ਤੱਬੋਲ ਰਸ ਸਣੁ ਦੇਹੀ ਸਭ ਖਾਮ ॥ ਪ੍ਰਭ
ਸੁਆਮੀ ਕੰਤ ਵਿਹੂਣੀਆ ਮੀਤ ਸਜਣ ਸਭਿ ਜਾਮ ॥ ਨਾਨਕ
ਕੀ ਬੇਨਤੀਆ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੀਜੈ ਨਾਮੁ ॥ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸੁਆਮੀ
ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਜਿਸ ਕਾ ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ॥੧॥

ਚੇਤਿ ਗੋਵਿੰਦੁ ਅਰਾਧੀਏ ਹੋਵੈ ਅਨੰਦੁ ਘਣਾ ॥ ਸਤ ਜਨਾ
ਮਿਲਿ ਪਾਈਏ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਭਣਾ ॥ ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣਾ
ਆਏ ਤਿਸਹਿ ਗਣਾ ॥ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਜੀਵਣਾ ਬਿਰਥਾ
ਜਨਮੁ ਜਣਾ ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿਆ ਰਵਿਆ ਵਿਚਿ ਵਣਾ
॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਕਿਤਡਾ ਦੁਖੁ ਗਣਾ ॥ ਜਿਨੀ
ਰਾਵਿਆ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਤਿੰਨਾ ਭਾਗੁ ਮਣਾ ॥ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੰਉ ਮਨੁ
ਲੋਚਦਾ ਨਾਨਕ ਪਿਆਸ ਮਨਾ ॥ ਚੇਤਿ ਮਿਲਾਏ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਸ ਕੈ
ਪਾਇ ਲਗਾ ॥੨॥

ਵੈਸਾਖਿ ਧੀਰਨਿ ਕਿਉ ਵਾਢੀਆ ਜਿਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਛੋਹੁ ॥ ਹਰਿ
ਸਾਜਨੁ ਪੁਰਖੁ ਵਿਸਾਰਿ ਕੈ ਲਗੀ ਮਾਇਆ ਧੋਹੁ ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਨ
ਸੰਗਿ ਧਨਾ ਹਰਿ ਅਵਿਨਾਸੀ ਓਹੁ ॥ ਪਲਚਿ ਪਲਚਿ ਸਗਲੀ ਮੁੰਝ

झूठै धंधै मोहु ॥ इकसु हरि के नाम बिनु अगै लईअहि खोहि
 ॥ दयु विसारि विगुचणा प्रभ बिनु अवरु न कोइ ॥ प्रीतम
 चरणी जो लगे तिन की निरमल सोइ ॥ नानक की प्रभ
 बेनती प्रभ मिलहु परापति होइ ॥ वैसाखु सुहावा तां लगै जा
 संतु भेटै हरि सोइ ॥ ३ ॥

हरि जेठ जुङ्डा लोड़ीऐ जिसु अगै सभि निवंनि ॥
 हरि सजण दावणि लगिआ किसै न दई बंनि ॥ माणक मोती
 नामु प्रभ उन लगै नाही संनि ॥ रंग सभे नाराइणौ जेते मनि
 भावंनि ॥ जो हरि लोड़े सो करे सोई जीअ करंनि ॥ जो
 प्रभि कीते आपणे सेई कहीअहि धंनि ॥ आपण लीआ जे
 मिलै विछुड़ि किउ रोवंनि ॥ साधू संगु परापते नानक रंग
 माणंनि ॥ हरि जेठु रंगीला तिसु धणी जिस कै भागु मथंनि
 ॥४॥

आसाडु तपंदा तिसु लगै हरि नाहु न जिना पासि ॥
 जगजीवन पुरखु तिआगि कै माणस संदी आस ॥ दुयै भाइ
 विगुचीऐ गलि पईसु जम की फ़ास ॥ जेहा बीजै सो लुणै
 मथै जो लिखिआसु ॥ रैणि विहाणी पछुताणी उठि चली
 गई निरास ॥ जिन कौ साधू भेटीऐ सो दरगह होइ
 खलासु ॥ करि किरपा प्रभ आपणी तेरे दरसन होइ पिआस
 ॥ प्रभ तुधु बिनु दूजा को नही नानक की अरदासि ॥
 आसाडु सुहंदा तिसु लगै जिसु मनि हरि चरण निवास ॥५॥

सावणि सरसी कामणी चरण कमल सिउ पिआरु ॥
 मनु तनु रता सच रंगि इको नामु अधारु ॥ बिखिआ रंग
 कूङ्डाविआ दिसनि सभे छारु ॥ हरि अंग्रित बूंद सुहावणी

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਪੀਵਣਹਾਰੁ ॥ ਵਣੁ ਤਿਣੁ ਪ੍ਰਭ ਸਾਂਗੁ ਮਉਲਿਆ ਸਾਂਸਥ
ਪੁਰਖ ਅਪਾਰੁ ॥ ਹਰਿ ਮਿਲਣੈ ਨੋ ਮਨੁ ਲੋਚਦਾ ਕਰਮਿ
ਮਿਲਾਵਣਹਾਰੁ ॥ ਜਿਨੀ ਸਖੀਏ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਹੁਂਤ ਤਿਨ ਕੈ ਸਦ
ਬਲਿਹਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜੀ ਮਇਆ ਕਰਿ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ
॥ ਸਾਵਣੁ ਤਿਨਾ ਸੁਹਾਗਣੀ ਜਿਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਤਰਿ ਹਾਰੁ ॥੬॥

ਭਾਦੁਝ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀਆ ਦੂਜੈ ਲਗਾ ਹੇਤੁ ॥ ਲਖ ਸੀਗਾਰ
ਬਣਾਇਆ ਕਾਰਜਿ ਨਾਹੀ ਕੇਤੁ ॥ ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ ਦੇਹ ਬਿਨਸਸੀ ਤਿਤੁ
ਵੇਲੈ ਕਹਸਨਿ ਪ੍ਰੇਤੁ ॥ ਪਕਡਿ ਚਲਾਇਨਿ ਦੂਤ ਜਮ ਕਿਸੈ ਨ ਦੇਨੀ
ਭੇਤੁ ॥ ਛਡਿ ਖੜੋਤੇ ਖਿਨੈ ਮਾਹਿ ਜਿਨ ਸਿਉ ਲਗਾ ਹੇਤੁ ॥ ਹਥ
ਮਰੋਡੈ ਤਨੁ ਕਧੇ ਸਿਆਹਹੁ ਹੋਆ ਸੇਤੁ ॥ ਜੇਹਾ ਬੀਜੈ ਸੋ ਲੁਣੈ
ਕਰਮਾ ਸਾਂਦੜਾ ਖੇਤੁ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ ਚਰਣ ਬੋਹਿਥ
ਪ੍ਰਭ ਦੇਤੁ ॥ ਸੇ ਭਾਦੁਝ ਨਰਕਿ ਨ ਪਾਈਅਹਿ ਗੁਰੁ ਰਖਣ ਵਾਲਾ ਹੇਤੁ
॥੭॥

ਅਸੁਨਿ ਪ੍ਰੇਮ ਤਮਾਹੜਾ ਕਿਉ ਮਿਲੀਏ ਹਰਿ ਜਾਇ ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ
ਪਿਆਸ ਦਰਸਨ ਘਣੀ ਕੋਈ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਮਾਇ ॥ ਸਾਂਤ ਸਹਾਈ
ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਲਾਗਾ ਪਾਇ ॥ ਵਿਣੁ ਪ੍ਰਭ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਈਏ
ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥ ਜਿੰਨੀ ਚਾਖਿਆ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹੇ
ਆਘਾਇ ॥ ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ਬਿਨਤੀ ਕਰਹਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਲਡਿ ਲਾਇ ॥
ਜੋ ਹਰਿ ਕੰਤਿ ਮਿਲਾਈਆ ਸਿ ਵਿਛੁਡਿ ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਇ ॥ ਪ੍ਰਭ
ਵਿਣੁ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਰਣਾਇ ॥ ਅਸੂ ਸੁਖੀ
ਵਸਾਂਦੀਆ ਜਿਨਾ ਮਇਆ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥੮॥

ਕਤਿਕਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਦੋਸੁ ਨ ਕਾਹੂ ਜੋਗੁ ॥ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ
ਮੁਲਿਆਂ ਵਿਆਪਨਿ ਸਭੇ ਰੋਗੁ ॥ ਵੇਮੁਖ ਹੋਏ ਰਾਮ ਤੇ ਲਗਨਿ
ਜਨਮ ਵਿਜੋਗ ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਤਡੇ ਹੋਇ ਗਏ ਜਿਤਡੇ ਮਾਇਆ

ਭੋਗ ॥ ਵਿਚੁ ਨ ਕੋਈ ਕਰਿ ਸਕੈ ਕਿਸ ਥੈ ਰੋਵਹਿ ਰੋਜ ॥
 ਕੀਤਾ ਕਿਛੂ ਨ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਸੰਜੋਗ ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਮੇਰਾ
 ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਉਤਰਹਿ ਸਭਿ ਬਿਓਗ ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਿ
 ਲੇਹਿ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਬੰਦੀ ਮੋਚ ॥ ਕਤਿਕ ਹੋਵੈ ਸਾਧਸਾਂਗੁ ਬਿਨਸਹਿ
 ਸਭੇ ਸੋਚ ॥੯॥

ਮਂਘਿਰਿ ਮਾਹਿ ਸੋਹਂਦੀਆ ਹਰਿ ਪਿਰ ਸਾਂਗਿ ਬੈਠਡੀਆਹ ॥ ਤਿਨ
 ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਿਆ ਗਣੀ ਜਿ ਸਾਹਿਬਿ ਮੇਲਡੀਆਹ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ
 ਮਉਲਿਆ ਰਾਮ ਸਿਉ ਸਾਧ ਸਹੇਲਡੀਆਹ ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਤੇ
 ਬਾਹਰੀ ਸੇ ਰਹਨਿ ਇਕੇਲਡੀਆਹ ॥ ਤਿਨ ਦੁਖੁ ਨ ਕਬਹੂ ਉਤਰੈ ਸੇ
 ਜਮ ਕੈ ਵਚਿ ਪਡੀਆਹ ॥ ਜਿਨੀ ਰਾਵਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣਾ ਸੇ
 ਦਿਸਨਿ ਨਿਤ ਖਡੀਆਹ ॥ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਲਾਲ ਹਰਿ ਕੰਠਿ ਤਿਨਾ
 ਜਡੀਆਹ ॥ ਨਾਨਕ ਬਾਂਛੇ ਧੂਡਿ ਤਿਨ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣੀ ਦਰਿ ਪਡੀਆਹ
 ॥ ਮਂਘਿਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਰਾਧਣਾ ਬਹੁਡਿ ਨ ਜਨਮਡੀਆਹ ॥੧੦॥

ਪੋਖਿ ਤੁਖਾਰੁ ਨ ਵਿਆਪੈ ਕੰਠਿ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਨਾਹੁ ॥ ਮਨੁ
 ਬੇਧਿਆ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਦਰਸਨਿ ਲਗੜਾ ਸਾਹੁ ॥ ਓਟ ਗੋਵਿੰਦ
 ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ਸੇਵਾ ਸੁਆਮੀ ਲਾਹੁ ॥ ਬਿਖਿਆ ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੈਈ
 ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਗੁਣ ਗਾਹੁ ॥ ਜਹ ਤੇ ਉਪਜੀ ਤਹ ਮਿਲੀ ਸਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ
 ਸਮਾਹੁ ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੀ ਪਾਰਬਰਹਮਿ ਬਹੁਡਿ ਨ ਵਿਛੁਡੀਆਹੁ ॥
 ਬਾਰਿ ਜਾਉ ਲਖ ਬੇਰੀਆ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਅਗਮ ਅਗਾਹੁ ॥ ਸਰਮ ਪੈਈ
 ਨਾਰਾਇਣੈ ਨਾਨਕ ਦਰਿ ਪੈਈਆਹੁ ॥ ਪੋਖੁ ਸੋਹਂਦਾ ਸਰਬ ਸੁਖ
 ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥੧੧॥

ਮਾਧਿ ਮਜਨੁ ਸਾਂਗਿ ਸਾਧੂਆ ਧੂਡੀ ਕਾਰਿ ਇਸਨਾਨੁ ॥ ਹਰਿ ਕਾ
 ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਸੁਣਿ ਸਭਨਾ ਨੋ ਕਾਰਿ ਦਾਨੁ ॥ ਜਨਮ ਕਰਮ ਮਲੁ
 ਉਤਰੈ ਮਨ ਤੇ ਜਾਇ ਗੁਮਾਨੁ ॥ ਕਾਮਿ ਕਰੋਧਿ ਨ ਮੋਹੀਏ ਬਿਨਸੈ

੭੩

ਲੋਮੁ ਸੁਆਨੁ ॥ ਸਚੈ ਮਾਰਗਿ ਚਲਦਿਆ ਉਸਤਤਿ ਕਰੇ ਜਹਾਨੁ ॥
ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਸਗਲ ਪੁੰਨ ਜੀਅ ਦਇਆ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ਜਿਸ ਨੋ
ਦੇਵੈ ਦਇਆ ਕਰਿ ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨੁ ॥ ਜਿਨਾ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ
ਆਪਣਾ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥ ਮਾਧਿ ਸੁਚੇ ਸੇ ਕਾਂਢੀਅਹਿ ਜਿਨ
ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ॥੧੨॥

ਫਲਗੁਣਿ ਅਨਨਦ ਉਪਾਰਜਨਾ ਹਰਿ ਸਜਣ ਪ੍ਰਗਟੇ ਆਇ ॥ ਸਾਂਤ
ਸਹਾਇ ਰਾਮ ਕੇ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੀਆ ਮਿਲਾਇ ॥ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ
ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੁਣਿ ਦੁਖਾ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥ ਇਛ ਪੁਨੀ ਵਡਭਾਗਣੀ
ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥ ਮਿਲਿ ਸਹੀਆ ਮਂਗਲੁ ਗਾਵਹੀ ਗੀਤ
ਗੋਵਿੰਦ ਅਲਾਇ ॥ ਹਰਿ ਜੇਹਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦਿਸਈ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਲਵੈ ਨ
ਲਾਇ ॥ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਵਾਰਿਓਨੁ ਨਿਹਚਲ ਦਿਤੀਅਨੁ ਜਾਇ ॥
ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੇ ਰਖਿਅਨੁ ਬਹੁਡਿ ਨ ਜਨਮੈ ਧਾਇ ॥ ਜਿਹਵਾ ਏਕ
ਅਨੇਕ ਗੁਣ ਤਰੇ ਨਾਨਕ ਚਰਣੀ ਪਾਇ ॥ ਫਲਗੁਣਿ ਨਿਤ ਸਲਾਹੀਏ
ਜਿਸ ਨੋ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥੧੩॥

ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ ਕੇ ਕਾਜ ਸਾਰੇ ॥ ਹਰਿ
ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਆਰਾਧਿਆ ਦਰਗਹ ਸਚਿ ਖਰੇ ॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਨਿਧਿ
ਚਰਣ ਹਰਿ ਭਉਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਤਰੇ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਤਿਨ ਪਾਈਆ
ਬਿਖਿਆ ਨਾਹਿ ਜਰੇ ॥ ਕੂੜ ਗਏ ਦੁਬਿਧਾ ਨਸੀ ਪੂਰਨ ਸਚਿ ਭਰੇ
॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਦੇ ਮਨ ਅੰਦਰਿ ਏਕੁ ਧਰੇ ॥ ਮਾਹ ਦਿਵਸ
ਮੂਰਤ ਭਲੇ ਜਿਸ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ਨਾਨਕੁ ਮਂਗੈ ਦਰਸ ਦਾਨੁ
ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਹਰੇ ॥੧੪॥੧੯॥

(((((((((((-----))))))))))

੧੬੦ ੧ਓਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕੀਰਤਨੀ

ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ਪਿਆਰੇ ॥ ਜਿਨ ਊਪਰਿ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਤਿਨ ਕੇ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਜਨ ਦੀਨ ਭਏ ਗੁਰ ਆਗੈ ਤਿਨ ਕੇ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ ॥ ਅਨਦਿਨੁ
ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਗੁਰ ਆਗੈ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਹਿਰਦੈ
ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਰਸੁ ਗਾਵਹਿ ਰਸੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥
ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਿ ਚੀਨਿਆ ਓਝ ਪਾਵਹਿ ਮੌਖ ਦੁਆਰੇ ॥ ੨
॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਅਚਲੁ ਅਚਲਾ ਮਤਿ ਜਿਸੁ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਮੁ
ਅਧਾਰੇ ॥ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਜੀਉ ਦੇਵਤ ਅਪੁਨਾ ਹਉ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ
ਬਲਿਹਾਰੇ ॥ ੩ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਭ੍ਰਮਿ ਦ੍ਰਿੜੈ ਭਾਝ ਲਾਗੈ ਅਂਤਰਿ
ਅਗਿਆਨ ਗੁਬਾਰੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾ ਉ਱ਿਵਾਰਿ
ਨ ਪਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ਸਰਬੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਖਿਆ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਕਲਾ
ਕਲਧਾਰੇ ॥ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਕਹਤ ਹੈ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ
ਉਬਾਰੇ ॥ ੫ ॥ ੩ ॥

੧੬੦ ੧ਓਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪

ਛੰਤ ਘਰੁ ੪ ॥

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਿੰਨੇ ਲੋਝਣਾ ਮਨੁ ਪ੍ਰੇਮਿ ਰਤਨਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ । ਮਨੁ ਰਾਮਿ ਕਸਵਠੀ
ਲਾਝਾ ਕੰਚਨੁ ਸੋਵਿੰਨਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲਿਆ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੋ ਭਿੰਨਾ
॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮੁਸਕਿ ਝਕੋਲਿਆ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਧਨੁ ਧਨਾ ॥ ੧ ॥

੧੬ ੧ਓਕਾਰ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ
ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਵਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ਸਲੋਕ ਭੀ ਮਹਲੇ ਪਹਲੇ
ਕੇ ਲਿਖੇ ਟੁੰਡੇ ਅਸ ਰਾਜੈ ਕੀ ਧੁਨੀ
ਸਲੋਕੁ ਸ: ੧ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਦਿਉਹਾਡੀ ਸਦ ਵਾਰ ॥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ
ਮਾਣਸ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਕੀਏ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੀ ਵਾਰ ॥ ੧ ॥ ਮਹਲਾ ੨
॥ ਜੇ ਸਤ ਚੰਦਾ ਉਗਵਹਿ ਸੂਰਜ ਚੜਹਿ ਹਜਾਰ ॥ ਏਤੇ
ਚਾਨਣ ਹੋਦਿਆ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰ ॥ ੨ ॥ ਸ: ੧ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਨ ਚੇਤਨੀ ਮਨਿ ਆਪਣੈ ਸੁਚੇਤ ॥ ਛੁਟੇ ਤਿਲ ਬੂਆਡ
ਜਿਉ ਸੁੰਜੇ ਅੰਦਰਿ ਖੇਤ ॥ ਖੇਤੈ ਅੰਦਰਿ ਛੁਟਿਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਤ
ਨਾਹ ॥ ਫਲੀਅਹਿ ਫੁਲੀਅਹਿ ਬਪੁੜੇ ਭੀ ਤਨ ਵਿਚਿ ਸੁਆਹ ॥
੩ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਆਪੀਨ੍ਹੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓ ਆਪੀਨ੍ਹੈ ਰਚਿਓ ਨਾਉ ॥ ਦੁਧੀ
ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੀਏ ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੋ ਚਾਉ ॥ ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ
ਆਪਿ ਤੂੰ ਤੁਸਿ ਦੇਵਹਿ ਕਰਹਿ ਪਸਾਉ ॥ ਤੂੰ ਜਾਣੋਈ ਸਭਸੈ ਦੇ
ਲੈਸਹਿ ਜਿੰਦੁ ਕਵਾਉ ॥ ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੋ ਚਾਉ ॥੧ ॥

ਗੌਡ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕਉ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਹੁ ਤਪਤੈ ਜਿਉ ਤ੍ਰਿਖਾਵਂਤੁ ਬਿਨੁ ਨੀਰ
॥ ੧ ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਗੋ ਹਰਿ ਤੀਰ ॥ ਹਮਰੀ ਬੇਦਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ
ਮੇਰੇ ਮਨ ਅੰਤਰ ਕੀ ਪੀਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੀ ਕੋਈ
ਬਾਤ ਸੁਨਾਵੈ ਸੋ ਭਾਈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਬੀਰ ॥ ੨ ॥ ਮਿਲੁ ਮਿਲੁ ਸਖੀ ਗੁਣ ਕਹੁ

७६

मेरे प्रभ के ले सतिगुर की मति धीर ॥ ३ ॥ जन नानक की हरि
आस पुजावहु हरि दरसनि सांति सरीर ॥ ४ ॥ ६ ॥ छका १

हरि प्रेम बाणी मनु मारिआ अणीआले अणीआ राम राजे ॥
जिसु लागी पीर पिरंम की सो जाणै जरीआ ॥ जीवन मुकति सो
आखीऐ मरि जीवै मरीआ ॥ जन नानक सतिगुरु मेलि हरि जगु
दुतरु तरीआ ॥ २ ॥

सलोकु मः १ ॥

सचे तेरे खंड सचे ब्रह्मंड ॥ सचे तेरे लोअ सचे
आकार ॥ सचे तेरे करणे सरब बीचार ॥ सचा तेरा अमरु
सचा दीबाणु ॥ सचा तेरा हुकमु सचा फुरमाणु ॥ सचा
तेरा करमु सचा नीसाणु ॥ सचे तुधु आखहि लख करोड़ि
॥ सचै सभि ताणि सचै सभि जोरि ॥ सची तेरी सिफति
सची सालाह ॥ सची तेरी कुदरति सचे पातिसाह ॥ नानक
सचु धिआइनि सचु ॥ जो मरि जंमे सु कचु निकचु ॥ १ ॥

मः १ ॥

वडी वडिआई जा वडा नाउ ॥ वडी वडिआई जा
सचु निआउ ॥ वडी वडिआई जा निहचल थाउ ॥ वडी
वडिआई जाणै आलाउ ॥ वडी वडिआई बुझै सभि भाउ ॥
वडी वडिआई जा पुछि न दाति ॥ वडी वडिआई जा आपे
आपि ॥ नानक कार न कथनी जाइ ॥ कीता करणा सरब
रजाइ ॥ २ ॥

महला २ ॥

इहु जगु सचै की है कोठड़ी सचे का विचि वासु ॥ इकन्हा

ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ ਲਏ ਇਕਨਹਾ ਹੁਕਮੇ ਕਰੇ ਵਿਣਾਸੁ ॥ ਇਕਨਹਾ ਭਾਣੈ
ਕਢਿ ਲਏ ਇਕਨਹਾ ਮਾਝਾ ਵਿਚਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ਏਵ ਭਿ ਆਖਿ ਨ
ਜਾਪਈ ਜਿ ਕਿਸੈ ਆਣੇ ਰਾਸਿ । ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਏ ਜਾਕਤ
ਆਪਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸੁ ॥੩ ॥

ਪਤਡੀ ॥

ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਕੈ ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ
॥ ਓਥੈ ਸਚੇ ਹੀ ਸਚਿ ਨਿਬੱਡੈ ਚੁਣਿ ਵਖਿ ਕਢੇ ਜਜਮਾਲਿਆ ॥
ਥਾਉ ਨ ਪਾਇਨਿ ਕੂਡਿਆਰ ਸੁਹ ਕਾਲੈ ਦੋਜਕਿ ਚਾਲਿਆ ॥
ਤੌਰੈ ਨਾਇ ਰਤੇ ਸੇ ਜਿਣਿ ਗਏ ਹਾਰਿ ਗਏ ਸਿ ਠਗਣ ਵਾਲਿਆ ॥
ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ ॥੨॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਹਮ ਮੈਲੇ ਤੁਮ ਊਜਲ ਕਰਤੇ ਹਮ ਨਿਰਗੁਨ ਤੂ ਦਾਤਾ ॥ ਹਮ
ਮੂਰਖ ਤੁਮ ਚਤੁਰ ਸਿਆਣੇ ਤੂ ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਾ ਗਿਆਤਾ ॥੧॥ ਮਾਧੋ
ਹਮ ਐਸੇ ਤੂ ਐਸਾ ॥ ਹਮ ਪਾਪੀ ਤੁਮ ਪਾਪ ਖੰਡਨ ਨੀਕੋ ਠਾਕੁਰ ਦੇਸਾ ॥
ਰਹਾਉ ॥ ਤੁਮ ਸਭ ਸਾਜੇ ਸਾਜਿ ਨਿਵਾਜੇ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦੇ ਪ੍ਰਾਨਾ ॥
ਨਿਰਗੁਨੀਆਰੇ ਗੁਨੁ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਤੁਮ ਦਾਨੁ ਦੇਹੁ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ॥੨॥ ਤੁਮ
ਕਰਹੁ ਭਲਾ ਹਮ ਭਲੋ ਨ ਜਾਨਹ ਤੁਮ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ॥ ਤੁਮ
ਸੁਖਦਾਈ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਤੁਮ ਰਾਖਹੁ ਅਪੁਨੇ ਬਾਲਾ ॥੩॥ ਤੁਮ ਨਿਧਾਨ
ਅਟਲ ਸੁਲਿਤਾਨ ਜੀਅ ਜਾਂਤ ਸਭਿ ਜਾਚੈ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਮ ਇਹੈ ਹਵਾਲਾ
ਰਾਖੁ ਸੰਤਨ ਕੈ ਪਾਛੈ ॥੪॥੬॥

ਹਮ ਮੂਰਖ ਸੁਗਧ ਸਰਣਾਗਤੀ ਮਿਲੁ ਗੋਵਿੰਦ ਰੰਗ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਇਕ ਮੰਗਾ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਬਦਿ
ਵਿਗਾਸਿਆ ਜਪਿ ਅਨਤ ਤਰੰਗਾ ॥ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ
ਸਤਸੰਗਾ ॥੩॥

ਸਲੋਕੁ ਸ: ੧ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਦ ਵਿਸਮਾਦੁ ਵੇਦ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਜੀਅ
 ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੇਦ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੂਪ ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੰਗ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ
 ਨਾਗੇ ਫਿਰਹਿ ਜਂਤ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਉਣੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਾਣੀ ॥
 ਵਿਸਮਾਦੁ ਅਗਨੀ ਖੇਡਹਿ ਵਿਡਾਣੀ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਧਰਤੀ
 ਵਿਸਮਾਦੁ ਖਾਣੀ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਾਦਿ ਲਗਹਿ ਪਰਾਣੀ ॥
 ਵਿਸਮਾਦੁ ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਵਿਜੋਗੁ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਮੁਖ
 ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੋਗੁ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਿਫਤਿ ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਾਲਾਹ ॥
 ਵਿਸਮਾਦੁ ਤਝੜ ਵਿਸਮਾਦੁ ਰਾਹ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਨੇਡੈ ਵਿਸਮਾਦੁ
 ਦ੍ਰਵਿ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਦੇਖੈ ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰਿ ॥ ਵੇਖਿ ਵਿਡਾਣੁ ਰਹਿਆ
 ਵਿਸਮਾਦੁ ॥ ਨਾਨਕ ਬੁਝਣੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ॥ ੧ ॥

ਮ: ੧ ॥

ਕੁਦਰਤਿ ਦਿਸੈ ਕੁਦਰਤਿ ਸੁਣੀਏ ਕੁਦਰਤਿ ਭਤ
 ਸੁਖਸਾਰੁ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ
 ਆਕਾਰੁ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਕਤੇਬਾ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਵੀਚਾਰੁ
 ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪੈਨਹਣੁ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਪਿਆਰੁ ॥
 ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਰੰਗੀ ਕੁਦਰਤਿ ਜੀਅ ਜਹਾਨ ॥ ਕੁਦਰਤਿ
 ਨੇਕੀਆ ਕੁਦਰਤਿ ਬਦੀਆ ਕੁਦਰਤਿ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਕੁਦਰਤਿ
 ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸਾਂਤਰੁ ਕੁਦਰਤਿ ਧਰਤੀ ਖਾਕੁ ॥ ਸਭ ਤੇਰੀ
 ਕੁਦਰਤਿ ਤ੍ਰਾਂ ਕਾਦਿਰੁ ਕਰਤਾ ਪਾਕੀ ਨਾਈ ਪਾਕੁ ॥ ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ
 ਅਂਦਰਿ ਵੇਖੈ ਵਰਤੈ ਤਾਕੋ ਤਾਕੁ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਆਪੀਨੈ ਭੋਗ ਭੋਗਿ ਕੈ ਹੋਇ ਭਸਮਡਿ ਭਤਰੁ ਸਿਧਾਇਆ
 ॥ ਵਡਾ ਹੋਆ ਦੁਨੀਦਾਰੁ ਗਲਿ ਸਂਗਲੁ ਘਤਿ ਚਲਾਇਆ ॥
 ਅਗੈ ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਵਾਚੀਏ ਬਹਿ ਲੇਖਾ ਕਰਿ ਸਮਝਾਇਆ ॥

੭੯

ਥਾਉ ਨ ਹੋਵੀ ਪਤਦੀਈ ਹੁਣਿ ਸੁਣੀਏ ਕਿਆ ਰੁਆਇਆ ॥ ਮਨਿ
ਅੰਧੈ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸੁਨਹੁ ਬਿਨਂਤੀ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ ਜੀਅ ਜਂਤ ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ ॥ ਰਾਖੁ ਪੈਜ ਨਾਮ ਅਪੁਨੇ
ਕੀ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਖਸਮਾਨਾ ਕਰਿ ਪਿਆਰੇ ॥
ਬੁਰੇ ਭਲੇ ਹਮ ਥਾਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੁਣੀ ਪੁਕਾਰ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਬੰਧਨ
ਕਾਟਿ ਸਗਰੇ ॥ ਪਹਿਰਿ ਸਿਰਪਾਉ ਸੇਵਕ ਜਨ ਮੇਲੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਗਟ ਪਹਾਰੇ
॥੨॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸੁਣਿ ਬੇਨਤੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ਰਾਮਰਾਜੇ ॥
ਹਤ ਮਾਗਉ ਸਰਣਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ਭਗਤਿ
ਵਛਲੁ ਹਰਿ ਬਿਰਦੁ ਹੈ ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਇਆ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਰਣਾਗਤੀ
ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਤਰਾਇਆ ॥ ੪ । ੮ ॥ ੧੫ ॥

ਸਲੋਕੁ ਸਤਿ ੧ ॥

ਮੈ ਵਿਚਿ ਪਵਣੁ ਵਹੈ ਸਦਵਾਉ ॥ ਮੈ ਵਿਚਿ ਚਲਹਿ
ਲਖ ਦਰੀਆਉ ॥ ਮੈ ਵਿਚਿ ਅਗਨਿ ਕਢੈ ਵੇਗਾਰਿ ॥ ਮੈ ਵਿਚਿ
ਧਰਤੀ ਦਬੀ ਭਾਰਿ ॥ ਮੈ ਵਿਚਿ ਝੰਡੁ ਫਿਰੈ ਸਿਰ ਭਾਰਿ ॥ ਮੈ ਵਿਚਿ
ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੁ ॥ ਮੈ ਵਿਚਿ ਸੂਰਜੁ ਮੈ ਵਿਚਿ ਚੰਦੁ ॥
ਕੋਹ ਕਰੋਡੀ ਚਲਤ ਨ ਅੰਤੁ ॥ ਮੈ ਵਿਚਿ ਸਿਧ ਬੁਧ ਸੁਰ ਨਾਥ
॥ ਮੈ ਵਿਚਿ ਆਡਾਣੇ ਆਕਾਸ ॥ ਮੈ ਵਿਚਿ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰ
॥ ਮੈ ਵਿਚਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ਪੂਰ ॥ ਸਗਲਿਆ ਭਤ ਲਿਖਿਆ
ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਏਕੁ ॥ ੧ ॥

ਮ: ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਕਾਰੁ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਰਾਮ ਰਵਾਲ ॥
ਕੇਤੀਆ ਕੱਨਹ ਕਹਾਣੀਆ ਕੇਤੇ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ ॥ ਕੇਤੇ ਨਚਹਿ ਮੰਗਤੇ
ਗਿੜਿਮੁੜਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ ॥ ਬਾਜਾਰੀ ਬਾਜਾਰ ਮਹਿ ਆਏ ਕਢਹਿ
ਬਾਜਾਰ ॥ ਗਾਵਹਿ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀਆ ਬੋਲਹਿ ਆਲ ਪਤਾਲ ॥ ਲਖ

टकिआ के मुंदडे लख टकिआ के हार ॥ जितु तनि पाईअहि
नानका से तन होवहि छार ॥ गिआनु न गलीई ढूढ़ीऐ
कथना करड़ा सारु ॥ करमि मिलै ता पाईऐ होर हिकमति
हुकमु खुआरु ॥ २ ॥ **पउड़ी** ॥ नदरि करहि जे आपणी
ता नदरी सतिगुर पाइआ ॥ एहु जीउ बहुते जनम
भरंमिआ ता सतिगुरि सबदु सुणाइआ ॥ सतिगुर जेवडु
दाता को नही सभि सुणिअहु लोक सबाइआ ॥ सतिगुरि
मिलिऐ सचु पाइआ ॥ जिन्ही विचहु आपु गवाइआ ॥ जिनि
सचो सचु बुझाइआ ॥ ४ ॥

फलगुणि अनंद उपारजना हरि सजण प्रगटे आइ ॥ संत
सहाई राम के करि किरणा दीआ मिलाइ ॥ सेज सुहावी सरब सुख
हुणि दुखा नाही जाइ ॥ इछ पुनी वडभागणी वरु पाइआ हरि राइ
॥ मिलि सहीआ मंगलु गावही गीत गोविंद अलाइ ॥ हरि जेहा
अवरु न दिसई कोई दूजा लवै न लाइ ॥ हलतु पलतु सवारिओनु
निहचल दितिअनु जाइ ॥ संसार सागर ते रखिअनु बहुड़ि न जनमै
धाइ ॥ जिहवा एक अनेक गुण तरे नानक चरणी पाइ ॥ फलगुणि
नित सलाहीऐ जिस नो तिलु न तमाइ ॥ १३ ॥

आसा महला ४ ॥

गुरमुखि ढूंडि ढूडेदिआ हरि सजणु लधा राम राजे ॥ कंचन
काइआ कोट गड़ विचि हरि हरि सिधा ॥ हरि हरि हीरा रतनु है
मेरा मनु तनु विधा ॥ धुरि भाग वडे हरि पाइआ नानक रसि गुधा ॥
९ ॥

सलोक म: १ ॥

घड़ीआ सभे गोपीआ पहर कंन्ह गोपाल ॥ गहणे
पउणु पाणी बैसंतरु चंदु सूरजु अवतार ॥ सगली धरती

ਮਾਲੁ ਧਨੁ ਵਰਤਣਿ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ ॥ ਨਾਨਕ ਮੁਸੈ ਗਿਆਨ
 ਵਿਹੂਣੀ ਖਾਇ ਗਇਆ ਜਮਕਾਲੁ ॥ ੧॥ ਮ: ੧॥ ਵਾਇਨਿ ਚੇਲੇ
 ਨਚਨਿ ਗੁਰ ॥ ਪੈਰ ਹਲਾਇਨਿ ਫੇਰਨਿ ਸਿਰ ॥ ਤਡਿ ਤਡਿ
 ਰਾਵਾ ਝਾਟੈ ਪਾਇ ॥ ਵੇਖੈ ਲੋਕੁ ਹਸੈ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥ ਰੋਟੀਆ
 ਕਾਰਣਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ ॥ ਆਪੁ ਪਛਾੜਹਿ ਧਰਤੀ ਨਾਲਿ ॥
 ਗਾਵਨਿ ਗੋਪੀਆ ਗਾਵਨਿ ਕਾਨਹ ॥ ਗਾਵਨਿ ਸੀਤਾ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ॥
 ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ॥ ਜਾਕਾ ਕੀਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ
 ॥ ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ ਕਰਮਿ ਚੜਾਉ ॥ ਭਿੰਨੀ ਰੈਣਿ ਜਿਨਾ ਮਨਿ
 ਚਾਉ ॥ ਸਿਖੀ ਸਿਖਿਆ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ ਲਘਾਏ
 ਪਾਰਿ ॥ ਕੋਲ੍ਹ ਚਰਖਾ ਚਕੀ ਚਕੁ ॥ ਥਲ ਵਾਰੋਲੇ ਬਹੁਤੁ ਅਨੰਤੁ
 ॥ ਲਾਟੂ ਮਾਧਾਣੀਆ ਅਨਗਾਹ ॥ ਪੱਖੀ ਭਉਦੀਆ ਲੈਨਿ ਨ
 ਸਾਹ ॥ ਸੂਏ ਚਾਡਿ ਭਵਾਈਅਹਿ ਜਾਂਤ ॥ ਨਾਨਕ ਭਉਦਿਆ ਗਣਤ
 ਨ ਅੰਤ ॥ ਬੰਧਨ ਬੰਧਿ ਭਵਾਏ ਸੋਝ ॥ ਪਝਾਏ ਕਿਰਤਿ ਨਚੈ ਸਭੁ
 ਕੋਝ ॥ ਨਚਿ ਨਚਿ ਹਸਹਿ ਚਲਹਿ ਸੇ ਰੋਝ ॥ ਤਡਿ ਨ ਜਾਹੀ
 ਸਿਧ ਨ ਹੋਹਿ ॥ ਨਚਣੁ ਕੁਦਣੁ ਮਨ ਕਾ ਚਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ਹ
 ਮਨਿ ਭਉ ਤਿਨਹਾ ਮਨਿ ਭਾਉ ॥ ੨ ॥ ਪਉਡੀ ॥ ਨਾਉ ਤੇਰਾ
 ਨਿਰਕਾਰੁ ਹੈ ਨਾਇ ਲਝਾਏ ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਈਏ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ
 ਤਿਸਦਾ ਦੇ ਖਾਯੈ ਆਖਿ ਗਵਾਈਏ ॥ ਜੇ ਲੋਡਹਿ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ
 ਕਰਿ ਪੁਨਹੁ ਨੀਚੁ ਸਦਾਈਏ ॥ ਜੇ ਜਰਵਾਣਾ ਪਰਹਰੈ ਜਰੁ ਵੇਸ
 ਕਰੇਦੀ ਆਈਏ ॥ ਕੋ ਰਹੈ ਨ ਭਰੀਏ ਪਾਈਏ ॥ ੫ ॥

ਰਾਗ ਗਉਡੀ ॥

ਪਥੁ ਨਿਹਾਰੈ ਕਾਮਨੀ ਲੋਚਨ ਭਰੀਲੈ ਤਸਾਸਾ ॥ ਤਰ ਨ ਭੀਯੈ
 ਪਗੁ ਨ ਖਿਸੈ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਆਸਾ ॥ ੧ ॥ ਤਡਹੁ ਨ ਕਾਗਾ ਕਾਰੇ
 ॥ ਬੇਗਿ ਮਿਲੀਯੈ ਅਪੁਨੇ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ

ਜੀਵਨ ਪਦ ਕਾਰਨਿ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰੀਜੈ ॥ ਏਕੁ ਆਧਾਰੁ ਨਾਮੁ
ਨਾਰਾਇਨ ਰਸਨਾ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ॥੨॥੧॥੧੪॥੬੫॥

ਪਂਥੁ ਦਸਾਵਾ ਨਿਤ ਖੜੀ ਸੁੰਧ ਜੋਬਨਿ ਬਾਲੀ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚੇਤਾਇ ਗੁਰ ਹਰਿ ਮਾਰਗਿ ਚਾਲੀ ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ
ਹੈ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਜਾਲੀ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ
ਬਨਵਾਲੀ ॥੨॥

ਸਲੋਕ ਸ: ੧ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਸਿਫਤਿ ਸਰੀਅਤਿ ਪਡਿ ਪਡਿ ਕਰਹਿ
ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਬੰਦੇ ਸੇ ਜਿ ਪਵਹਿ ਵਿਚਿ ਬੰਦੀ ਵੇਖਣ ਕਤ ਦੀਦਾਰੁ
॥ ਹਿੰਦੂ ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਨਿ ਦਰਸਨਿ ਰੁਪਿ ਅਪਾਰੁ ॥ ਤੀਰਥਿ
ਨਾਵਹਿ ਅਰਚਾ ਪ੍ਰਯਾ ਅਗਰ ਵਾਸੁ ਬਹਕਾਰੁ ॥ ਜੋਗੀ ਸੁਨਿ
ਧਿਆਵਨਿ ਜੇਤੇ ਅਲਖ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ਸੂਖਮ ਮੂਰਤਿ ਨਾਮੁ
ਨਿਰੰਜਨ ਕਾਇਆ ਕਾ ਆਕਾਰੁ ॥ ਸਤੀਆ ਮਨਿ ਸਾਂਤੋਖੁ ਤਪਯੈ
ਦੇਣੈ ਕੈ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਦੇ ਦੇ ਮਂਗਹਿ ਸਹਸਾ ਗ੍ਰੰਥ ਸੋਭ ਕਰੇ ਸਾਂਸਾਰੁ
॥ ਚੋਰਾ ਜਾਰਾ ਤੈ ਕੂਡਿਆਰਾ ਖਾਰਾਬਾ ਵੇਕਾਰ ॥ ਇਕਿ ਹੋਦਾ
ਖਾਇ ਚਲਹਿ ਐਥਾਊ ਤਿਨਾ ਮਿ ਕਾਈਕਾਰ ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਜੀਆ
ਪੁਰੀਆ ਲੋਆ ਆਕਾਰਾ ਆਕਾਰ ॥ ਓਇ ਜਿ ਆਖਹਿ ਸੁ ਤੂਹੈ
ਜਾਣਹਿ ਤਿਨਾ ਮਿ ਤੇਰੀ ਸਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਭੁਖ ਸਾਲਾਹਣੁ
ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥ ਸਦਾ ਅਨਂਦਿ ਰਹਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਣਵਂਤਿਆ
ਪਾਛਾਰੁ ॥੧॥ ਸ: ੧॥ ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ ਪੇਡੈ ਪੰਝੈ
ਕੁਮ਼ਿਆਰ ॥ ਘੜਿ ਭਾਂਡੇ ਇਟਾ ਕੀਆ ਜਲਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥
ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੋਵੈ ਬਪੁੜੀ ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਰ ॥
ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰੁ ॥੨॥

पउडी ॥ बिनु सतिगुर किनै न पाइओ बिनु सतिगुर किनै न पाइआ ॥ सतिगुर विचि आपु रखिओनु करि परगटु आखि सुणाइआ ॥ सतिगुर मिलिए सदा मुकतु है जिनि विचहु मोहु चुकाइआ ॥ उतमु इहु बीचारु है जिनि सचे सिउ चितु लाइआ ॥ जग जीवनु दाता पाइआ ॥ ६ ॥

(वडहंसु महला ४ छंत)

कोई आणि कोई आणि मिलावै मेरा सतिगुरु पूरा राम ॥ हउ मनु तनु हउ मनु तनु देवा तिसु काटि सरीरा राम ॥ हउ मनु तनु काटि काटि तिसु देई जो सतिगुर बचन सुणाए ॥ मेरै मनि बैरागु भइआ बैरागी मिलि गुर दरसनि सुखु पाए ॥ हरि हरि क्रिपा करहु सुख दाते देहु सतिगुर चरन हम धूरा ॥ कोई आणि कोई आणि मिलावै मेरा सतिगुरु पूरा ॥ ३ ॥

गुरमुखि पिआरे आइ मिलु मै चिरी विछुंने राम राजे ॥ मेरा मनु तनु बहुतु बैरागिआ हरि नैण रसि भिंने ॥ मै हरि प्रभु पिआरा दसि गुरु मिलि हरि मनु मंने ॥ हउ मूरखु कारै लाईआ नानक हरि कंमे ॥ ३ ॥

सलोक मः ९ ॥

हउ विचि आइआ हउ विचि गइआ ॥ हउ विचि जंमिआ हउ विचि मुआ ॥ हउ विचि दिता हउ विचि लइआ ॥ हउ विचि खटिआ हउ विचि गइआ ॥ हउ विचि सचिआरु कूडिआरु ॥ हउ विचि पाप पुंन वीचारु ॥ हउ विचि नरकि सुरगि अवतारु ॥ हउ विचि हसै हउ विचि रोवै ॥ हउ विचि भरीऐ हउ विचि धोवै ॥ हउ विचि जाती जिनसी खोवै ॥ हउ विचि मूरखु हउ विचि सिआणा ॥ मोख मुकति की सार न जाणा ॥ हउ विचि माइआ

ਹਉ ਵਿਚਿ ਛਾਇਆ ॥ ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜਂਤ ਤਪਾਇਆ ॥
 ਹਉਮੈ ਬੂੜ੍ਹੈ ਤਾ ਦਰੁ ਸੂੜ੍ਹੈ ॥ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣਾ ਕਥਿ ਕਥਿ ਲੂੜ੍ਹੈ
 ॥ ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੀ ਲਿਖੀਏ ਲੇਖੁ ॥ ਜੇਹਾ ਵੇਖਹਿ ਤੇਹਾ ਵੇਖੁ ॥
 ੧॥ **ਮਹਲਾ ੨** ॥ ਹਉਮੈ ਏਹਾ ਜਾਤਿ ਹੈ ਹਉਮੈ ਕਰਮਿ ਕਮਾਹਿ
 ॥ ਹਉਮੈ ਏਈ ਬੰਧਨਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਹਿ ॥ ਹਉਮੈ ਕਿਥਹੁ
 ਊਪਯੈ ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਿ ਇਹ ਜਾਇ ॥ ਹਉਮੈ ਏਹੋ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਪਝੇ
 ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਹਿ ॥ ਹਉਮੈ ਦੀਰਘ ਰੋਗੁ ਹੈ ਦਾਰੁ ਭੀ ਇਸੁ ਮਾਹਿ ॥
 ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕੁ
 ਕਹੈ ਸੁਣਹੁ ਜਨਹੁ ਇਤੁ ਸੰਜਮਿ ਦੁਖ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸੇਵ ਕੀਤੀ ਸਾਂਤੋਖੀਈ ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਚੋ ਸਚੁ
 ਧਿਆਇਆ ॥ ਓਨ੍ਹੀ ਮੰਦੈ ਪੈਰੁ ਨ ਰਖਿਓ ਕਰਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਧਰਮੁ
 ਕਮਾਇਆ ॥ ਓਨ੍ਹੀ ਦੁਨੀਆ ਤੋਡੇ ਬੰਧਨਾ ਅਨੁ ਪਾਣੀ ਥੋੜਾ
 ਖਾਇਆ ॥ ਤੂਂ ਬਖਸੀਸੀ ਅਗਲਾ ਨਿਤ ਦੇਵਹਿ ਚੜਹਿ
 ਸਵਾਇਆ ॥ ਵਡਿਆਈ ਵਡਾ ਪਾਇਆ ॥ ੭ ॥

ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪਉੜੀ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਮਿਲਿ ਪੀਵਹੁ ਭਾਈ ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ
 ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸਭ ਤਿਖਾ ਬੁੜਾਈ ॥ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਭੁਖ ਰਹੈ ਨ
 ਕਾਈ ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੁੱਨਿਆ ਅਮਰਾਪਦੁ ਪਾਈ ॥ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਤੂਹੈ
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਾਨਕ ਸਰਣਾਈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਿੰਨੀ ਦੇਹੁਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭੁਰਕੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥ ਜਿਨਾ
 ਗੁਰਬਾਣੀ ਮਨਿ ਭਾਈਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਛਕਿ ਛਕੇ ॥ ਗੁਰ ਤੁਰੈ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਚੂਕੇ
 ਧਕ ਧਕੇ ॥ ਹਰਿ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੋਇਆ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਇਕੇ ॥੮॥੯॥
 ੧੬ ॥

੮੫

सलोक मः १ ॥

पुरखां बिरखां तीरथां तटां मेघां खेतांह ॥ दीपां
 लोआं मंडलां खंडां वरभंडांह ॥ अंडज जेरज उतभुजां खाणी
 सेतजांह ॥ सो मिति जाणै नानका सरां मेरां जंताह ॥
 नानक जंत उपाइके संमाले सभनाह ॥ जिनि करतै करणा
 कीआ चिंता भि करणी ताह ॥ सो करता चिंता करे जिनि
 उपाइआ जगु ॥ तिसु जोहारी सुअसति तिसु तिसु दीबाणु
 अभगु ॥ नानक सचे नाम बिनु किआ टिका किआ तगु ॥
 १ ॥

मः १ ॥ लख नेकीआ चंगिआईआ लख पुंना परवाणु
 ॥ लख तप उपरि तीरथां सहज जोग बेबाण ॥ लख
 सूरतण संगराम रण महि छुटहि पराण ॥ लख सुरती लख
 गिआन धिआन पड़ीअहि पाठ पुराण ॥ जिनि करतै करणा
 कीआ लिखिआ आवण जाणु ॥ नानक मती मिथिआ करमु
 सचा नीसाणु ॥ २ ॥ **पउड़ी ॥** सचा साहिबु एकु तूं जिनि
 सचो सचु वरताइआ ॥ जिसु तूं देहि तिसु मिलै सचु ता
 तिन्ही सचु कमाइआ ॥ सतिगुरि मिलीऐ सचु पाइआ
 जिन्हकै हिरदै सचु वसाइआ ॥ मूरख सचु न जाणन्ही
 मनमुखी जनमु गवाइआ ॥ विचि दुनीआ काहे आइआ ॥ ८
 ॥

रामकली की वार महला ५ ९८' १ओंकार सतिगुर प्रसादि ॥

सलोकु मः ५ ॥

जैसा सतिगुरु सुणीदा तैसो ही मै डीठु ॥ विछुड़िआ मेले
 प्रभू हरि दरगह का बसीठु ॥ हरि नामो मंत्रु द्रिङ्गाइदा कटे हउमै

ਰੋਗੁ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਨਾ ਮਿਲਾਇਆ ਜਿਨਾ ਧੁਰੇ ਪਈਆ ਸੰਜੋਗੁ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਚਾ ਸਾਹੁ ਹੈ ਸਿਖ ਦੇਇ ਹਰਿ ਰਾਸੇ ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਵਣਯਾਰਾ
ਵਣਯੁ ਹੈ ਗੁਰੁ ਸਾਹੁ ਸਾਬਾਸੇ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰੁ ਤਿਨ੍ਹੀ ਪਾਇਆ ਜਿਨ
ਧੁਰਿ ਲਿਖਤੁ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਾਸੇ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਸ: ੧ ॥

ਪਡਿ ਪਡਿ ਗਡੀ ਲਦੀਅਹਿ ਪਡਿ ਪਡਿ ਭਰੀਅਹਿ ਸਾਥ ॥
ਪਡਿ ਪਡਿ ਬੇਡੀ ਪਾਈਏ ਪਡਿ ਪਡਿ ਗਡੀਅਹਿ ਖਾਤ ॥ ਪਡੀਅਹਿ
ਜੇਤੇ ਬਰਸ ਬਰਸ ਪਡੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਮਾਸ ॥ ਪਡੀਏ ਜੇਤੀ ਆਰਯਾ
ਪਡੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਸਾਸ ॥ ਨਾਨਕ ਲੇਖੈ ਇਕ ਗਲ ਹੋਰੁ ਹਉਮੈ
ਝਖਣਾ ਝਾਖ ॥ ੧ ॥

ਸ: ੧ ॥ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਪਡਿਆ ॥ ਤੇਤਾ ਕਡਿਆ ॥ ਬਹੁ
ਤੀਰਥ ਭਵਿਆ ॥ ਤੇਤੋ ਲਵਿਆ ॥ ਬਹੁ ਭੇਖ ਕੀਆ ॥ ਦੇਹੀ
ਦੁਖੁ ਦੀਆ ॥ ਸਹੁ ਵੇ ਜੀਆ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ॥ ਅਨੁ ਨ
ਖਾਇਆ ਸਾਦੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ
॥ ਬਸਤ੍ਰ ਨ ਪਹਿਰੈ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਕਹਰੈ ॥ ਮੌਨਿ ਵਿਗੂਤਾ ॥
ਕਿਉ ਜਾਗੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੂਤਾ ॥ ਪਗ ਉਪੇਤਾਣਾ ॥ ਅਪਣਾ ਕੀਆ
ਕਮਾਣਾ ॥ ਅਲੁ ਮਲੁ ਖਾਈ ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈ ॥ ਮੂਰਖਿ ਅੰਧੈ
ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕਿਛੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥ ਰਹੈ ਬੇਬਾਣੀ
ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ ॥ ਅੰਧੁ ਨ ਜਾਣੈ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਣੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰ
ਭੇਟੇ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥ ਨਾਨਕ
ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ ॥ ਆਸ ਅੰਦੇਸੇ ਤੇ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਹਉਮੈ
ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਭਗਤ ਤੈਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਦਰਿ

ਸੋਹਨਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਵਦੇ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ ਦਰਿ ਢੋਅ ਨ
ਲਹਨਹੀ ਧਾਵਦੇ ॥ ਇਕਿ ਮੂਲੁ ਨ ਬੁਝਾਨਿ ਆਪਣਾ ਅਣਹੋਦਾ ਆਪੁ
ਗਣਾਇਦੇ ॥ ਹਉ ਢਾਢੀਕਾ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਹੋਰਿ ਉਤਮ ਜਾਤਿ
ਸਦਾਇਦੇ ॥ ਤਿਨਹ ਮੰਗਾ ਜਿ ਤੁੜੈ ਧਿਆਵਦੇ ॥ ੯ ॥

ਆਸਾ ਘਰੁ ੮ ਕਾਫੀ ਮਹਲ ੫ ੭੭੧ ਆਂਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੈ ਬੰਦਾ ਬੈਖਰੀਦੁ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸਦਾ
ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਤੇਰਾ ॥ ੧ ॥ ਮਾਣੁ ਨਿਮਾਣੇ ਤੁੰ ਧਣੀ ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ ॥
ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ ਅਨਟੇਕ ਹੈ ਸੋ ਜਾਣਹੁ ਕਾਚਾ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ
ਅਪਾਰ ਹੈ ਕੋਈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਏ ॥ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਸੀ ਸੋ ਚਲੈ ਰਜਾਏ
॥ ੩ ॥ ਚਤੁਰਾਈ ਸਿਆਣਪਾ ਕਿਤੈ ਕਾਮ ਨ ਆਈਏ ॥ ਤੁਠਾ ਸਾਹਿਬੁ ਜੋ
ਦੇਵੈ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਏ ॥ ੪ ॥ ਜੇ ਲਖ ਕਰਮ ਕਮਾਈਅਹਿ ਕਿਛੁ ਪਵੈ ਨ
ਬੰਧਾ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀਤਾ ਨਾਮੁ ਧਰ ਹੋਰੁ ਛੋਡਿਆ ਧੰਧਾ ॥ ੫ ॥ ੧
॥ ੧੦੩ ॥

ਸਚੁ ਸਾਹੁ ਹਮਾਰਾ ਤੁੰ ਧਣੀ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਵਣਯਾਰਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
ਸਭ ਭਾਂਡੇ ਤੁਧੈ ਸਾਜਿਆ ਵਿਚਿ ਵਸਤੁ ਹਰਿ ਥਾਰਾ ॥ ਜੋ ਪਾਵਹਿ ਭਾਂਡੇ
ਵਿਚਿ ਵਸਤੁ ਸਾ ਨਿਕਲੈ ਕਿਆ ਕੋਈ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰਾ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ
ਹਰਿ ਬਖਸਿਆ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰਾ ॥੨ ॥

ਸਲੋਕੁ ਸ: ੧ ॥

ਕੂਝੁ ਰਾਜਾ ਕੂਝੁ ਪਰਯਾ ਕੂਝੁ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਕੂਝੁ ਮੰਡਪ
ਕੂਝੁ ਮਾੜੀ ਕੂਝੁ ਬੈਸਣ ਹਾਰੁ ॥ ਕੂਝੁ ਸੁਝਨਾ ਕੂਝੁ ਰੂਪਾ ਕੂਝੁ
ਪੈਨ਼ਣ ਹਾਰੁ ॥ ਕੂਝੁ ਕਾਇਆ ਕੂਝੁ ਕਪਡੁ ਕੂਝੁ ਰੂਪੁ ਅਪਾਰੁ ॥
ਕੂਝੁ ਮੀਆ ਕੂਝੁ ਬੀਬੀ ਖਧਿ ਹੋਏ ਖਾਰੁ ॥ ਕੂਡਿ ਕੂਝੈ ਨੇਹੁ ਲਗਾ
ਵਿਸਰਿਆ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ਕਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕੀਚੈ ਦੋਸਤੀ ਸਭੁ ਜਗੁ
ਚਲਣਹਾਰੁ ॥ ਕੂਝੁ ਮਿਠਾ ਕੂਝੁ ਮਾਖਿਤ ਕੂਝੁ ਡੋਬੇ ਪੂਰੁ ॥

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਕੂੜੋ ਕੂਡੁ ॥੧॥ ਸ: ੧ ॥
 ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਏ ਜਾ ਰਿਦੈ ਸਚਾ ਹੋਇ ॥ ਕੂੜ ਕੀ ਮਲੁ
 ਤਤਰੈ ਤਨੁ ਕਰੇ ਹਛਾ ਧੋਇ ॥ ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਏ ਜਾ ਸਚਿ
 ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥ ਨਾਉ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਰਹਸੀਏ ਤਾ ਪਾਏ ਮੋਖ
 ਦੁਆਰੁ ॥ ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਏ ਜਾ ਜੁਗਤਿ ਜਾਣੈ ਜੀਉ ॥
 ਧਰਤਿ ਕਾਇਆ ਸਾਧਿਕੈ ਵਿਚਿ ਦੇਇ ਕਰਤਾ ਬੀਉ ॥ ਸਚੁ ਤਾ
 ਪਰੁ ਜਾਣੀਏ ਜਾ ਸਿਖ ਸਚੀ ਲੇਇ ॥ ਦਇਆ ਜਾਣੈ ਜੀਅ ਕੀ
 ਕਿਛੁ ਪੁੰਨੁ ਦਾਨੁ ਕਰੇਇ ॥ ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਏ ਜਾ ਆਤਮ
 ਤੀਰਥਿ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਨੋ ਪੁਛਿਕੈ ਬਹਿ ਰਹੈ ਕਰੇ
 ਨਿਵਾਸੁ ॥ ਸਚੁ ਸਭਨਾ ਹੋਇ ਦਾਰੁ ਪਾਪ ਕਢੈ ਧੋਇ ॥ ਨਾਨਕੁ
 ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਜਿਨ ਸਚੁ ਪਲੈ ਹੋਇ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਦਾਨੁ ਮਹਿੰਡਾ ਤਲੀ
 ਖਾਕੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤ ਮਸਤਕਿ ਲਾਈਏ ॥ ਕੂੜਾ ਲਾਲਚੁ
 ਛਡੀਏ ਹੋਇ ਇਕ ਮਨਿ ਅਲਖੁ ਧਿਆਈਏ ॥ ਫਲੁ ਤੇਵੇਹੋ ਪਾਈਏ
 ਜੇਵੇਹੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਏ ॥ ਜੇ ਹੋਵੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਾ ਧੂੜਿ
 ਤਿਨਹਾ ਦੀ ਪਾਈਏ ॥ ਮਤਿ ਥੋੜੀ ਸੇਵ ਗਵਾਈਏ ॥੧੦॥

ਸ੍ਰੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੀ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਕੇ ਦਾਤਾਰੇ ॥
 ਬੈਖਰੀਦੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਚਤੁਰਾਈ ਇਹੁ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਥਾਰੇ ॥੧॥ ਲਾਲ
 ਰੰਗੀਲੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨ ਮੋਹਨ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਤ ਹਮ ਬਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ ਮੋਹਿ ਦੀਨ ਭੇਖਾਰੀ ਤੁਮ ਸਦਾ ਸਦਾ ਉਪਕਾਰੇ ॥ ਸੋ ਕਿਛੁ
 ਨਾਹੀ ਜਿ ਮੈ ਤੇ ਹੋਵੈ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥੨॥ ਕਿਆ ਸੇਵ
 ਕਮਾਵਉ ਕਿਆ ਕਹਿ ਰੀਝਾਵਉ ਬਿਧਿ ਕਿਤੁ ਪਾਵਉ ਦਰਸਾਰੇ ॥ ਮਿਤਿ ਨਹੀਂ
 ਪਾਈਏ ਅੰਤੁ ਨ ਲਹੀਏ ਮਨੁ ਤਰਸੈ ਚਰਨਾਰੇ ॥੩॥ ਪਾਵਉ ਦਾਨੁ ਢੀਠੁ ਹੋਇ
 ਮਾਗਉ ਮੁਖਿ ਲਾਗੈ ਸੰਤ ਰੇਨਾਰੇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਤ ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ

ਪ੍ਰਭਿ ਹਾਥ ਦੇਝ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਹਮ ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਵਿਥਰਹ ਸੁਆਮੀ ਤੂਂ ਅਪਰ ਅਪਾਰੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ
॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਹ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਏਹਾ ਆਸ ਆਧਾਰੋ ॥ ਹਮ ਮੂਰਖ
ਕਿਛੂਅ ਨ ਜਾਣਹਾ ਕਿਵ ਪਾਵਹ ਪਾਰੋ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ
ਹਰਿ ਦਾਸ ਪਨਿਹਾਰੋ ॥ ੩ ॥

ਸਲੋਕੁ ਸ: ੧ ॥

ਸਚਿ ਕਾਲੁ ਕੂਡੁ ਵਰਤਿਆ ਕਲਿ ਕਾਲਖ ਬੇਤਾਲ ॥
ਬੀਉ ਬੀਜਿ ਪਤਿ ਲੈ ਗਏ ਅਬ ਕਿਉ ਤਗਵੈ ਦਾਲਿ ॥ ਜੇ ਇਕੁ
ਛੋਝ ਤ ਤਗਵੈ ਰੁਤੀ ਛੂ ਰੁਤਿ ਛੋਝ ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਹੈ ਬਾਹਰਾ ਕੋਰੈ
ਰੰਗੁ ਨ ਸੋਝ ॥ ਮੈ ਵਿਚਿ ਖੁੰਬਿ ਚੜਾਈਏ ਸਰਮੁ ਪਾਹੁ ਤਨਿ ਛੋਝ
॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਜੇ ਰਪੈ ਕੂਝੈ ਸੋਝ ਨ ਕੋਝ ॥ ੧ ॥

ਸ: ੧ ॥ ਲਬੁ ਪਾਪੁ ਦੁਝ ਰਾਜਾ ਮਹਤਾ ਕੂਡੁ ਹੋਆ
ਸਿਕਦਾਰੁ ॥ ਕਾਮੁ ਨੇਬੁ ਸਦਿ ਪੁਛੀਏ ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ਅੰਧੀ ਰਧਤਿ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਭਾਹਿ ਭਰੇ ਮੁਰਦਾਰੁ ॥ ਗਿਆਨੀ
ਨਚਹਿ ਵਾਜੇ ਵਾਵਹਿ ਰੂਪ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ਊਚੇ ਕੂਕਹਿ ਵਾਦਾ
ਗਾਵਹਿ ਜੋਧਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਮੂਰਖ ਪੰਡਿਤ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਜਤਿ
ਸੰਜੈ ਕਰਹਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ਧਰਮੀ ਧਰਮੁ ਕਰਹਿ ਗਾਵਾਵਹਿ ਮੰਗਹਿ
ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥ ਜਤੀ ਸਦਾਵਹਿ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਣਹਿ ਛਡਿ ਬਹਹਿ
ਘਰ ਬਾਰੁ ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਪੂਰਾ ਆਪੇ ਹੋਵੈ ਘਟਿ ਨ ਕੋਈ ਆਖੈ ॥
ਪਤਿ ਪਰਵਾਣਾ ਪਿਛੈ ਪਾਈਏ ਤਾ ਨਾਨਕ ਤੋਲਿਆ ਜਾਪੈ ॥ ੨ ॥

ਸ : ੧ ॥ ਵਦੀ ਸੁ ਵਜਗਿ ਨਾਨਕਾ ਸਚਾ ਵੇਖੈ
ਸੋਝ ॥ ਸਭਨੀ ਛਾਲਾ ਮਾਰੀਆ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਛੋਝ ॥ ਅਗੈ
ਜਾਤਿ ਨ ਜੋਰੁ ਹੈ ਅਗੈ ਜੀਉ ਨਵੈ ॥ ਜਿਨ ਕੀ ਲੇਖੈ ਪਤਿ ਪਵੈ
ਚੰਗੇ ਸੋਈ ਕੇਇ ॥ ੩ ॥ ਪਤਡੀ ॥ ਧੁਰਿ ਕਰਮੁ ਜਿਨਾ ਕਉ ਤੁਧੁ

੯੦

ਪਾਇਆ ਤਾ ਤਿਨੀ ਖਸਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਕੈ ਵਸਿ
ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਤੁਧੁ ਵੇਕੀ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥ ਇਕਨਾ ਨੋ ਤੂਂ
ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਇਕਿ ਆਪਹੁ ਤੁਧੁ ਖੁਆਇਆ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ
ਜਾਣਿਆ ਜਿਥੈ ਤੁਧੁ ਆਪੁ ਬੁੜਾਇਆ ॥ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਚਿ
ਸਮਾਇਆ ॥੧੧॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀਯੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਹਮ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹਗੇ ॥ ਹਉ ਤੁਮਰੀ
ਕਰਉ ਨਿਤ ਆਸ ਪ੍ਰਭ ਮੋਹਿ ਕਬ ਗਲਿ ਲਾਵਹਿਗੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਮ
ਬਾਰਿਕ ਸੁਗਧ ਇਆਨ ਪਿਤਾ ਸਮਝਾਵਹਿਗੇ ॥ ਸੁਤੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਭੂਲਿ
ਬਿਗਾਰਿ ਜਗਤ ਪਿਤ ਭਾਵਹਿਗੇ ॥ ੧ ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਦੇਹੁ
ਸੋਈ ਹਮ ਪਾਵਹਗੇ ॥ ਮੋਹਿ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਠਉਰ ਜਿਸੁ ਪਹਿ ਹਮ ਜਾਵਹਗੇ
॥ ੨ ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਭਾਵਹਿ ਭਗਤ ਤਿਨਾ ਹਰਿ ਭਾਵਹਿਗੇ ॥ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ
ਮਿਲਾਇ ਜੋਤਿ ਰਲਿ ਜਾਵਹਗੇ ॥ ੩ ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਆਪਿ
ਲਿਵ ਲਾਵਹਿਗੇ ॥ ਜਾਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਰਨਿ ਦੁਆਰਿ ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਵਹਿਗੇ
॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਛਕਾ ੧ ॥

ਜਿਤ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਿ ਲੈ ਹਮ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
ਹਮ ਭੂਲਿ ਵਿਗਾੜਹ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਏ ॥ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੂਂ
ਗੁਰੂ ਪਿਤਾ ਹੈ ਦੇ ਮਤਿ ਸਮਝਾਏ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਕਾਂਢਿਆ ਹਰਿ
ਪੈਜ ਰਖਾਏ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥ ੧੭ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਦੁਖੁ ਦਾਰੁ ਸੁਖੁ ਰੋਗੁ ਭਇਆ ਜਾ ਸੁਖੁ ਤਾਮਿ ਨ
ਹੋਈ ॥ ਤੂਂ ਕਰਤਾ ਕਰਣਾ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾ ਹਉ ਕਰੀ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧
॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਵਸਿਆ ॥ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ
॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਤਿ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਸਹਿ ਜਾਤਾ

੧੧

अकल कला भरपूरि रहिआ ॥ तूं सचा साहिबु सिफति
सुआल्हिउ जिनि कीती सो पारि पइआ ॥ कहु नानक
करते कीआ बाता जो किछु करणा सु करि रहिआ ॥ २
॥

मः २ ॥ जोग सबदं गिआन सबदं बेद सबदं ब्राह्मणह
॥ खत्री सबदं सूर सबदं सूद्र सबदं पराक्रितह ॥ सरब
सबदं एक सबदं जेको जाणै भेड ॥ नानकु ताका दासु है
सोई निरंजन देउ ॥ ३ ॥

मः २ ॥ एक क्रिसनं सरब देवा देव देवात आतमा ॥
आतमा बासुदेवस्य जे को जाणै भेड ॥ नानकु ताका दासु
है सोई निरंजन देउ ॥ ४ ॥ **मः ९ ॥** कुंभे बधा जलु रहै
जल बिनु कुंभु न होइ ॥ गिआन का बधा मनु रहै गुर बिनु
गिआनु न होइ ॥ ५ ॥ पउड़ी ॥ पड़िआ होवै गुनहगारु
त ओमी साधु न मारीऐ ॥ जेहा घाले घालणा तेवेहो नाउ
पचारीऐ ॥ ऐसी कला न खेड़ीऐ जितु दरगह गइआ
हारीऐ ॥ पड़िआ अतै ओमीआ वीचारु अगै वीचारीऐ ॥ मुहि
चलै सु अगै मारीऐ ॥ १२ ॥

आसा महला ५ ॥

अनिक भाँति करि सेवा करीऐ ॥ जीउ प्रान धनु आगै धरीऐ
॥ पानी पखा करउ तजि अभिमानु ॥ अनिक बार जाईऐ कुरबानु ॥
१ ॥ साई सुहागणि जो प्रभ भाई ॥ तिस कै संगि मिलउ मेरी माई
॥ १ ॥ रहाउ ॥ दासनि दासी की पनिहारि ॥ उन्ह की रेणु बसै
जीअ नालि ॥ माथै भागु न पावहु संगु ॥ मिलै सुआमी अपुनै रंगि
॥ २ ॥ जाप ताप देवउ सभ नेमा ॥ करम धरम अरपउ सभ होमा
॥ गरबु मोहु तजि होवउ रेन ॥ उन्ह कै संगि देखउ प्रभु नैन ॥

੯੨

੩ ॥ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਏਹੀ ਆਰਾਧਉ ॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਏਹ ਸੇਵਾ ਸਾਧਉ
॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਸਾਧ ਸਂਗਿ ਨਾਨਕ ਬਖ਼ਸਿੰਦ ॥ ੪
॥ ੩੩ ॥ ੮੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਜਿਨ ਮਸਤਕਿ ਧੁਰਿ ਹਰਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ
ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਕਟਿਆ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਘਟਿ ਬਲਿਆ ॥
ਹਰਿ ਲਧਾ ਰਤਨੁ ਪਦਾਰਥੋ ਫਿਰਿ ਬਹੁਝਿ ਨ ਚਲਿਆ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ
ਆਰਾਧਿਆ ਆਰਾਧਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਮੇਰੁ ਸਰੀਰ ਕਾ ਇਕੁ ਰਥੁ ਇਕੁ ਰਥਵਾਹੁ ॥ ਜੁਗੁ
ਜੁਗੁ ਫੇਰਿ ਵਟਾਈਅਹਿ ਗਿਆਨੀ ਬੁਝਹਿ ਤਾਹਿ ॥ ਸਤਿਜੁਗਿ
ਰਥੁ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਧਰਮੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥ ਤ੍ਰੇਤੈ ਰਥੁ ਜਤੈ ਕਾ ਜੋਰੁ
ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥ ਦੁਆਪੁਰਿ ਰਥੁ ਤਪੈ ਕਾ ਸਤੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥
ਕਲਜੁਗਿ ਰਥੁ ਅਗਨਿ ਕਾ ਕੂਡੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੧
॥ ਸਾਮ ਕਹੈ ਸੇਤਾਂਬਰੁ ਸੁਆਮੀ ਸਚ ਮਹਿ ਆਛੈ ਸਾਚਿ ਰਹੇ ॥
ਸਭੁ ਕੋ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ਰਿਗੁ ਕਹੈ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਰਾਮ
ਨਾਮੁ ਦੇਵਾ ਮਹਿ ਸੂਰੁ ॥ ਨਾਇ ਲਇਏ ਪਰਾਛਤ ਜਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ
ਤਤ ਮੋਖਾਂਤਰੁ ਪਾਹਿ ॥ ਜੁਜ ਮਹਿ ਜੋਰਿ ਛਲੀ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲਿ ਕਾਨਹ
ਕਿਸਨੁ ਜਾਦਮੁ ਭਝਾ ॥ ਪਾਰਯਾਤੁ ਗੋਪੀ ਲੈ ਆਇਆ ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ
ਮਹਿ ਰੰਗੁ ਕੀਆ ॥ ਕਲਿ ਮਹਿ ਬੇਦੁ ਅਥਰਬਣੁ ਹੂਆ ਨਾਉ
ਖੁਦਾਈ ਅਲਹੁ ਭਝਾ ॥ ਨੀਲ ਬਸਤਰ ਲੇ ਕਪਡੇ ਪਹਿਰੇ ਤੁਰਕ
ਪਠਾਣੀ ਅਮਲੁ ਕੀਆ ॥ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਹੋਏ ਸਚਿਆਰ ॥ ਪਡਹਿ
ਗੁਣਹਿ ਤਿਨ ਚਾਰ ਵੀਚਾਰ ॥ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਨੀਚੁ ਸਦਾਏ ॥
ਤਤ ਨਾਨਕ ਮੋਖਾਂਤਰੁ ਪਾਏ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰ
ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਏ ਖਸਮੁ ਸਮਾਲਿਆ ॥ ਜਿਨਿ ਕਰਿ

੯੩

ਉਪਦੇਸੁ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਦੀਆ ਇਨ੍ਹੀ ਨੇਤ੍ਰੀ ਜਗਤੁ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥
 ਖਸਮੁ ਛੋਡਿ ਦੂਜੈ ਲਗੇ ਢੁਬੇ ਸੇ ਵਣਯਾਰਿਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ
 ਬੋਹਿਥਾ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਵੀਚਾਰਿਆ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਆ
 ॥ ੧੩ ॥

ਤਿਲਾਂਗ ਮਹਲਾ ੯ ਕਾਫੀ ੧੭੮ ੧ਔਂਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਚੇਤਨਾ ਹੈ ਤਉ ਚੇਤ ਲੈ ਨਿਸਿਦਿਨਿ ਮੈ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥ ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ
 ਅਉਧ ਬਿਹਾਤੁ ਹੈ ਫੂਟੈ ਘਟ ਜਿਤ ਪਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਰਿ ਗੁਨ
 ਕਾਹਿ ਨ ਗਾਵਹੀ ਸੂਰਖ ਅਗਿਆਨਾ ॥ ਝੂਠੈ ਲਾਲਚਿ ਲਾਗਿਕੈ ਨਹਿ ਮਰਨੁ
 ਪਛਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਅਜਹੂ ਕਛੁ ਬਿਗਰਿਓ ਨਹੀ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥
 ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਭਜਨ ਤੇ ਨਿਰਭੈ ਪਦੁ ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੀ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਸੇ ਕਾਹੇ ਜਗਿ ਆਏ ਰਾਮ ਰਾਜੇ
 ॥ ਇਹੁ ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲੰਭੁ ਹੈ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਿਰਥਾ ਸਭੁ ਜਾਏ ॥
 ਹੁਣਿਵਤੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਬੀਜਿਓ ਅਗੈ ਭੁਖਾ ਕਿਆ ਖਾਏ ॥ ਮਨਮੁਖਾ ਨੋ
 ਫਿਰਿ ਜਨਮੁ ਹੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਾਏ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕੁ ਸ: ੧ ॥

ਸਿੰਮਲ ਰੁਖੁ ਸਰਾਇਰਾ ਅਤਿ ਦੀਰਘ ਅਤਿ ਸੁਚੁ ॥ ਓਇ
 ਜਿ ਆਵਹਿ ਆਸ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਨਿਰਾਸੇ ਕਿਤੁ ॥ ਫਲ ਫਿਕੇ ਫੁਲ
 ਬਕ ਬਕੇ ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਪਤ ॥ ਮਿਠਤੁ ਨੀਵੀ ਨਾਨਕਾ ਗੁਣ
 ਚੰਗਿਆਈਆ ਤਤੁ ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਨਿਵੈ ਆਪ ਕਤ ਪਰ ਕਤ ਨਿਵੈ
 ਨ ਕੋਇ ॥ ਧਰਿ ਤਾਰਾਜੂ ਤੋਲੀਏ ਨਿਵੈ ਸੁ ਗਤਰਾ ਹੋਇ ॥
 ਅਪਰਾਧੀ ਦੂਣਾ ਨਿਵੈ ਜੋ ਹੱਤਾ ਮਿਰਗਾਹਿ ॥ ਸੀਸਿ ਨਿਵਾਇਏ
 ਕਿਆ ਥੀਏ ਜਾ ਰਿਦੈ ਕੁਸੁਧੇ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਸ: ੧ ॥ ਪਡਿ ਪੁਸਤਕ ਸਂਧਿਆ ਬਾਦੰ ॥ ਸਿਲ
 ਪ੍ਰਤਿਸਿ ਬਗੁਲ ਸਮਾਧਂ ॥ ਮੁਖਿ ਝੂਠ ਬਿਮੂਖਣ ਸਾਰਂ ॥ ਤੈਪਾਲ

੧੪

ਤਿਹਾਲ ਬਿਚਾਰਂ ॥ ਗਲਿ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕੁ ਲਿਲਾਟਂ ॥ ਦੁਇ ਧੋਤੀ
ਬਸਤ੍ਰ ਕਪਾਟਂ ॥ ਜੇ ਜਾਣਸਿ ਬ੍ਰਹਮਂ ਕਰਮਂ ॥ ਸਭਿ ਫੋਕਟ
ਨਿਸਚਤ ਕਰਮਂ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਹਚਤ ਧਿਆਵੈ ॥ ਵਿਣੁ
ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਟ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ਪਤੱਡੀ ॥ ਕਪਡੁ ਰੱਧੁ ਸੁਹਾਵਣਾ
ਛਡਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜਾਵਣਾ ॥ ਮੰਦਾ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ
ਕੀਤਾ ਪਾਵਣਾ ॥ ਹੁਕਮ ਕੀਏ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਰਾਹਿ ਭੀਡੈ ਅਗੈ
ਜਾਵਣਾ ॥ ਨੰਗਾ ਦੋਜਕਿ ਚਾਲਿਆ ਤਾ ਦਿਸੈ ਖਰਾ ਢਰਾਵਣਾ ॥
ਕਰਿ ਅਤਗਣ ਪਛੋਤਾਵਣਾ ॥ ੧੪ ॥

ਮਾੜ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਤੁਂ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਤੁਂ ਹੈ ਮੇਰਾ ਮਾਤਾ ॥ ਤੁਂ ਮੇਰਾ ਬਂਧਪੁ ਤੁਂ ਮੇਰਾ ਭਾਤਾ
॥ ਤੁਂ ਮੇਰਾ ਰਾਖਾ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ਤਾ ਭਉ ਕੇਹਾ ਕਾਡਾ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥
ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤੁਧੁ ਪਛਾਣਾ ॥ ਤੁਂ ਮੇਰੀ ਓਟ ਤੁਂ ਹੈ ਮੇਰਾ ਮਾਣਾ ॥ ਤੁੜ
ਬਿਨੁ ਦ੍ਰੌਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ ਅਖਾਡਾ ਜੀਉ ॥ ੨ ॥
ਜੀਅ ਜਾਂਤ ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਤਪਾਏ ॥ ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਭਾਣਾ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਾਏ ॥
ਸਭ ਕਿਛੁ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ਹੋਵੈ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਅਸਾਡਾ ਜੀਉ ॥ ੩ ॥ ਨਾਸੁ
ਧਿਆਇ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸੀਤਲਾਇਆ ॥
ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ ਨਾਨਕ ਜਿਤਾ ਬਿਖਾਡਾ ਜੀਉ ॥ ੪ ॥ ੨੪ ॥ ੩੧
॥

ਤੁਂ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਕੋ ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਤਪਾਏ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥ ਕਿਛੁ ਹਾਥਿ
ਕਿਸੈ ਦੈ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਸਭਿ ਚਲਹਿ ਚਲਾਏ ॥ ਜਿਨ੍ਹ ਤ੍ਰੂ ਮੇਲਹਿ ਪਿਆਰੇ
ਸੇ ਤੁਧੁ ਮਿਲਹਿ ਜੋ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਏ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ
ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਤਰਾਏ ॥ ੩ ॥

ਸਲੋਕੁ ਸ: ੧ ॥

ਦਇਆ ਕਪਾਹ ਸਂਤੋਖੁ ਸੂਤੁ ਜਤੁ ਗੰਢੀ ਸਤੁ ਵਟੁ ॥ ਏਹੁ
ਜਨੇਊ ਜੀਅ ਕਾ ਹੈਝ ਤ ਪਾਡੇ ਘਤੁ ॥ ਨਾ ਏਹੁ ਤੁਟੈ ਨ ਮਲੁ ਲਗੈ

੧੫

ਨਾ ਏਹੁ ਜਲੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਣਸ ਨਾਨਕਾ ਜੋ ਗਲਿ ਚਲੇ
ਪਾਇ ॥ ਚਉਕਡਿ ਮੁਲਿ ਅਣਾਇਆ ਬਹਿ ਚਉਕੈ ਪਾਇਆ ॥ ਸਿਖਾ
ਕਨਿ ਚੜਾਈਆ ਗੁਰੂ ਬਾਹਮਣੁ ਥਿਆ ॥ ਓਹੁ ਮੁਆ ਓਹੁ ਝਾਡਿ
ਪਿਆ ਵੇਤਗਾ ਗਇਆ ॥ ੧ ॥

ਮ: ੧ ॥ ਲਖ ਚੌਰੀਆ ਲਖ ਜਾਰੀਆ ਲਖ ਕੂੜੀਆ
ਲਖ ਗਲਿ ॥ ਲਖ ਠਗੀਆ ਪਹਿਨਾਮੀਆ ਰਾਤਿ ਦਿਨਸੁ ਜੀਅ
ਨਾਲਿ ॥ ਤਗੁ ਕਪਾਹਹੁ ਕਤੀਏ ਬਾਮਣੁ ਵਟੇ ਆਇ ॥ ਕੁਹਿ
ਬਕਰਾ ਰਿੰਨਿ ਖਾਇਆ ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਪਾਇ ॥ ਹੋਇ ਪੁਰਾਣਾ
ਸੁਟੀਏ ਭੀ ਫਿਰਿ ਪਾਇਏ ਹੋਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਤਗੁ ਨ ਤੁਟੈ ਜੇ ਤਗਿ
ਹੋਵੈ ਜੋਰੁ ॥ ੨ ॥

ਮ: ੧ ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਏ ਪਤਿ ਊਪਜੈ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੁ ਸੂਤੁ ॥
ਦਰਗਹ ਅੰਦਰਿ ਪਾਈਏ ਤਗੁ ਨ ਤੁਟਸਿ ਪੂਤ ॥ ੩ ॥ **ਮ:੧ ॥**
ਤਗੁ ਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਗੁ ਨ ਨਾਰੀ ॥ ਭਲਕੇ ਥੁਕ ਪਵੈ ਨਿਤ ਦਾੜੀ ॥
ਤਗੁ ਨ ਪੈਰੀ ਤਗੁ ਨ ਹਥੀ ॥ ਤਗੁ ਨ ਜਿਹਵਾ ਤਗੁ ਨ ਅਖੀ ॥
ਵੇਤਗਾ ਆਪੇ ਵਤੈ ॥ ਵਟਿ ਧਾਗੇ ਅਵਰਾ ਘਤੈ ॥ ਲੈ ਭਾਡਿ ਕਰੇ
ਵੀਆਹੁ ॥ ਕਢਿ ਕਾਗਲੁ ਦਸੇ ਰਾਹੁ ॥ ਸੁਣਿ ਵੇਖਹੁ ਲੋਕਾ ਏਹੁ
ਵਿਡਾਣੁ ॥ ਮਨਿ ਅੰਧਾ ਨਾਉ ਸੁਯਾਣੁ ॥ ੪ ॥ **ਪਉੜੀ ॥**
ਸਾਹਿਬੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਰਾਇਸੀ ॥
ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਜਿਸਨੋ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਸੀ ॥ ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਏ
ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣੁ ਤ ਖਸਮੈ ਕਾ ਮਹਲੁ ਪਾਇਸੀ ॥ ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ਸੋ
ਕਰੇ ਮਨਹੁ ਚਿੰਦਿਆ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ ॥ ਤਾ ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ
ਜਾਇਸੀ ॥ ੧੫ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨ ਭੀਜੈ ਰਾਗੀ ਨਾਦੀ ਬੇਦਿ ॥ ਨ ਭੀਜੈ ਸੁਰਤੀ ਗਿਆਨੀ ਜੋਗਿ ॥

੯੬

ਨ ਭੀਜੈ ਸੋਗੀ ਕੀਤੈ ਰੋਜਿ ॥ ਨ ਭੀਜੈ ਰੁਪਿੰ ਮਾਲੀਂ ਰੰਗਿ ॥ ਨ ਭੀਜੈ
ਤੀਰਥਿ ਭਵਿਏ ਨੰਗਿ ॥ ਨ ਭੀਜੈ ਦਾਂਤੀ ਕੀਤੈ ਪੁੰਨਿ ॥ ਨ ਭੀਜੈ ਬਾਹਰਿ
ਬੈਠਿਆ ਸੁਨਿ ॥ ਨ ਭੀਜੈ ਭੇਡਿ ਮਰਹਿ ਭਿੱਡਿ ਸੂਰਿ ॥ ਨ ਭੀਜੈ ਕੇਤੇ
ਹੋਵਹਿ ਧੂਡਿ ॥ ਲੇਖਾ ਲਿਖੀਏ ਮਨ ਕੈ ਭਾਝ ॥ ਨਾਨਕ ਭੀਜੈ ਸਾਚੈ ਨਾਝ
॥੨॥

ਕੋਈ ਗਾਵੈ ਰਾਗੀ ਨਾਦੀ ਬੇਦੀ ਬਹੁਭਾਤਿ ਕਰਿ ਨਹੀਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭੀਜੈ
ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥ ਜਿਨਾ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ ਵਿਕਾਰੁ ਹੈ ਤਿਨਾ ਰੋਝ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥
ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਸਿਰਿ ਰੋਗ ਹਥੁ ਦੀਜੈ ॥ ਜਿਨਾ ਨਾਨਕ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ ਹੈ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਲੀਜੈ ॥੪॥੧੧॥੧੮॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਗੁਰ ਬਿਰਾਹਮਣ ਕਉ ਕਰੁ ਲਾਵਹੁ ਗੋਬਰਿ ਤਰਣੁ ਨ ਜਾਈ
॥ ਧੋਤੀ ਟਿਕਾ ਤੈ ਜਪਮਾਲੀ ਧਾਨੁ ਮਲੇਛਾਂ ਖਾਈ ॥ ਅੰਤਰਿ
ਪ੍ਰਯਾ ਪੜਹਿ ਕਤੇਬਾ ਸੰਜਮੁ ਤੁਰਕਾ ਭਾਈ ॥ ਛੋਡੀਲੇ ਪਾਖ਼ਿੰਡਾ ॥
ਨਾਮਿ ਲਝਾਏ ਜਾਈ ਤਰੰਦਾ ॥੧॥ ਮ: ੧ ॥ ਮਾਣਸ ਖਾਣੇ
ਕਰਹਿ ਨਿਵਾਜ ॥ ਛੁਰੀ ਵਗਾਇਨਿ ਤਿਨ ਗਲਿ ਤਾਗ ॥ ਤਿਨ ਘਰਿ
ਬ੍ਰਹਮਣ ਪੂਰਹਿ ਨਾਦ ॥ ਉਨ੍ਹਾ ਮਿ ਆਵਹਿ ਓਈ ਸਾਦ ॥ ਕੂੜੀ
ਰਾਸਿ ਕੂੜਾ ਵਾਪਾਰੁ ॥ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਕਰਹਿ ਆਹਾਰੁ ॥ ਸਰਮ
ਧਰਮ ਕਾ ਢੇਰਾ ਦ੍ਰਵਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕੂੜੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਮਥੈ
ਟਿਕਾ ਤੇਡਿ ਧੋਤੀ ਕਖਾਈ ॥ ਹਥਿ ਛੁਰੀ ਜਗਤ ਕਾਸਾਈ ॥
ਨੀਲ ਵਸਤਰ ਪਹਿਰਿ ਹੋਵਹਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਮਲੇਛ ਧਾਨੁ ਲੇ ਪ੍ਰਯਾਹਿ
ਪੁਰਾਣੁ ॥ ਅਭਾਖਿਆ ਕਾ ਕੁਠਾ ਬਕਰਾ ਖਾਣਾ ॥ ਚਉਕੇ ਉਪਰਿ
ਕਿਸੈ ਨ ਜਾਣਾ ॥ ਦੇ ਕੈ ਚਉਕਾ ਕਢੀ ਕਾਰ ॥ ਉਪਰਿ ਆਈ
ਬੈਠੇ ਕੂੜਿਆਰ ॥ ਮਤੁ ਮਿਟੈ ਵੇ ਮਤੁ ਮਿਟੈ ॥ ਇਹੁ ਅੰਨੁ ਅਸਾਡਾ
ਫਿਟੈ ॥ ਤਨਿ ਫਿਟੈ ਫੇਡ ਕਰੇਨਿ ॥ ਮਨਿ ਜੂਠੈ ਚੁਲੀ ਭਰੇਨਿ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਈਏ ॥ ਸੁਚਿ ਹੋਵੈ ਤਾ ਸਚੁ ਪਾਈਏ ॥੨

੧੭

॥ ਪਤਡੀ ॥ ਚਿਤੈ ਅਂਦਰਿ ਸਮੁ ਕੋ ਵੇਖਿ ਨਦਰੀ ਹੇਠਿ ਚਲਾਇਦਾ
 ॥ ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਮ ਕਰਾਇਦਾ ॥ ਵਡਹੁ
 ਵਡਾ ਵਡ ਮੇਦਨੀ ਸਿਰੇ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਦਾ ॥ ਨਦਰਿ ਉਪਠੀ ਜੇ
 ਕਰੇ ਸੁਲਤਾਨਾ ਘਾਹੁ ਕਰਾਇਦਾ ॥ ਦਰਿ ਮੰਗਨਿ ਭਿਖ ਨ ਪਾਇਦਾ
 ॥ ੧੬ ॥

ਆਸਾ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਜੀਉ ਕੀ ਬਾਣੀ
੯੮੦੯ਅੱਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਦਿਲਹੁ ਸੁਹਬਤਿ ਜਿਨਹ ਸੇਈ ਸਚਿਆ ॥ ਜਿਨਹ ਮਨਿ ਹੋਰੁ ਸੁਖਿ
 ਹੋਰੁ ਸਿ ਕਾਂਢੇ ਕਚਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਤੇ ਇਸਕ ਖੁਦਾਇ ਰੰਗਿ ਦੀਦਾਰ ਕੇ ॥
 ਵਿਸਰਿਆ ਜਿਨਹ ਨਾਮੁ ਤੇ ਭੁਝ ਭਾਰੁ ਥੀਏ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਆਪਿ ਲੀਏ
 ਲਡਿ ਲਾਇ ਦਰਿ ਦਰਵੇਸ ਸੇ ॥ ਤਿਨ ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਉ ਆਏ ਸਫਲੁ ਸੇ
 ॥ ੨ ॥

ਪਰਵਦਗਾਰ ਅਪਾਰ ਅਗਮ ਬੇਅੰਤ ਤੂ ॥ ਜਿਨਾ ਪਛਾਤਾ ਸਚੁ ਚੁੰਮਾ
 ਪੈਰ ਮੂੰ ॥ ੩ ॥ ਤੇਰੀ ਪਨਹ ਖੁਦਾਇ ਤੂ ਬਖਸ਼ਦਗੀ ॥ ਸੇਖ ਫਰੀਦੈ ਖੈਰੁ
 ਦੀਜੈ ਬੰਦਗੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਸੁਘੜ ਸਿਆਣੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ
 ॥ ਜੇ ਬਾਹਰਹੁ ਮੁਲਿ ਚੁਕਿ ਬੋਲਦੇ ਭੀ ਖਰੇ ਹਰਿ ਭਾਣੇ ॥ ਹਰਿ ਸੰਤਾ
 ਨੋ ਹੋਰੁ ਥਾਉ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਮਾਣੁ ਨਿਮਾਣੇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਦੀਬਾਣੁ ਹੈ
 ਹਰਿ ਤਾਣੁ ਸਤਾਣੇ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਜੇ ਮੋਹਾਕਾ ਘਰੁ ਸੁਹੈ ਘਰੁ ਸੁਹਿ ਪਿਤਰੀ ਦੇਝ ॥ ਅਗੈ
 ਵਸਤੁ ਸਿਜਾਣੀਏ ਪਿਤਰੀ ਚੌਰਿ ਕਰੇਝ ॥ ਵਢੀਅਹਿ ਹਥ ਦਲਾਲ
 ਕੇ ਸੁਸਫੀ ਏਹ ਕਰੇਝ ॥ ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਸੋ ਮਿਲੈ ਜਿ ਖਟੇ ਘਾਲੇ
 ਦੇਝ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੧ ॥ ਜਿਉ ਜੋਰੁ ਸਿਰਨਾਵਣੀ ਆਵੈ ਵਾਰੋ

੯੮

ਵਾਰ ॥ ਜੂਠੇ ਜੂਠਾ ਸੁਖਿ ਵਸੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥ ਸ੍ਰੂਚੇ
 ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਬਹਨਿ ਜਿ ਪਿੰਡਾ ਧੋਇ ॥ ਸ੍ਰੂਚੇ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ
 ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥ **ਪਉੜੀ** ॥ ਤੁਰੇ ਪਲਾਣੇ ਪਉਣ
 ਵੇਗ ਹਰ ਰੰਗੀ ਹਰਮ ਸਵਾਰਿਆ ॥ ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ ਲਾਇ
 ਬੈਠੇ ਕਰਿ ਪਾਸਾਰਿਆ ॥ ਚੀਜ ਕਰਨਿ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਹਰਿ ਬੁੜਾਨਿ
 ਨਾਹੀ ਹਾਰਿਆ ॥ ਕਰਿ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਖਾਇਆ ਵੇਖਿ ਮਹਲਤਿ
 ਮਰਣੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥ ਜਰੂ ਆਈ ਜੋਬਨਿ ਹਾਰਿਆ ॥ ੧੭ ॥

ਮ: ੪ ॥

ਸਾ ਧਰਤੀ ਭੰਈ ਹਰੀਆਵਲੀ ਜਿਥੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੈਠਾ ਆਇ ॥
 ਸੇ ਜਾਂਤ ਭਏ ਹਰੀਆਵਲੇ ਜਿਨੀ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਿਆ ਜਾਇ ॥ ਧਨੁ
 ਧਨੁ ਪਿਤਾ ਧਨੁ ਧਨੁ ਕੁਲੁ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸੁ ਜਨਨੀ ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਜਣਿਆ ਮਾਝ
 ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਗੁਰੁ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ਆਪਿ ਤਰਿਆ ਜਿਨੀ ਭਿਠਾ
 ਤਿਨਾ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਹੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਧੋਵੈ
 ਪਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਥੈ ਜਾਇ ਬਹੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੋ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥ ਗੁਰ
 ਸਿਖੀਂ ਸੋ ਥਾਨੁ ਭਾਲਿਆ ਲੈ ਧੂਰਿ ਸੁਖਿ ਲਾਵਾ ॥ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਕੀ ਘਾਲ
 ਥਾਇ ਪਈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਾ ॥ ਜਿਨ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰਾਜਿਆ
 ਤਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਜਿਆ ਕਰਾਵਾ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਜੇ ਕਰਿ ਸੂਤਕੁ ਮੰਨੀਏ ਸਭ ਤੈ ਸੂਤਕੁ ਹੋਇ ॥ ਗੌਹੇ ਅਤੈ
 ਲਕੜੀ ਅੰਦਰਿ ਕੀਡਾ ਹੋਇ ॥ ਜੇਤੇ ਦਾਣੇ ਅੰਨ ਕੇ ਜੀਆ ਬਾੜ੍ਹੁ ਨ
 ਕੋਇ ॥ ਪਹਿਲਾ ਪਾਣੀ ਜੀਤ ਹੈ ਜਿਤੁ ਹਰਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥
 ਸੂਤਕੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਖੀਏ ਸੂਤਕੁ ਪਵੈ ਰਸੋਇ ॥ ਨਾਨਕ
 ਸੂਤਕੁ ਏਵ ਨ ਉਤਰੈ ਗਿਆਨੁ ਉਤਾਰੇ ਧੋਇ ॥ ੧ ॥ **ਮ: ੧ ॥**
 ਮਨ ਕਾ ਸੂਤਕੁ ਲੋਭੁ ਹੈ ਜਿਹਵਾ ਸੂਤਕੁ ਕੂਡੁ ॥ ਅਖੀ ਸੂਤਕੁ

੯੯

ਵੇਖਣਾ ਪਰਤਿਆ ਪਰਧਨ ਰਲਪੁ ॥ ਕੰਨੀ ਸੂਤਕੁ ਕੰਨਿ ਪੈ
 ਲਾਇਤਬਾਰੀ ਖਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਹੱਸਾ ਆਦਮੀ ਬਧੇ ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਹਿ
 ॥ ੨ ॥ ਮ: ੧ ॥ ਸਭੋ ਸੂਤਕੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਦ੍ਰਵੈ ਲਗੈ ਜਾਇ ॥
 ਜ਼ਮਣੁ ਮਰਣਾ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਭਾਯੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪਵਿਤ੍ਰੁ
 ਹੈ ਦਿਤੋਨੁ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ਹੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਿਆ
 ਤਿਨਹਾ ਸੂਤਕੁ ਨਾਹਿ ॥ ੩ ॥ ਪਤਡੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਡਾ ਕਾਰਿ
 ਸਾਲਾਹੀਏ ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਵਡੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ॥ ਸਹਿ ਮੇਲੇ ਤਾ
 ਨਦਰੀ ਆਈਆ ॥ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾ ਮਨਿ ਵਸਾਈਆ ॥ ਕਾਰਿ
 ਹੁਕਮੁ ਮਸਤਕਿ ਹਥੁ ਧਰਿ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ ਕਢੀਆ ਬੁਰਿਆਈਆ ॥
 ਸਹਿ ਤੁਰੈ ਨਤਨਿਧਿ ਪਾਈਆ ॥ ੧੮ ॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮੂ ਲਾਲਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੌਰੀ ਨ ਤੂਟੈ ਛੋਰੀ ਨ
 ਛੂਟੈ ਐਸੀ ਮਾਧੋ ਖਿੰਚ ਤਨੀ ॥ ੧ ॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਨਿ ਮਨ ਮਾਹਿ ਬਸਤੁ ਹੈ
 ॥ ਤੂ ਕਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੀ ॥ ੨ ॥ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ਸਿਆਮ
 ਸੁੰਦਰ ਕਉ ਅਕਥ ਕਥਾ ਜਾਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨੀ ॥ ੩ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ
 ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਕਹੀਅਤ ਹੈ ਮੋਹਿ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਠਾਕੁਰ ਅਪੁਨੀ ॥ ੪ ॥ ੨੮
 ॥ ੧੧੪ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਮਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
 ਕਾਰਿ ਸੇਵਹਿ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੁਖ ਜਾਇ ਲਹਿ ਮੇਰੀ ॥ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਕੀ ਭੁਖ
 ਸਭ ਗੈਂ ਤਿਨ ਪਿਛੇ ਹੋਰ ਖਾਇ ਘਨੇਰੀ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪੁੰਨੁ ਬੀਜਿਆ
 ਫਿਰਿ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਪੁੰਨ ਕੇਰੀ ॥ ੩ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਪਹਿਲਾ ਸੁਚਾ ਆਪਿ ਹੋਇ ਸੁਚੈ ਬੈਠਾ ਆਇ ॥ ਸੁਚੇ
 ਅਗੈ ਰਖਿਓਨੁ ਕੋਇ ਨ ਭਿਟਿਆ ਜਾਇ ॥ ਸੁਚਾ ਹੋਇਕੈ
 ਜੇਵਿਆ ਲਗਾ ਪਡਣਿ ਸਲੋਕੁ ॥ ਕੁਹਥੀ ਜਾਈ ਸਟਿਆ ਕਿਸੁ

एहु लगा दोखु ॥ अंनु देवता पाणी देवता बैसंतरु
 देवता लूणु पंजवा पाइआ घिरतु ॥ ता होआ पाकु पवित्रु ॥
 पापी सिउ तनु गडिआ थुका पईआ तितु ॥ जितु मुखि नामु
 न ऊचरहि बिनु नावै रस खाहि ॥ नानक एवै जाणीऐ तितु
 मुखि थुका पाहि ॥ १ ॥

मः १ ॥ भंडि जंमीऐ भंडि निंमीऐ भंडि मंगणु
 वीआहु ॥ भंडहु होवै दोसती भंडहु चलै राहु ॥ भंडु
 मुआ भंडु भालीऐ भंडि होवै बंधानु ॥ सो किउ मंदा आखीऐ
 जितु जंमहि राजान ॥ भंडहु ही भंडु उपजै भंडै बाझु न
 कोइ ॥ नानक भंडै बाहरा एको सचा सोइ ॥ जितु मुखु
 सदा सालाहीऐ भागा रती चारि ॥ नानक ते मुख ऊजले
 तितु सचै दरबारि ॥ २ ॥ **पउड़ी ॥** सभु को आखै आपणा
 जिसु नाही सो चुणि कढीऐ ॥ कीता आपो आपणा आपे ही
 लेखा संढीऐ ॥ जा रहणा नाही ऐतु जगि ता काइतु गारबि
 हंडीऐ ॥ मंदा किसै न आखीऐ पड़ि अखरु एहो बुझीऐ ॥
 मूरखै नालि न लुझीऐ ॥ १९ ॥

गउड़ी महला ५ ॥

प्रभ मिलबे को प्रीति मन लागी ॥ पाइ लगउ मोहि
 करउ बेनती कोऊ संतु मिलै बडभागी ॥ १ ॥ रहाउ ॥ मनु
 अरपउ धनु राखउ आगै मन की मति मोहि सगल तिआगी ॥ जो
 प्रभ की हरि कथा सुनावै अनदिनु फिरउ तिसु पिछै विरागी ॥ १ ॥
 पूरब करम अंकुर जब प्रगटे भेटिओ पुरखु रसिक बैरागी ॥ मिटिओ
 अंधेरु मिलत हरि नानक जनम जनम की सोई जागी ॥ २ ॥ २
 ॥ ११९ ॥

गुर सिखा मनि वाधाईआ जिन मेरा सतिगुरु डिठा राम राजे

॥ कोई करि गल सुणावै हरि नाम की सो लगै गुर सिखा मनि मिठा
॥ हरि दरगह गुर सिख पैनाईअहि जिन्हा मेरा सतिगुरु तुठा ॥ जन
नानकु हरि हरि होइआ हरि हरि मनि वुठा ॥ ४ ॥ १२ ॥ १९ ॥

सलोकु महला १ ॥

नानक फिकै बोलिए तनु मनु फिका होइ ॥ फिको
फिका सदीए फिके फिकी सोइ ॥ फिका दरगह सटीए मुहि
थुका फिके पाइ ॥ फिका मूरखु आखीए पाणा लहै सजाइ
॥ १ ॥ मः १ ॥ अंदरहु झूठे पैज बाहरि दुनीआ अंदरि
फैलु ॥ अठसठि तीरथ जे नावहि उतरै नाही मैलु ॥ जिन्ह
पटु अंदरि बाहरि गुदडु ते भले संसारि ॥ तिन्ह नेहु लगा रब
सेती देखन्हे वीचारि ॥ रंगि हसहि रंगि रोवहि चुप भी करि
जाहि ॥ परवाह नाही किसै केरी बाझु सचे नाह ॥
दरिवाट उपरि खरचु मंगा जबै देइ त खाहि ॥ दीबानु एको
कलम एका हमा तुम्हा मेलु ॥ दरि लए लेखा पीङ्गि छुटै
नानका जिउ तेलु ॥ २ ॥ पउड़ी ॥ आपे ही करणा कीओ
कल आपे ही तै धारीए ॥ देखहि कीता आपणा धरि कची
पकी सारीए ॥ जो आइआ सो चलसी सभु कोई आई
वारीए ॥ जिसके जीअ पराण हहि किउ साहिबु मनहु
विसारीए ॥ आपण हथी आपणा आपे ही काजु सवारीए
॥ २० ॥

मलार महला ४ ॥

जिन्ह कै हीअरै बसिओ मेरा सतिगुरु ते संत भले भल भांति
॥ तिन देखे मेरा मनु बिगसै हउ तिन कै सदि बलि जांत ॥ १ ॥
गिआनी हरि बोलहु दिनु राति ॥ तिन की त्रिसना भूख सभ उतरी
जो गुरमति राम रसु खांति ॥ १ ॥ रहाउ ॥ हरि के दास साध

१०२

सखा जन जिन मिलिआ लहि जाइ भरांति ॥ जिउ जल दुध भिन
भिन काढै चुणि हंसुला तिउ देही ते चुणि काढै साधू हउमै ताति ॥
२ ॥ जिन कै प्रीति नाही हरि हिरदै ते कपटी नर नित कपटु कमांति
॥ तिन कउ किआ कोई देइ खवालै ओइ आपि बीजि आपे ही खांति
॥ ३ ॥ हरि का चिहनु सोई हरि जन का हरि आपे जन महि आपु
रखांति ॥ धनु धनु गुरु नानकु समदरसी जिनि निंदा उसतति तरी
तरांति ॥ ४ ॥ ५ ॥

आसा महला ४ ॥

जिन्हा भेटिआ मेरा पूरा सतिगुरु तिन हरि नामु द्रिङ्गावै राम
राजे ॥ तिस की त्रिसना भुख सभ उतरै जो हरि नामु धिआवै ॥
जो हरि हरि नामु धिआइदे तिन्ह जमु नेड़ि न आवै ॥ जन नानक
कउ हरि क्रिपा करि नित जपै हरि नामु हरि नामि तरावै ॥ ९ ॥

सलोकु महला २ ॥

एह किनेही आसकी दूजै लगै जाइ ॥ नानक आसकु
कांढीऐ सद ही रहै समाइ ॥ चंगै चंगा करि मंने मंदै
मंदा होइ ॥ आसकु एहु न आखीऐ जि लेखै वरतै सोइ ॥
१ ॥ महला २ ॥ सलामु जबाबु दोवै करे मुंढहु घुथा जाइ
॥ नानक दोवै कूड़ीआ थाइ न काई पाइ ॥ २ ॥ पउड़ी
॥ जितु सेविए सुखु पाईए सो साहिबु सदा सम्हालीऐ ॥
जितु कीता पाईए आपणा सा घाल बुरी किउ घालीऐ ॥ मंदा
मूलि न कीचई दे लंमी नदरि निहालीऐ ॥ जिउ साहिब
नालि न हारीऐ तेवेहा पासा ढालीऐ ॥ किछु लाहे उपरि
घालीऐ ॥ २१ ॥

टोड़ी महला ५ ॥

हरि के चरन कमल मनि धिआउ ॥ काढि कुठारु पित बात

ਹੰਤਾ ਅਉਖਥੁ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੀਨੇ ਤਾਪ
ਨਿਵਾਰਣਹਾਰਾ ਦੁਖ ਹੰਤਾ ਸੁਖ ਰਾਸਿ ॥ ਤਾ ਕਤ ਬਿਘਨੁ ਨ ਕੋਝ ਲਾਗੈ
ਜਾਕੀ ਪ੍ਰਭ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ੨ ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬੈਦ ਨਾਰਾਇਣ ਕਰਣ
ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭ ਏਕ ॥ ਬਾਲ ਬੁਧਿ ਪੂਰਨ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਟੇਕ
॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੩ ॥

ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨਾ ਫਿਰਿ ਬਿਘਨੁ ਨ ਹੋਈ ਰਾਮ
ਰਾਜੇ ॥ ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਮਨਾਇਆ ਤਿਨ ਪ੍ਰਯੋ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥ ਜਿਨ੍ਹੀ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਹਾ ਸੁਖੁ ਸਦ ਹੋਈ ॥ ਜਿਨ੍ਹਾ ਨਾਨਕੁ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਤਿਨਾ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਨਾਲੇ ਗਾਰਬੁ ਵਾਦੁ ॥ ਗਲਾ ਕਰੇ
ਘਣੇਰੀਆ ਖਸਮ ਨ ਪਾਏ ਸਾਦੁ ॥ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤਾ
ਕਿਛੁ ਪਾਏ ਮਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਸਨੋ ਲਗਾ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਲਗਾ ਸੋ
ਪਰਵਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਜੋ ਜੀਝ ਹੋਇ ਸੁ ਤਗਵੈ
ਮੁਹ ਕਾ ਕਹਿਆ ਵਾਉ ॥ ਬੀਜੇ ਬਿਖੁ ਮੰਗੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੇਖਹੁ ਏਹੁ
ਨਿਆਉ ॥ ੨ ॥ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਨਾਲਿ ਇਆਣੇ ਦੋਸਤੀ ਕਦੇ ਨ
ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥ ਜੇਹਾ ਜਾਣੈ ਤੇਹੋ ਵਰਤੈ ਵੇਖਹੁ ਕੋ ਨਿਰਜਾਸਿ ॥
ਵਸਤੂ ਅੰਦਰਿ ਵਸਤੁ ਸਮਾਵੈ ਦੂਜੀ ਹੋਵੈ ਪਾਸਿ ॥ ਸਾਹਿਬ ਸੇਤੀ
ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲੈ ਕਹੀ ਬਣੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਕੂਡਿ ਕਮਾਣੈ ਕੂੜੋ ਹੋਵੈ
ਨਾਨਕ ਸਿਫਤਿ ਵਿਗਾਸਿ ॥ ੩ ॥ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਨਾਲਿ ਇਆਣੇ
ਦੋਸਤੀ ਵਡਾਰੁ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ॥ ਪਾਣੀ ਅੰਦਰਿ ਲੀਕ ਜਿਉ ਤਿਸਦਾ
ਥਾਉ ਨ ਥੇਹੁ ॥ ੪ ॥ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਹੋਇ ਇਆਣਾ ਕਰੇ ਕੰਮੁ
ਆਣਿ ਨ ਸਕੈ ਰਾਸਿ ॥ ਜੇ ਇਕ ਅਧ ਚੰਗੀ ਕਰੇ ਦੂਜੀ ਭੀ
ਵੇਰਾਸਿ ॥ ੫ ॥ ਪਉਡੀ ॥ ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਜੇ ਚਲੈ ਖਸਮੈ

१०४

भाइ ॥ हुरमति तिसनो अगली ओहु वजहु भि दूणा खाइ ॥
खसमै करे बराबरी फिरि गैरति अंदरि पाइ ॥ वजहु गवाए
अगला मुहे मुहि पाणा खाइ ॥ जिसदा दिता खावणा तिसु
कहीऐ साबासि ॥ नानक हुकमु न चलई नालि खसम चलै
अरदासि ॥ २२ ॥

गउड़ी कबीर जी ॥

निंदउ निंदउ मोकउ लोगु निंदउ ॥ निंदा जन कउ खरी
पिआरी ॥ निंदा बापु निंदा महतारी ॥ १ ॥ रहाउ ॥ निंदा होइ त
बैकुंठि जाईऐ ॥ नामु पदारथु मनहि बसाईऐ ॥ रिदै सुध जउ निंदा
होइ ॥ हमरे कपरे निंदकु धोइ ॥ २ ॥ निंदा करै सु हमरा मीतु
॥ निंदक माहि हमारा चीतु ॥ निंदकु सो जो निंदा होरै ॥ हमरा
जीवनु निंदकु लोरै ॥ ३ ॥ निंदा हमरी प्रेम पिआरु ॥ निंदा
हमरा करै उधारु ॥ जन कबीर कउ निंदा सारु ॥ निंदकु ढूबा
हम उतरे पारि ॥ ४ ॥ २०-७९ ॥

जिना अंतरि गुरमुखि प्रीति है तिन हरि रखणहारा राम राजे
॥ तिन्ह की निंदा कोई किआ करे जिन हरि नामु पिआरा ॥ जिन
हरि सेती मनु मानिआ सभ दुसट झख मारा ॥ जन नानक नामु
धिआइआ हरि रखणहारा ॥ ५ ॥

सलोक महला २ ॥

एह किनेही दाति आपस ते जो पाईऐ ॥ नानक सा
करमाति साहिब तुरै जो मिलै ॥ १ ॥ महला २ ॥ एह
किनेही चाकरी जितु भउ खसम न जाइ ॥ नानक सेवकु
काढीऐ जि सेती खसम समाइ ॥ २ ॥ पउड़ी ॥ नानक
अंत न जापन्ही हरि ताके पारावार ॥ आपि कराए साखती

१०५

फिरि आपि कराए मार ॥ इकन्हा गली जंजीरीआ इकि तुरी
चड़हि बिसीआर ॥ आपि कराए करे आपि हउ कै सिउ करी
पुकार ॥ नानक करणा जिनि कीआ फिरि तिस ही करणी
सार ॥ २३ ॥

੭੮ ੧ਾਂਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੩ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਾਖੈ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ਰਾਮ
॥ ਸੋ ਭਗਤੁ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ ਰਾਮ ॥ ਹਉਮੈ
ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਭਾਇਆ ਜਿਸਦੀ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਸਾਚੀ ਭਗਤਿ
ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ॥ ਭਗਤਾ ਕੀ ਚਾਲ ਸਾਚੀ
ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ ਨਾਸੁ ਸਚਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਦਰਿ
ਸਾਚੈ ਜਿਨੀ ਸਚੋ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਭਗਤ ਤਪਾਇਆ ਪੈਜ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ਰਾਮ ਰਾਜੇ
॥ ਹਰਣਾਖਸੁ ਦੁਸਟੁ ਹਰਿ ਮਾਰਿਆ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਤਰਾਇਆ ॥ ਅਹੰਕਾਰੀਆ
ਨਿੰਦਕਾ ਪਿਠਿ ਦੇਇ ਨਾਮ ਦੇਉ ਮੁਖਿ ਲਾਇਆ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਹਰਿ
ਸੇਵਿਆ ਅੰਤਿ ਲਏ ਛਡਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ੨੦ ॥

ਸਲੋਕੁ ਸ: ੧ ॥

ਆਪੇ ਭਾਂਡੇ ਸਾਜਿਅਨੁ ਆਪੇ ਪੂਰਣੁ ਦੇਇ ॥ ਇਕਨਹੀ ਦੁਧੁ
ਸਮਾਈਏ ਇਕਿ ਚੁਲੈਂ ਰਹਨਿ ਚੱਡੇ ॥ ਇਕਿ ਨਿਹਾਲੀ ਪੈ ਸਵਨਿ
ਇਕਿ ਉਪਰਿ ਰਹਨਿ ਖੱਡੇ ॥ ਤਿਨਹਾ ਸਵਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨਹ ਕਤ
ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਕਰੇ ਆਪਿ ਜਾਈ
ਭਿ ਰਖੈ ਆਪਿ ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਜਾਂਤ ਤਪਾਇਕੈ ਦੇਖੈ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ
॥ ਕਿਸਨੋ ਕਹੀਏ ਨਾਨਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥ ੨ ॥
ਪਉੜੀ ॥ ਵਡੇ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ ਕਹਣੁ ਨ

१०६

जाइ ॥ सो करता कादर करीमु दे जीआ रिजकु संबाहि ॥
साई कार कमावणी धुरि छोडी तिनै पाइ ॥ नानक एकी
बाहरी होर दूजी नाही जाइ ॥ सो करे जि तिसै रजाइ ॥
२४ ॥ १ ॥

सुधु ॥

(((((((((((-----)))))))))))

गउड़ी सुखमनी मः ५ ॥

सलोक ॥

९८ १ॐकार सतिगुर प्रसादि ॥

आदि गुरए नमह ॥ जुगादि गुरए नमह ॥
सतिगुरए नमह ॥ स्त्री गुरदेवए नमह ॥ १ ॥
असटपदी ॥

सिमरउ सिमरि सिमरि सुखु पावउ ॥ कलि कलेस तन
माहि मिटावउ ॥ सिमरउ जासु बिसुंभर एकै ॥ नामु जपत
अगनत अनेकै ॥ बेद पुरान सिंग्रिति सुधाख्यर ॥ कीने राम
नाम इक आख्यर ॥ किनका एक जिसु जीअ बसावै ॥ ता
की महिमा गनी न आवै ॥ कांखी एकै दरस तुहारो ॥ नानक
उन संग मोहि उधारो ॥ १ ॥

ਸੁਖਮਨੀ ਸੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ
ਬਿਖਾਮੁ॥ ਰਹਾਉ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਗਰਭਿ ਨ ਬਸੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ
ਸਿਮਰਨਿ ਦੂਖੁ ਜਮੁ ਨਸੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਾਲੁ ਪਰਹਰੈ॥ ਪ੍ਰਭ
ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਸਮਨੁ ਟਰੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ ਕਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ
ਲਾਗੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਭਉ
ਨ ਬਿਆਪੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਖੁ ਨ ਸਾਂਤਾਪੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ
ਸਿਮਰਨੁ ਸਾਧ ਕੈ ਸਾਂਗਿ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗਿ॥੨॥

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਉਨਿਧਿ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ
ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਤਤੁ ਬੁਧਿ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਜਪ ਤਪ ਪ੍ਰੂਜਾ॥
ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਬਿਨਸੈ ਦ੍ਰਵਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਤੀਰਥ
ਇਸਨਾਨੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦਰਗਹ ਮਾਨੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ
ਹੋਇ ਸੁ ਭਲਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸੁਫਲ ਫਲਾ॥ ਸੇ ਸਿਮਰਹਿ
ਜਿਨ ਆਪਿ ਸਿਮਰਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਲਾਗਤ ਪਾਏ॥੩॥

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਉਧਰੇ
ਮੂਚਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁੜੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸਭੁ
ਕਿਛੁ ਸੁੜੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਨਾਹੀ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ
ਸਿਮਰਨਿ ਪੂਰਨ ਆਸਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਮਨ ਕੀ ਮਲੁ ਜਾਇ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਬਸਹਿ ਸਾਧ ਕੀ
ਰਸਨਾ॥ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਾ ਦਾਸਨਿ ਦਸਨਾ॥੪॥

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਧਨਵਂਤੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ
ਪਤਿਵਂਤੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਨ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ
ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਧਾਨ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸ੍ਰਿ ਬੇਮੁਹਤਾਜੇ॥
ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸ੍ਰਿ ਸਰਬ ਕੇ ਰਾਜੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ
ਸੁਖਵਾਸੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ॥ ਸਿਮਰਨ ਤੇ

लागे जिन आपि दइआला ॥ नानक जन की मंगै
रवाला ॥५॥

प्रभ कउ सिमरहि से परउपकारी ॥ प्रभ कउ सिमरहि
तिन सद बलिआरी ॥ प्रभ कउ सिमरहि से मुख सुहावे ॥ प्रभ
कउ सिमरहि तिन सूख बिआवै ॥ प्रभ कउ सिमरहि तिन
आतमु जीता ॥ प्रभ कउ सिमरहि तिन निरमल रीता ॥ प्रभ
कउ सिमरहि तिन अनद घनेरे ॥ प्रभ कउ सिमरहि बसहि
हरि नेरे ॥ संत क्रिपा ते अनदिनु जागि ॥ नानक सिमरनु पूरै
भागि ॥६॥

प्रभ कै सिमरनि कारज पूरे ॥ प्रभ कै सिमरनि कबहु न
झूरे ॥ प्रभ कै सिमरनि हरिगुन बानी ॥ प्रभ कै सिमरनि
सहजि समानी ॥ प्रभ कै सिमरनि निहचल आसनु ॥ प्रभ कै
सिमरनि कमल बिगासनु ॥ प्रभ कै सिमरनि अनहद
झुनकार ॥ सुखु प्रभ सिमरन का अंतु न पार ॥ सिमरहि से
जन जिन कउ प्रभ मइआ ॥ नानक तिन जन सरनी
पइआ ॥७॥

हरि सिमरनु करि भगत प्रगटाए ॥ हरि सिमरनि लगि बेद
उपाए ॥ हरि सिमरनि भए सिध जती दाते ॥ हरि सिमरनि
नीच चहु कुंट जाते ॥ हरि सिमरनि धारी सभ धरना ॥
सिमरि सिमरि हरि कारन करना ॥ हरि सिमरनि कीओ
सगल अकारा ॥ हरि सिमरनि महि आपि निरकारा ॥ करि
किरपा जिसु आपि बुझाइआ ॥ नानक गुरमुखि हरि सिमरनु
तिनि पाइआ ॥८॥९॥

१०९
सलोक ॥

दीन दरद दुख भंजना घटि घटि नाथ अनाथ ॥
सरणि तुम्हारी आइओ नानक के प्रभ साथ ॥ १ ॥
असटपदी ॥

जह मात पिता सुत मीत न भाई ॥ मन ऊहा नामु तेरै
संगि सहाई ॥ जह महा भइआन दूत जम दलै ॥ तह केवल
नामु संगि तेरै चलै ॥ जह मुसकल होवै अति भारी ॥ हरि
को नामु खिन माहि उधारी ॥ अनिक पुनह चरन करत नही
तेरै ॥ हरि को नामु कोटि पाप परहरै ॥ गुरमुखि नामु जपहु
मन मेरे ॥ नानक पावहु सूख घनेरे ॥ १ ॥

सगल स्त्रिसटि को राजा दुखीआ ॥ हरि का नामु जपत
होइ सुखीआ ॥ लाख करोरी बंधु न परै ॥ हरि का नामु
जपत निसतरै ॥ अनिक माइआ रंग तिख न बुझावै ॥ हरि का
नामु जपत आधावै ॥ जिह मारगि इहु जात इकेला ॥ तह
हरिनामु संगि होत सुहेला ॥ ऐसा नामु मन सदा धिआईऐ ॥
नानक गुरमुखि परम गति पाईऐ ॥ २ ॥

छूटत नही कोटि लख बाही ॥ नामु जपत तह पारि
पराही ॥ अनिक बिघन जह आइ संघारै ॥ हरि का नामु
ततकाल उधारै ॥ अनिक जोनि जनमै मरि जाम ॥ नामु जपत
पावै बिस्राम ॥ हउ मैला मलु कबहु न धोवै ॥ हरि का नामु
कोटि पाप खोवै ॥ ऐसा नामु जपहु मन रंगि ॥ नानक पाईऐ
साध कै संगि ॥ ३ ॥

जिह मारग के गने जाहि न कोसा ॥ हरि का नामु ऊहा
संगि तोसा ॥ जिह पैडै महा अंध गुबारा ॥ हरि का नामु संगि

उजीआरा ॥ जहा पंथि तेरा को न सिजानू ॥ हरि का नामु
तह नालि पछानू ॥ जह महा भइआन तपति बहु घाम ॥ तह
हरि के नाम की तुम ऊपरि छाम ॥ जहा त्रिखा मन तुझु
आकरखै ॥ तह नानक हरि हरि अंग्रित बरखै ॥४॥

भगत जना की बरतनि नामु ॥ संत जना कै मनि
बिस्त्रामु ॥ हरि का नामु दास की ओट ॥ हरि कै नामि उधरे
जन कोटि ॥ हरि जसु करत संत दिनु राति ॥ हरि हरि
अउखधु साध कमाति ॥ हरि जन कै हरि नामु निधानु ॥
पारब्रहमि जन कीनो दान ॥ मन तन रंगि रते रंग एकै ॥
नानक जन कै बिरति बिबेकै ॥५॥

हरि का नामु जन कउ मुकति जुगति ॥ हरि कै नामि जन
कउ त्रिपति भुगति ॥ हरि का नामु जन का रूप रंगु ॥ हरि
नामु जपत कब परै न भंगु ॥ हरि का नामु जन की
वडिआई ॥ हरि कै नामु जन सोभा पाई ॥ हरि का नामु जन
कउ भोग जोग ॥ हरि नामु जपत कछु नाहि बिओगु ॥ जनु
राता हरिनाम की सेवा ॥ नानक पूजै हरि हरि देवा ॥६॥

हरि हरि जन कै मालु खजीना ॥ हरि धनु जन कउ आपि
प्रभि दीना ॥ हरि हरि जन कै उट सताणी ॥ हरि प्रतापि जन
अवर न जाणी ॥ ओति पोति जन हरि रसि राते ॥ सुनि
समाधि नाम रस माते ॥ आठ पहर जनु हरि हरि जपै ॥ हरि
का भगतु प्रगट नही छपै ॥ हरि की भगति मुकति बहु करे ॥
नानक जन संगि केते तरे ॥७॥

पारजातु इहु हरि को नाम ॥ कामधेन हरि हरि गुण
गाम ॥ सभ ते ऊतम हरि की कथा ॥ नामु सुनत दरद दुख

੧੧੧

ਲਥਾ ॥ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਸਂਤ ਰਿਦ ਵਸੈ ॥ ਸਂਤ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਦੁਰਤੁ
ਸਭੁ ਨਸੈ ॥ ਸਂਤ ਕਾ ਸਂਗੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਏ ॥ ਸਂਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਾਮੁ
ਧਿਆਈਏ ॥ ਨਾਮ ਤੁਲਿ ਕਛੁ ਅਵਰੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਨਾਮੁ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥੮॥੨॥

ਸਲੋਕੁ ॥

**ਬਹੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁ ਸਿਮਿਤੀ ਪੇਖੇ ਸਰਬ ਢਢੋਲਿ ॥
ਪ੍ਰਾਜ਼ਸਿ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਹਰੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਸੋਲ ॥੧॥**

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਗਿਆਨ ਸਭਿ ਧਿਆਨ ॥ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮਿਤਿ
ਵਖਿਆਨ ॥ ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਿਰਿਆ ॥ ਸਗਲ
ਤਿਆਗੀ ਬਨ ਮਧੇ ਫਿਰਿਆ ॥ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਏ ਬਹੁ ਜਤਨਾ ॥
ਪੁਨ ਦਾਨ ਹੋਮੇ ਬਹੁ ਰਤਨਾ ॥ ਸਰੀਰੁ ਕਟਾਇ ਹੋਮੈ ਕਰਿ ਰਾਤੀ ॥
ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰੈ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ॥ ਨਹੀ ਤੁਲਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬੀਚਾਰ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪੀਏ ਇਕ ਬਾਰ ॥੧॥

ਨਤ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਫਿਰੈ ਚਿਰੁ ਜੀਵੈ ॥ ਮਹਾ ਉਦਾਸੁ ਤਪੀਸਰੁ
ਥੀਵੈ ॥ ਅਗਨਿ ਮਾਹਿ ਹੋਮਤ ਪਰਾਨ ॥ ਕਨਿਕ ਅੱਖ ਹੈਵਰ ਭੂਮਿ
ਦਾਨ ॥ ਨਿਤਲੀ ਕਰਮ ਕਰੈ ਬਹੁ ਆਸਨ ॥ ਜੈਨ ਮਾਰਗ ਸੰਜਮ
ਅਤਿ ਸਾਧਨ ॥ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਕਰਿ ਸਰੀਰੁ ਕਟਾਵੈ ॥ ਤਤ ਭੀ
ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਵੈ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਸਮਸ਼ਿ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਗਤਿ ਪਾਹਿ ॥੨॥

ਮਨ ਕਾਮਨਾ ਤੀਰਥ ਦੇਹ ਛੁਟੈ ॥ ਗਰਬੁ ਗੁਮਾਨੁ ਨ ਮਨ ਤੇ
ਛੁਟੈ ॥ ਸੋਚ ਕਰੈ ਦਿਨਸੁ ਅਰੁ ਰਾਤਿ ॥ ਮਨ ਕੀ ਮੈਲੁ ਨ ਤਨ ਤੇ
ਜਾਤਿ ॥ ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਕਤ ਬਹੁ ਸਾਧਨਾ ਕਰੈ ॥ ਮਨ ਤੇ ਕਬਹੂ ਨ

੧੧੨

ਬਿਖਿਆ ਟੱਹੈ।। ਜਲਿ ਧੋਵੈ ਬਹੁ ਦੇਹ ਅਨੀਤਿ।। ਸੁਧ ਕਹਾ ਹੋਇ
ਕਾਚੀ ਭੀਤਿ।। ਮਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਊਚ।। ਨਾਨਕ
ਨਾਮਿ ਉਧਰੇ ਪਤਿਤ ਬਹੁ ਸੂਚ।।੩।।

ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪ ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਬਿਆਪੈ।। ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਹਿ
ਤ੍ਰਿਸਨ ਨਾ ਧਾਪੈ।। ਭੇਖ ਅਨੇਕ ਅਗਨਿ ਨਹੀ ਬੁੜੈ।। ਕੋਟਿ ਤਪਾਵ
ਦਰਗਹ ਨਹੀ ਸਿੜੈ।। ਛੂਟਸਿ ਨਾਹੀ ਊਭ ਪਝਾਲਿ।। ਮੋਹਿ
ਬਿਆਪਹਿ ਮਾਝਾ ਜਾਲਿ।। ਅਵਰ ਕਰਤੂਤਿ ਸਗਲੀ ਜਮੁ ਡਾਨੈ।।
ਗੋਵਿੰਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਮਾਨੈ।। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਦੁਖੁ
ਜਾਇ।। ਨਾਨਕ ਬੌਲੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ।।੪।।

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਜੇ ਕੋ ਮਾਗੈ।। ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਗੈ।।
ਜੇ ਕੋ ਅਪਨਾ ਦੂਖੁ ਮਿਟਾਵੈ।। ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸਦ ਗਾਵੈ।।
ਜੇ ਕੋ ਅਪਨੀ ਸੋਭਾ ਲੋਏ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਇਹ ਹਉਮੈ ਛੋਏ।। ਜੇ
ਕੋ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਡੋਏ।। ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਰੈ।। ਜਿਸੁ
ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਪਿਆਸਾ।। ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ
ਜਾਸਾ।।੫।।

ਸਗਲ ਪੁਰਖ ਮਹਿ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਜਾ ਕਾ ਮਿਟੈ
ਅਭਿਮਾਨੁ।। ਆਪਸ ਕਉ ਜੋ ਜਾਣੈ ਨੀਚਾ।। ਸੋਊ ਗਨੀਏ ਸਭ ਤੇ
ਊਚਾ।। ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਹੋਇ ਸਗਲ ਕੀ ਰੀਨਾ।। ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
ਤਿਨਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਚੀਨਾ।। ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਤੇ ਬੁਰਾ ਮਿਟਾਨਾ।। ਪੇਖੈ
ਸਗਲ ਲਿਸਟਿ ਸਾਜਨਾ।। ਸੂਖ ਦੂਖ ਜਨ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੇਤਾ।।
ਨਾਨਕ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਨਹੀ ਲੇਪਾ।।੬।।

ਨਿਰਧਨ ਕਉ ਧਨੁ ਤੇਰੋ ਨਾਉ।। ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਥਾਉ।।
ਨਿਮਾਨੇ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ ਮਾਨੁ।। ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਉ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ।।
ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ।। ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ ਅੰਤਰਯਾਮੀ।।

੧੧੩

अपनी गति मिति जानहु आपे॥ आपन संगि आपि प्रभ
राते॥ तुम्हरी उसतति तुम ते होइ॥ नानक अवरु न जानसि
कोइ॥७॥

सरब धरम महि स्रेसट धरमु॥ हरि को नामु जपि निरमल
करमु॥ सगल क्रिआ महि ऊतम किरिआ॥ साध संगि
दुरमति मलु हिरिआ॥ सगल उदम महि उदमु भला॥ हरि
का नामु जपहु जीअ सदा॥ सगल बानी महि अंम्रित बानी॥
हरि को जसु सुनि रसन बखानी॥ सगल थान ते ओहु ऊतम
थानु॥ नानक जिह घटि वसै हरि नामु॥८॥ ३॥

सलोकु ॥

निरगुनीआर इआनिआ सो प्रभु सदा समालि ॥
जिनि कीआ तिसु चीति रखु नानक निबहीनालि ॥९॥
असटपदी ॥

रमईआ के गुन चेति परानी॥ कवन मूल ते कवन
द्रिसटानी॥ जिनि तूं साजि सवारि सीगारिआ॥ गरभ अगनि
महि जिनहि उबारिआ॥ बार बिवसथा तुझ्हाहि पिआरै दूध॥
भरि जोबन भोजन सुख सूध॥ बिरधि भइआ ऊपरि साक
सैन॥ मुखि अपिआउ बैठ कउ दैन॥ इहु निरगुनु गुनु कछू
न छूझै॥ बखसि लेहु तउ नानक सीझै ॥९॥

जिह प्रसादि धर ऊपरि सुखि बसहि॥ सुत भ्रात मीत
बनिता संगि हसहि॥ जिह प्रसादि पीवहि सीतल जला॥
सुखदाई पवनु पावकु अमुला॥ जिह प्रसादि भोगहि सभि

੧੧੪

ਰਸਾ॥ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਸਾਂਗਿ ਸਾਥਿ ਬਸਾ॥ ਦੀਨੇ ਹਸਤ ਪਾਵ
ਕਰਨ ਨੇਤ੍ਰ ਰਸਨਾ॥ ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗ ਅਵਰ ਸਾਂਗਿ ਰਚਨਾ॥ ਐਥੇ
ਦੋਖ ਮੂੜ ਅੰਧ ਬਿਆਪੇ॥ ਨਾਨਕ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਆਪੇ॥ ੨॥

ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਜੋ ਰਾਖਨਹਾਰੁ॥ ਤਿਸ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਕਰੈ
ਗਵਾਰੁ॥ ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਵੈ॥ ਤਾ ਸਿਉ ਮੂੜਾ ਮਨੁ
ਨਹੀ ਲਾਵੈ॥ ਜੋ ਠਾਕੁਰੁ ਸਦ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ॥ ਤਾ ਕਤ ਅੰਧਾ
ਜਾਨਤ ਫੂਰੇ॥ ਜਾ ਕੀ ਟਹਲ ਪਾਵੈ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ॥ ਤਿਸਹਿ ਬਿਸਾਰੈ
ਮੁਗਧੁ ਅਜਾਨੁ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਇਹੁ ਭੂਲਨਹਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਖਨਹਾਰੁ
ਅਪਾਰੁ॥ ੩॥

ਰਤਨੁ ਤਿਆਗੀ ਕਤਡੀ ਸਾਂਗਿ ਰਚੈ॥ ਸਾਚੁ ਛੋਡਿ ਝੂਠ ਸਾਂਗਿ
ਮਚੈ॥ ਜੋ ਛਡਨਾ ਸੁ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ॥ ਜੋ ਹੋਵਨੁ ਸੋ
ਦੂਰਿ ਪਰਾਨੈ॥ ਛੋਡਿ ਜਾਇ ਤਿਸਕਾ ਲ਼ਮੁ ਕਰੈ॥ ਸਾਂਗਿ ਸਹਾਈ
ਤਿਸੁ ਪਰਹਰੈ॥ ਚੰਦਨ ਲੇਪੁ ਉਤਾਰੈ ਧੋਇ॥ ਗਰਧਬ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਸਮ
ਸਾਂਗਿ ਹੋਇ॥ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਪਤਿਤ ਬਿਕਰਾਲ॥ ਨਾਨਕ ਕਾਢਿ
ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ॥ ੪॥

ਕਰਤੂਤਿ ਪਸੂ ਕੀ ਮਾਨਸ ਜਾਤਿ॥ ਲੋਕ ਪਚਾਰਾ ਕਰੈ ਦਿਨੁ
ਰਾਤਿ॥ ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਅੰਤਰਿ ਮਲੁ ਮਾਇਆ॥ ਛਪਸਿ ਨਾਹਿ ਕਛੁ
ਕਰੈ ਛਪਾਇਆ॥ ਬਾਹਰਿ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਇਸਨਾਨ॥ ਅੰਤਰਿ
ਬਿਆਪੈ ਲੋਮੁ ਸੁਆਨੁ॥ ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ ਬਾਹਰਿ ਤਨੁ ਸੁਆਹ॥
ਗਲਿ ਪਾਥਰ ਕੈਸੇ ਤਰੈ ਅਥਾਹ॥ ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਪ੍ਰਮੁ
ਆਪਿ॥ ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਸਹਜਿ ਸਮਾਤਿ॥ ੫॥

ਸੁਨਿ ਅੰਧਾ ਕੈਸੇ ਮਾਰਗੁ ਪਾਵੈ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਓਡਿ
ਨਿਬਹਾਵੈ॥ ਕਹਾ ਬੁਝਾਰਤਿ ਬੂੜੈ ਡੋਰਾ॥ ਨਿਸਿ ਕਹੀਏ ਤਤ ਸਮਝੈ
ਭੋਰਾ॥ ਕਹਾ ਬਿਸਨਪਦ ਗਾਵੈ ਗੁੰਗ॥ ਜਤਨ ਕਰੈ ਤਤ ਭੀ ਸੁਰ

੧੧੫

ਭੰਗ ॥ ਕਹ ਪਿੰਗੁਲ ਪਰਬਤ ਪਰ ਭਵਨ ॥ ਨਹੀਂ ਹੋਤ ਊਹਾ ਉਸੁ
ਗਵਨ ॥ ਕਰਤਾਰ ਕਰੁਣਾਮੈ ਦੀਨੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰੈ ॥ ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ
ਕਿਰਪਾ ਤਰੈ ॥ ੬ ॥

ਸਾਂਗਿ ਸਹਾਈ ਸੁ ਆਵੈ ਨ ਚੀਤਿ ॥ ਜੋ ਬੈਰਾਈ ਤਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ਬਲੂਆ ਕੇ ਗਿਹ ਭੀਤਰਿ ਬਸੈ ॥ ਅਨਦ ਕੇਲ ਮਾਝਾ ਰਾਂਗਿ ਰਸੈ ॥
ਦਿੜ੍ਹੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ਮਨਹਿ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ॥ ਕਾਲੁ ਨ ਆਵੈ ਮੂੜੇ ਚੀਤਿ ॥
ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੋਹ ॥ ਝੂਠ ਬਿਕਾਰ ਮਹਾ ਲੋਭ ਧੋਹ ॥
ਇਆਹੂ ਜੁਗਤਿ ਬਿਹਾਨੇ ਕਈ ਜਨਮ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਆਪਨ
ਕਰਿ ਕਰਮ ॥੭॥

ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਤੁਮ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰੀ ਰਾਸਿ ॥
ਤੁਮ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੇਰੇ ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਹਿ ਸੂਖ
ਘਨੇਰੇ ॥ ਕੋਈ ਨ ਜਾਨੈ ਤੁਮਰਾ ਅੰਤੁ ॥ ਊਚੇ ਤੇ ਊਚਾ ਭਗਵਾਂਤ ॥
ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤੁਮਰੈ ਸੂਤ੍ਰਿ ਧਾਰੀ ॥ ਤੁਮ ਤੇ ਹੋਇ ਸੁ
ਆਗਿਆਕਾਰੀ ॥ ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨੀ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ
ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥੮॥੧੪॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਦੇਨਹਾਰੁ ਪ੍ਰਭ ਛੋਡਿ ਕੈ ਲਾਗਹਿ ਆਨ ਸੁਆਇ ॥
ਨਾਨਕ ਕਹੂ ਨ ਸੀਝਈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ ਜਾਇ ॥੧॥
ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਦਸ ਬਸਤੂ ਲੇ ਪਾਛੈ ਪਾਵੈ ॥ ਏਕੁ ਬਸਤੁ ਕਾਰਨਿ ਬਿਖੋਟਿ
ਗਵਾਵੈ ॥ ਏਕੁ ਭੀ ਨ ਦੇਝ ਦਸ ਭੀ ਹਿਰਿ ਲੇਝ ॥ ਤਜ ਸੂਝਾ ਕਹੂ

੧੧੬

ਕਹਾ ਕਰੇਝ ॥ ਜਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਨਾਹੀ ਚਾਰਾ ॥ ਤਾਕਉ ਕੀਯੈ
ਸਦ ਨਮਸਕਾਰਾ ॥ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੀਠਾ ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ
ਤਾਹੂ ਮਨਿ ਵੂਠਾ ॥ ਜਿਸੁ ਜਨ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਆ ॥ ਸਰਬ
ਥੋਕ ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ॥੧॥

ਅਗਨਤ ਸਾਹੁ ਅਪਨੀ ਦੇ ਰਾਸਿ ॥ ਖਾਤ ਪੀਤ ਬਰਤੈ ਅਨਦ
ਉਲਾਸਿ ॥ ਅਪੁਨੀ ਅਮਾਨ ਕਛੁ ਬਹੁਰਿ ਸਾਹੁ ਲੇਝ ॥ ਅਗਿਆਨੀ
ਮਨਿ ਰੋਸੁ ਕਰੇਝ ॥ ਅਪਨੀ ਪਰਤੀਤਿ ਆਪ ਹੀ ਖੋਵੈ ॥ ਬਹੁਰਿ ਉਸ
ਕਾ ਬਿਖਾਸੁ ਨ ਹੋਵੈ ॥ ਜਿਸੁ ਕੀ ਬਸਤੁ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਰਾਖੈ ॥ ਪ੍ਰਭ
ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨੈ ਮਾਥੈ ॥ ਉਸ ਤੇ ਚਤੁਗੁਨ ਕਰੈ ਨਿਹਾਲੁ ॥
ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ॥੨॥

ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ਹੇਤ ॥ ਸਰਪਰ ਹੋਵਤ ਜਾਨੁ ਅਨੇਤ ॥
ਬਿਰਖ ਕੀ ਛਾਇਆ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈ ॥ ਓਹ ਬਿਨਸੈ ਉਹੁ ਮਨਿ
ਪਛੁਤਾਵੈ ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਚਾਲਨਹਾਰੁ ॥ ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਤਹ ਅੰਧ
ਅੰਧਾਰੁ ॥ ਬਟਾਊ ਸਿਉ ਜੋ ਲਾਵੈ ਨੇਹ ॥ ਤਾ ਕਉ ਹਾਥਿ ਨ ਆਵੈ
ਕੇਹ ॥ ਮਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਖਦਾਈ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ
ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਲਏ ਲਾਈ ॥੩॥

ਮਿਥਿਆ ਤਨੁ ਧਨੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਬਾਇਆ ॥ ਮਿਥਿਆ ਹਉਮੈ ਸਮਤਾ
ਮਾਇਆ ॥ ਮਿਥਿਆ ਰਾਜ ਜੋਬਨ ਧਨ ਮਾਲ ॥ ਮਿਥਿਆ ਕਾਮ
ਕ੍ਰ਋ ਬਿਕਰਾਲ ॥ ਮਿਥਿਆ ਰਥ ਹਸਤੀ ਅੱਖ ਬਸਤ੍ਰਾ ॥ ਮਿਥਿਆ
ਰੰਗ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਪੇਖਿ ਹਸਤਾ ॥ ਮਿਥਿਆ ਧੋਹ ਮੋਹ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥
ਮਿਥਿਆ ਆਪਸ ਊਪਰਿ ਕਰਤ ਗੁਮਾਨੁ ॥ ਅਸਥਿਰੁ ਭਗਤਿ ਸਾਧ
ਕੀ ਸਰਨ ॥ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ॥੪॥

ਮਿਥਿਆ ਸ਼ਰਨ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਸੁਨਹਿ ॥ ਮਿਥਿਆ ਹਸਤ ਪਰ ਦਰਬ
ਕਉ ਹਿਰਹਿ ॥ ਮਿਥਿਆ ਨੇਤ੍ਰ ਪੇਖਤ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰੂਪਾਦ ॥ ਮਿਥਿਆ

੧੧੭

ਰਸना भोजन अनस्वाद ॥ मिथिआ चरन पर बिकार कउ
धावहि ॥ मिथिआ मन परलोभ लुभावहि ॥ मिथिआ तन नही
परउपकारा ॥ मिथिआ बासु लेत बिकारा ॥ बिनु बूझै मिथिआ
सभ भए ॥ सफल देह नानक हरि नाम लए ॥੫॥

बिरथी साकत की आरजा ॥ साच बिना कह होवत
सूचा ॥ बिरथा नाम बिना तनु अंध ॥ मुखि आवत ता कै
दुरगंध ॥ बिनु सिमरन दिनु रैनि ब्रिथा बिहाइ ॥ मेघ बिना
जिउ खेती जाइ ॥ गोबिद भजन बिनु ब्रिथे सभ काम ॥ जिउ
किरपन के निरारथ दाम ॥ धंनि धंनि ते जन जिह घटि
बसिओ हरि नाउ ॥ नानक ता कै बलि बलि जाउ ॥੬॥

रहत अवर कछु अवर कमावत ॥ मनि नही प्रीति मुखहु
गंढ लावत ॥ जाननहार प्रभू परबीन ॥ बाहरि भेख न काहू
भीन ॥ अवर उपदेसै आपि न करै ॥ आवत जावत जनमै
मरै ॥ जिस कै अंतरि बसै निरंकारू ॥ तिस की सीख तरै
संसारू ॥ जो तुम भाने तिन प्रभु जाता ॥ नानक उन जन
चरन पराता ॥੭॥

करउ बेनती पारब्रहमु सभु जानै ॥ अपना कीआ आपहि
मानै ॥ आपहि आप आपि करत निबेरा ॥ किसै दूरि जनावत
किसै बुझावत नेरा ॥ उपाव सिआनप सगल ते रहत ॥ सभु
कछु जानै आतम की रहत ॥ जिसु भावै तिसु लए लङ्घि
लाइ ॥ थान थनंतरि रहिआ समाइ ॥ सो सेवकु जिसु किरपा
करी ॥ निमख निमख जपि नानक हरी ॥੮॥੫॥

੧੧੮

ਸਲੋਕ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਤੁ ਲੋਭ ਮੋਹ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅਹਂਮੇਵ ॥
ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਗੁਰਦੇਵ ॥੧॥
ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਾਹਿ ॥ ਤਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਰਖੁ
ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਗੰਧਤ ਤਨਿ ਲਾਵਹਿ ॥ ਤਿਸ ਕਉ
ਸਿਮਰਤ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਸਹਿ ਸੁਖ
ਮੰਦਰਿ ॥ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਇ ਸਦਾ ਮਨ ਅੰਦਰਿ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗਿਹ
ਸਾਂਗਿ ਸੁਖ ਬਸਨਾ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਸਿਮਰਹੁ ਤਿਸੁ ਰਸਨਾ ॥ ਜਿਹ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰੰਗ ਰਸ ਭੋਗ ॥ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਧਿਆਈਏ ਧਿਆਵਨ
ਯੋਗ ॥੧॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਹਢਾਵਹਿ ॥ ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗੀ ਕਤ
ਅਵਰ ਲੁਭਾਵਹਿ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸੇਜ ਸੋਈਐ ॥ ਮਨ ਆਠ
ਪਹਰ ਤਾ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਵੀਐ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁੜ੍ਹੁ ਸਭੁ ਕੋਊ
ਮਾਨੈ ॥ ਮੁਖਿ ਤਾ ਕੋ ਜਸੁ ਰਸਨ ਬਖਾਨੈ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੋ
ਰਹਤਾ ਧਰਮੁ ॥ ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਇ ਕੇਵਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ
ਯਪਤ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ਪਾਵਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ
ਯਾਵਹਿ ॥੨॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਰੋਗ ਕੰਚਨ ਦੇਹੀ ॥ ਲਿਵ ਲਾਵਹੁ ਤਿਸੁ ਰਾਮ
ਸਨੇਹੀ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਓਲਾ ਰਹਤ ॥ ਮਨ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਤ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਸਗਲ ਛਿਦ੍ਰ ਢਾਕੇ ॥
ਮਨ ਸਰਨੀ ਪਰੁ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਤਾ ਕੈ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁੜ੍ਹੁ ਕੋ ਨ
ਪਹੂੰਚੈ ॥ ਮਨ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਊਚੈ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

੧੧੯

ਪਾਈ ਫੁਲਭ ਦੇਹ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰੇਹ ॥੩॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਮੂਖਨ ਪਹਿਰੀਯੈ ॥ ਮਨ ਤਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਕਿਉ
ਆਲਸੁ ਕੀਯੈ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਖ ਹਸਤਿ ਅਸਵਾਰੀ ॥ ਮਨ
ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਕਬਹੂ ਨ ਬਿਸਾਰੀ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਾਗ ਮਿਲਖ
ਧਨਾ ॥ ਰਾਖੁ ਪਰੋਝ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨੇ ਮਨਾ ॥ ਜਿਨਿ ਤੇਰੀ ਮਨ ਬਨਤ
ਬਨਾਈ ॥ ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸਦ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਈ ॥ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਈ
ਜੋ ਏਕ ਅਲਖੈ ॥ ਈਹਾ ਊਹਾ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਰਖੈ ॥੪॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਹਿ ਪੁਨ ਬਹੁ ਦਾਨ ॥ ਮਨ ਆਠ ਪਹਰ ਕਰਿ
ਤਿਸ ਕਾ ਧਿਆਨ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂ ਆਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥ ਤਿਸੁ
ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਚਿਤਾਰੀ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਸੁੰਦਰ
ਰੂਪੁ ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਹੁ ਸਦਾ ਅਨੂਪੁ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੀ ਨੀਕੀ
ਜਾਤਿ ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਿ ਸਦਾ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੀ
ਪਤਿ ਰਹੈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਕਹੈ ॥੫॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਨਹਿ ਕਰਨ ਨਾਦ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪੇਖਹਿ
ਬਿਸਮਾਦ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬੋਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਨਾ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਸੁਖਿ ਸਹਜੇ ਬਸਨਾ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਸਤ ਕਰ ਚਲਹਿ ॥ ਜਿਹ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸ਼ੰਪੂਰਨ ਫਲਹਿ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ॥
ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹਿ ॥ ਏਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਆਗੀ ਅਵਰ
ਕਤ ਲਾਗਹੁ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਜਾਗਹੁ ॥੬॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂਂ ਪ੍ਰਗਟੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਮੂਲਿ ਨ
ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰਿ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਪਰਤਾਪੁ ॥ ਰੇ ਮਨ ਮੂਡ ਤੂ ਤਾ
ਕਉ ਜਾਪੁ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ॥ ਤਿਸਹਿ ਜਾਨੁ ਮਨ
ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂਂ ਪਾਵਹਿ ਸਾਚੁ ॥ ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂਂ ਤਾ
ਸਿਉ ਰਾਚੁ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਪੁ

१२०

जपै जपु सोइ ॥७॥

आपि जपाए जपै सो नाउ ॥ आपि गावाए सु हरि गुन गाउ ॥ प्रभ किरपा ते होइ प्रगासु ॥ प्रभू दइआ ते कमल बिगासु ॥ प्रभ सुप्रसंन बसै मनि सोइ ॥ प्रभ दइआ ते मति ऊतम होइ ॥ सरब निधान प्रभ तेरी मइआ ॥ आपहु कछू न किनहू लइआ ॥ जितु जितु लावहु तितु लगहि हरि नाथ ॥ नानक इन कै कछू न हाथ ॥८॥६॥

सलोकु ॥

अगम अगाधि पारब्रहमु सोइ ॥ जो जो कहै सु मुकता होइ ॥ सुनि मीता नानकु बिनवंता ॥ साध जना की अचरज कथा ॥९॥

असटपदी ॥

साध कै संगि मुख ऊजल होत ॥ साध संगि मलु सगली खोत ॥ साध कै संगि मिटै अभिमानु ॥ साध कै संगि प्रगटै सुगिआनु ॥ साध कै संगि बुझै प्रभु नेरा ॥ साध संगि सभु होत निबेरा ॥ साध कै संगि पाए नाम रतनु ॥ साध कै संगि एक ऊपरि जतनु ॥ साध की महिमा बरनै कउनु प्रानी ॥ नानक साध की सोभा प्रभ माहि समानी ॥९॥

साध कै संगि अगोचरु मिलै ॥ साध कै संगि सदा परफुलै ॥ साध कै संगि आवहि बसि पंचा ॥ साध संगि अंम्रित रसु भुंचा ॥ साध संगि होइ सभ की रेन ॥ साध कै संगि मनोहर बैन ॥ साध कै संगि न कतहुं धावै ॥ साध संगि

१२९

असथिति मनु पावै ॥ साध के संगि माइआ ते भिंन ॥ साध
संगि नानक प्रभ सुप्रसंन ॥२॥

साध संगि दुसमन सभि मीत ॥ साधू के संगि महा
पुनीत ॥ साध संगि किस सिउ नही बैरु ॥ साध के संगि न
बीगा पैरु ॥ साध के संगि नाही को मंदा ॥ साध संगि जाने
परमानंदा ॥ साध के संगि नाही हउ तापु ॥ साध के संगि
तजै सभु आपु ॥ आपे जानै साध बडाई ॥ नानक साध प्रभू
बनिआई ॥३॥

साध के संगि न कबहू धावै ॥ साध के संगि सदा सुखु
पावै ॥ साध संगि बसतु अगोचर लहै ॥ साधू के संगि अजरु
सहै ॥ साध के संगि बसै थानि ऊचै ॥ साधू के संगि महलि
पहूचै ॥ साध के संगि द्रिड़ै सभि धरम ॥ साध के संगि केवल
पारब्रहम ॥ साध के संगि पाइ नाम निधान ॥ नानक साधू कै
कुरबान ॥४॥

साध के संगि सभ कुल उधारै ॥ साध संगि साजन मीत
कुटंब निसतारै ॥ साधू के संगि सो धनु पावै ॥ जिसु धन ते
सभु को वरसावै ॥ साध संगि धरमराइ करे सेवा ॥ साध के
संगि सोभा सुर देवा ॥ साधू के संगि पाप पलाइन ॥ साध
संगि अंग्रित गुन गाइन ॥ साध के संगि ऋब थान गंमि ॥
नानक साध के संगि सफल जनंम ॥५॥

साध के संगि नही कछु घाल ॥ दरसनु भेटत होत
निहाल ॥ साध के संगि कलूखत हरै ॥ साध के संगि नरक
परहरै ॥ साध के संगि ईहा ऊहा सुहेला ॥ साध संगि
बिछुरत हरि मेला ॥ जो इछै सोई फलु पावै ॥ साध के संगि न

੧੨੨

ਬਿਰਥਾ ਜਾਵੈ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਾਧ ਰਿਦ ਬਸੈ ॥ ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ ਸਾਧ
ਸੁਨਿ ਰਸੈ ॥੬॥

ਸਾਧ ਕੇ ਸੰਗਿ ਸੁਨਉ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ
ਗਾਉ ॥ ਸਾਧ ਕੇ ਸੰਗਿ ਨ ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਰੈ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਸਰਪਰ
ਨਿਸਤਰੈ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਲਗੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮੀਠਾ ॥ ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਘਟਿ
ਘਟਿ ਡੀਠਾ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਭਏ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਗਤਿ
ਭਈ ਹਮਾਰੀ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਟੇ ਸਭ ਰੋਗ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਭੇਟੇ
ਸੰਜੋਗ ॥੭॥

ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬੇਦ ਨ ਜਾਨਹਿ ॥ ਜੇਤਾ ਸੁਨਹਿ ਤੇਤਾ
ਬਖਿਆਨਹਿ ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਉਪਮਾ ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਤੇ ਫੂਰਿ ॥ ਸਾਧ ਕੀ
ਉਪਮਾ ਰਹੀ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਾ ਨਾਹੀ ਅੰਤ ॥ ਸਾਧ
ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਦਾ ਬੇਅੰਤ ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਊਚ ਤੇ ਊਚੀ ॥ ਸਾਧ
ਕੀ ਸੋਭਾ ਮੂਚ ਤੇ ਮੂਚੀ ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਾਧ ਬਨਿਆਈ ॥
ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭ ਭੇਦੁ ਨ ਭਾਈ ॥੮॥੭॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਸੁਖਿ ਸਾਚਾ ਸੋਝੇ ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਪੇਖੈ ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ
ਕੋਝੇ ॥ ਨਾਨਕ ਇਹ ਲਛਣ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਹੋਝੇ ॥੯॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਪ ॥ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲ
ਅਲੇਪ ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਨਿਰਦੋਖ ॥ ਜੈਸੇ ਸੂਰੂ ਸਰਬ ਕਉ
ਸੋਖ ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਸਮਾਨਿ ॥ ਜੈਸੇ ਰਾਜ ਰੰਕ
ਕਉ ਲਾਗੈ ਤੁਲਿ ਪਵਾਨ ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਧੀਰਜੁ ਏਕ ॥ ਜਿਉ
ਬਸੁਧਾ ਕੋਊ ਖੋਦੈ ਕੋਊ ਚੰਦਨ ਲੇਪ ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ ਇਹੈ

१२३

गुनाउ ॥ नानक जिउ पावक का सहज सुभाउ ॥१॥

ब्रह्मगिआनी निरमल ते निरमला ॥ जैसे मैलु न लागै
जला ॥ ब्रह्मगिआनी के मनि होइ प्रगासु ॥ जैसे धर ऊपरि
आकासु ॥ ब्रह्मगिआनी कै मित्र सत्रु समानि ॥ ब्रह्म गिआनी
कै नाही अभिमान ॥ ब्रह्मगिआनी ऊच ते ऊचा ॥ मनि अपनै
है सभ ते नीचा ॥ ब्रह्मगिआनी से जन भए ॥ नानक जिन
प्रभु आपि करेइ ॥२॥

ब्रह्मगिआनी सगल की रीना ॥ आतम रसु ब्रह्मगिआनी
चीना ॥ ब्रह्मगिआनी की सभ ऊपरि मझआ ॥ ब्रह्म गिआनी
ते कछु बुरा न भझआ ॥ ब्रह्मगिआनी सदा समदरसी ॥
ब्रह्मगिआनी की द्रिसटि अंग्रितु बरसी ॥ ब्रह्मगिआनी बंधन
ते मुकता ॥ ब्रह्मगिआनी की निरमल जुगता ॥ ब्रह्मगिआनी
का भोजनु गिआन ॥ नानक ब्रह्मगिआनी का ब्रह्म
धिआनु ॥३॥

ब्रह्मगिआनी एक ऊपरि आस ॥ ब्रह्मगिआनी का नही
बिनास ॥ ब्रह्मगिआनी कै गरीबी समाहा ॥ ब्रह्मगिआनी
परउपकार उमाहा ॥ ब्रह्मगिआनी कै नाही धंधा ॥
ब्रह्मगिआनी ले धावतु बंधा ॥ ब्रह्मगिआनी कै होइ सु भला
॥ ब्रह्मगिआनी सुफल फला ॥ ब्रह्मगिआनी संगि सगल
उधारु ॥ नानक ब्रह्मगिआनी जपै सगल संसारु ॥४॥

ब्रह्मगिआनी कै एकै रंग ॥ ब्रह्मगिआनी कै बसै प्रभु
संग ॥ ब्रह्मगिआनी कै नामु आधारु ॥ ब्रह्मगिआनी कै नामु
परवारु ॥ ब्रह्मगिआनी सदा सद जागत ॥ ब्रह्मगिआनी
अहंबुधि तिआगत ॥ ब्रह्मगिआनी कै मनि परमानंद ॥

१२४

ब्रह्मगिआनी कै घरि सदा अनंद ॥ ब्रह्मगिआनी सुख
सहज निवास ॥ नानक ब्रह्मगिआनी का नही बिनास ॥५॥

ब्रह्मगिआनी ब्रह्म का बेता ॥ ब्रह्मगिआनी एक संगि
हेता ॥ ब्रह्मगिआनी कै होइ अचिंत ॥ ब्रह्मगिआनी का
निरमल मंत ॥ ब्रह्मगिआनी जिसु करै प्रभु आपि ॥
ब्रह्मगिआनी का बड़ परताप ॥ ब्रह्मगिआनी का दरसु
बड़भागी पाईऐ ॥ ब्रह्म गिआनी कउ बलि बलि जाईऐ ॥
ब्रह्मगिआनी कउ खोजहि महेसुर ॥ नानक ब्रह्मगिआनी
आपि परमेसुर ॥६॥

ब्रह्मगिआनी की कीमति नाहि ॥ ब्रह्मगिआनी कै सगल
मन माहि ॥ ब्रह्मगिआनी का कउन जानै भेदु ॥
ब्रह्मगिआनी कउ सदा अदेसु ॥ ब्रह्मगिआनी का कथिआ न
जाइ अधारख्यरु ॥ ब्रह्मगिआनी सरब का ठाकुरु ॥
ब्रह्मगिआनी की मिति कउनु बखानै ॥ ब्रह्मगिआनी की गति
ब्रह्म गिआनी जानै ॥ ब्रह्मगिआनी का अंतु न पारु ॥ नानक
ब्रह्मगिआनी कउ सदा नमसकारु ॥७॥

ब्रह्मगिआनी सभ स्लिसटि का करता ॥ ब्रह्मगिआनी
सद जीवै नही मरता ॥ ब्रह्मगिआनी मुकति जुगति जीअ का
दाता ॥ ब्रह्मगिआनी पूरन पुरखु बिधाता ॥ ब्रह्मगिआनी
अनाथ का नाथु ॥ ब्रह्मगिआनी का सभ ऊपरि हाथु ॥
ब्रह्मगिआनी का सगल अकारु ॥ ब्रह्मगिआनी आपि
निरंकारु ॥ ब्रह्मगिआनी की सोभा ब्रह्मगिआनी बनी ॥
नानक ब्रह्मगिआनी सरब का धनी ॥ ८ ॥८॥

੧੨੫
ਸਲੋਕੁ ॥

ਉਰਿਧਾਰੈ ਜੋ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਸਰਬ ਮੈ ਪੇਖੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥
ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਠਾਕੁਰ ਨਮਸਕਾਰੈ ॥ ਨਾਨਕ ਓਹੁ ਅਪਰਸੁ
ਸਗਲ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਮਿਥਿਆ ਨਾਹੀ ਰਸਨਾ ਪਰਸ ॥ ਮਨ ਮਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਿਰਂਜਨ
ਦਰਸ ॥ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰਲਪੁ ਨ ਪੇਖੈ ਨੇਤ੍ਰ ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਟਹਲ ਸਾਂਤ
ਸਾਂਗਿ ਹੇਤ ॥ ਕਰਨ ਨ ਸੁਨੈ ਕਾਹੂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ॥ ਸਭ ਤੇ ਜਾਨੈ
ਆਪਸ ਕਉ ਮੰਦਾ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਿਖਿਆ ਪਰਹਰੈ ॥ ਮਨ ਕੀ
ਬਾਸਨਾ ਮਨ ਤੇ ਟਰੈ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀ ਜਿਤ ਪੰਚ ਦੋਖ ਤੇ ਰਹਤ ॥ ਨਾਨਕ
ਕੋਟਿ ਸਧੇ ਕੋ ਐਸਾ ਅਪਰਸ ॥੧॥

ਬੈਸਨੋ ਸੋ ਜਿਸੁ ਊਪਰਿ ਸੁਪ੍ਰਸ਼ੰਨ ॥ ਬਿਸਨ ਕੀ ਮਾਝਾ ਤੇ
ਛੋਝ ਭਿੰਨ ॥ ਕਰਮ ਕਰਤ ਹੋਵੈ ਨਿਹਕਰਮ ॥ ਤਿਸੁ ਬੈਸਨੋ ਕਾ
ਨਿਰਮਲ ਧਰਮ ॥ ਕਾਹੂ ਫਲ ਕੀ ਇਛਾ ਨਹੀ ਬਾਛੈ ॥ ਕੇਵਲ ਭਗਤਿ
ਕੀਰਤਨ ਸਾਂਗਿ ਰਾਚੈ ॥ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਸਿਮਰਨ ਗੋਪਾਲ ॥ ਸਭ
ਊਪਰਿ ਹੋਵਤ ਕਿਰਪਾਲ ॥ ਆਪਿ ਦ੍ਰਿੜੈ ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ ॥
ਨਾਨਕ ਓਹੁ ਬੈਸਨੋ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥੨॥

ਭਗਤੀ ਭਗਵਾਂ ਭਗਤਿ ਕਾ ਰੰਗੁ ॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗੈ ਦੁਸਟ ਕਾ
ਸਾਂਗੁ ॥ ਮਨ ਤੇ ਬਿਨਸੈ ਸਗਲਾ ਭਰਮੁ ॥ ਕਰਿ ਪੂਜੈ ਸਗਲ
ਪਾਰਬਹਮੁ ॥ ਸਾਧ ਸਾਂਗਿ ਪਾਪਾ ਮਲੁ ਖੋਵੈ ॥ ਤਿਸੁ ਭਗਤੀ ਕੀ
ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਵੈ ॥ ਭਗਵਾਂ ਕੀ ਟਹਲ ਕਰੈ ਨਿਤ ਨੀਤਿ ॥ ਮਨੁ
ਤਨੁ ਅਰਪੈ ਬਿਸਨ ਪਰੀਤਿ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵੈ ॥
ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਭਗਤੀ ਭਗਵਾਂ ਕਉ ਪਾਵੈ ॥੩॥

१२६

सो पंडितु जो मनु परबोधै॥ राम नामु आतम महि
सोधै॥ राम नाम सारु रसु पीवै॥ उसु पंडित कै उपदेसि
जगु जीवै॥ हरि की कथा हिरदै बसावै॥ सो पंडितु फिरि
जोनि न आवै॥ बेद पुरान सिंग्रिति बूझै मूल॥ सूखम महि
जानै असथूलु॥ चहु वरना कउ दे उपदेसु॥ नानक उसु
पंडित कउ सदा अदेसु॥४॥

बीज मंत्र सरब को गिआनु॥ चहु वरना महि जपै कोऊ
नामु॥ जो जो जपै तिस की गति होइ॥ साध संगि पावै जनु
कोइ॥ करि किरपा अंतरि उरधारै॥ पसु प्रेत मुघद पाथर
कउ तारै॥ सरब रोग का अउखदु नामु॥ कलिआण रूप
मंगल गुण गाम॥ काहू जुगति कितै न पाईऐ धरमि॥ नानक
तिसु मिलै जिसु लिखिआ धुरि करमि॥५॥

जिसकै मनि पारब्रह्म का निवासु॥ तिस का नाम सति
रामदासु॥ आतमरामु तिसु नदरी आइआ॥ दास दसंतण
भाइ तिनि पाइआ॥ सदा निकटि निकटि हरि जानु॥ सो
दासु दरगह परवानु॥ अपुने दासु कउ आपि किरपा करै॥
तिसु दास कउ सभ सोझी परै॥ सगल संगि आतम उदासु॥
ऐसी जुगति नानक रामदासु॥६॥

प्रभ की आगिआ आतम हितावै॥ जीवन मुकति सोऊ
कहावै॥ तैसा हरखु तैसा उसु सोगु॥ सदा अनंदु तह नही
बिओगु॥ तैसा सुवरनु तैसी उसु माटी॥ तैसा अंग्रितु तैसी
बिखु खाटी॥ तैसा मानु तैसा अभिमानु॥ तैसा रंकु तैसा
राजानु॥ जो वरताए साई जुगति॥ नानक ओहु पुरखु कहीऐ
जीवन मुकति॥७॥

१२७

पारब्रह्म के सगले ठाउ ॥ जितु जितु घरि राखै तैसा
तिन नाउ ॥ आपे करन करावन जोगु ॥ प्रभ भावै सोई फुनि
होगु ॥ पसरिओ आपि होइ अनत तरंग ॥ लखे न जाहि
पारब्रह्म के रंग ॥ जैसी मति देइ तैसा परगास ॥ पारब्रह्मु
करता अविनास ॥ सदा सदा सदा दइआल ॥ सिमरि सिमरि
नानक भए निहाल ॥८॥९॥

सलोक ।

उसतति करहि अनेक जन अंतु न पारावार ॥
नानक रचना प्रभि रची बहु बिधि अनिक प्रकार ॥१॥
असटपदी ॥

कई कोटि होइ पूजारी ॥ कई कोटि आचार बिउहारी ॥ कई
कोटि भए तीरथ वासी ॥ कई कोटि बन भ्रमहि उदासी ॥
कई कोटि बेद के स्रोते ॥ कई कोटि तपीसुर होते ॥ कई
कोटि आतम धिआनु धारहि ॥ कई कोटि कबि काबि
बीचारहि ॥ कई कोटि नवतन नाम धिआवहि ॥ नानक करते
का अंतु न पावहि ॥१॥

कई कोटि भए अभिमानी ॥ कई कोटि अंध अगिआनी ॥
कई कोटि किरपन कठोर ॥ कई कोटि अभिग आतम
निकोर ॥ कई कोटि पर दरब कउ हिरहि ॥ कई कोटि
परदूखना करहि ॥ कई कोटि माइआ ऋम माहि ॥ कई कोटि
परदेस भ्रमाहि ॥ जितु जितु लावहु तितु तितु लगना ॥ नानक
करते की जानै करता रचना ॥२॥

੧੨੮

ਕਈ ਕੋਟਿ ਸਿਥ ਜਤੀ ਜੋਗੀ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਰਾਜੇ ਰਸ
ਭੋਗੀ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਪੱਖੀ ਸਰਪ ਉਪਾਏ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਥਰ
ਬਿਰਖ ਨਿਪਯਾਏ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸ਼ਤਰ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ
ਦੇਸ ਭੂ ਮੰਡਲ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਸਸੀਅਰ ਸੂਰ ਨਖ਼ਤਰ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ
ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਝੰਡ ਸਿਰਿ ਛੜ ॥ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਅਪਨੈ ਸੂਤਿ ਧਾਰੈ ॥
ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਤਿਸੁ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥੩॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਰਾਜਸ ਤਾਮਸ ਸਾਤਕ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ
ਸਿਮਿਤਿ ਅਰੁ ਸਾਸਤ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਰਤਨ ਸਮੁਦ ॥ ਕਈ
ਕੋਟਿ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੰਤ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਚਿਰ ਜੀਵੇ ॥ ਕਈ
ਕੋਟਿ ਗਿਰੀ ਮੇਰ ਸੁਵਰਨ ਥੀਵੇ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਜਖ਼ਾਂ ਕਿਨਰ
ਪਿਸਾਚ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਸੂਕਰ ਮਿਗਾਚ ॥ ਸਭ ਤੇ ਨੇਰੈ
ਸਭਹੂ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥੪॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਤਾਲ ਕੇ ਵਾਸੀ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਰਕ ਸੁਰਗ
ਨਿਵਾਸੀ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਜਨਮਹਿ ਜੀਵਹਿ ਮਰਹਿ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਬਹੁ
ਜੋਨੀ ਫਿਰਹਿ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਬੈਠਤ ਹੀ ਖਾਹਿ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ
ਘਾਲਹਿ ਥਕ ਪਾਹਿ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਧਨਵਂਤ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ
ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਚਿੰਤ ॥ ਜਹ ਜਹ ਭਾਣਾ ਤਹ ਤਹ ਰਾਖੇ ॥ ਨਾਨਕ
ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਹਾਥੇ ॥੫॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਭਏ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਤਿਨਿ ਲਿਵ
ਲਾਗੀ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਖੋਜਾਂਤੇ ॥ ਆਤਮ ਮਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ
ਲਹਾਂਤੇ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਭ ਪਿਆਸ ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਮਿਲਿਐ
ਪ੍ਰਭ ਅਬਿਨਾਸ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਮਾਗਹਿ ਸਤਸਾਂਗੁ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤਿਨ
ਲਾਗਾ ਰੰਗੁ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਹੋਏ ਆਪਿ ਸੁਵਰਾਂਨ ॥ ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ
ਸਦਾ ਧਨਿ ਧਨਿ ॥੬॥

१२९

कई कोटि खाणी अरु खंड ॥ कई कोटि आकास
ब्रह्मंड ॥ कई कोटि होए अवतार ॥ कई जुगति कीनो
बिसथार ॥ कई बार पसरिओ पासार ॥ सदा सदा इकु
एकंकार ॥ कई कोटि कीने बहु भाति ॥ प्रभ ते होए प्रभ माहि
समाति ॥ ता का अंतु न जानै कोइ ॥ आपे आपि नानक प्रभु
सोइ ॥७॥

कई कोटि पारब्रह्म के दास ॥ तिन होवत आतम
परगास ॥ कई कोटि तत के बेते ॥ सदा निहारहि एको
नेत्रे ॥ कई कोटि नाम रसु पीवहि ॥ अमर भए सद सदही
जीवहि ॥ कई कोटि नाम गुन गावहि ॥ आतम रसि सुखि
सहजि समावहि ॥ अपुने जन कउ सासि सासि समारे ॥
नानक ओइ परमेसुर के पिआरे ॥८॥९०॥

सलोक ॥

करण कारण प्रभु एकु है दूसर नाही कोइ ॥
नानक तिसु बलिहारणे जलि थलि महीअलि सोइ ॥९॥

असटपदी ।

करन करावन करनै जोगु ॥ जो तिसु भावै सोई होगु ॥
खिन महि थापि उथापनहारा ॥ अंतु नही किछु पारावारा ॥
हुकमे धारि अधर रहावै ॥ हुकमे उपजै हुकमि समावै ॥ हुकमे
ऊच नीच बिउहार ॥ हुकमे अनिक रंग परकार ॥ करि करि
देखै अपनी वडिआई ॥ नानक सभ महि रहिआ समाई ॥९॥

१३०

प्रभ भावै मानुख गति पावै ॥ प्रभ भावै ता पाथर तरावै ॥
प्रभ भावै बिनु सास ते राखै ॥ प्रभ भावै ता हरि गुण भाखै ॥
प्रभ भावै ता पतित उधारै ॥ आपि करै आपन बीचारै ॥ दुहा
सिरिआ का आपि सुआमी ॥ खेलै बिगसै अंतरजामी ॥ जो
भावै सो कार करावै ॥ नानक द्रिसठी अवरु न आवै ॥२॥

कहु मानुख ते किआ होइ आवै ॥ जो तिसु भावै सोई
करावै ॥ इस कै हाथि होइ ता सभु किछु लेइ ॥ जो तिसु
भावै सोई करेइ ॥ अनजानत बिखिआ महि रचै ॥ जे जानत
आपन आप बचै ॥ भरमे भूला दह दिसि धावै ॥ निमख माहि
चारि कुंट फिरि आवै ॥ करि किरपा जिसु अपनी भगति
देइ ॥ नानक ते जन नामि मिलेइ ॥३॥

खिन महि नीच कीट कउ राज ॥ पारब्रहम
गरीबनिवाज ॥ जाका द्रिसठि कछू न आवै ॥ तिसु ततकाल
दह दिस प्रगटावै ॥ जा कउ अपुनी करै बखसीस ॥ ता का
लेखा न गनै जगदीस ॥ जीउ पिंडु सभ तिस की रासि ॥
घटि घटि पूरन ब्रहम प्रगास ॥ अपनी बणत आपि बनाई ॥
नानक जीवै देखि बडाई ॥४॥

इसका बलु नाही इसु हाथ ॥ करन करावन सरब को
नाथ ॥ आगिआकारी बपुरा जीउ ॥ जो तिसु भावै सोई फुनि
थीउ ॥ कबहू ऊच नीच महि बसै ॥ कबहू सोग हरख रंगि
हसै ॥ कबहू निंद चिंद बिउहार ॥ कबहू ऊभ अकास
पइआल ॥ कबहू बेता ब्रहम बीचार ॥ नानक आपि
मिलावणहार ॥५॥

कबहू निरति करै बहु भाति ॥ कबहू सोइ रहै दिनु

१३१

राति ॥ कबहू महा क्रोध बिकराल ॥ कबहूं सरब की होत
रवाल ॥ कबहू होइ बहै बड़ राजा ॥ कबहू भेखारी नीच का
साजा ॥ कबहू अपकीरति महि आवै ॥ कबहू भला भला
कहावै ॥ जिउ प्रभु राखै तिव ही रहै ॥ गुरप्रसादि नानक
सचु कहै ॥६॥

कबहू होइ पंडितु करे बख्यानु ॥ कबहू मोनि धारी लावै
धिआनु ॥ कबहू तट तीरथ इसनान ॥ कबहू सिध साधिक
मुखि गिआन ॥ कबहू कीट हसति पतंग होइ जीआ ॥
अनिक जोनि भरमै भरमीआ ॥ नाना रूप जिउ स्वागी
दिखावै ॥ जिउ प्रभ भावै तिवै नचावै ॥ जो तिसु भावै सोई
होइ ॥ नानक दूजा अवरु न कोइ ॥७॥

कबहू साध संगति इहु पावै ॥ उसु असथान ते बहुरि न
आवै ॥ अंतरि होइ गिआन परगासु ॥ उसु असथान का नहीं
बिनासु ॥ मन तन नामि रते इक रंगि ॥ सदा बसहि पारब्रहम
कै संगि ॥ जिउ जल महि जलु आइ खटाना ॥ तिउ जोती
संगि जोति समाना ॥ मिटि गए गवन पाए बिस्राम ॥ नानक
प्रभ कै सद कुरबान ॥८॥११॥

सलोक ॥

सुखी बसै मसकीनीआ आपु निवारि तले ॥
बडे बडे अहंकारीआ नानक गरबि गले ॥१॥

असटपदी ॥

जिस कै अंतरि राज अभिमानु ॥ सो नरकपाती होवत

੧੩੨

ਸੁਆਨੁ ॥ ਜੋ ਜਾਨੈ ਮੈ ਜੋਵਨਵਾਂਤੁ ॥ ਸੋ ਹੋਵਤ ਬਿਸਟਾ ਕਾ
ਜਾਂਤੁ ॥ ਆਪਸ ਕਉ ਕਰਮਵਾਂਤੁ ਕਹਾਵੈ ॥ ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਬਹੁ ਜੋਨਿ
ਭਰਮਾਵੈ ॥ ਧਨ ਭੂਮਿ ਕਾ ਜੋ ਕਰੈ ਗੁਮਾਨੁ ॥ ਸੋ ਮੂਰਖੁ ਅੰਧਾ
ਅਗਿਆਨੁ ॥ ਕਹਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸਕੈ ਹਿਰਦੈ ਗਰੀਬੀ ਬਸਾਵੈ ॥ ਨਾਨਕ
ਈਹਾ ਮੁਕਤੁ ਆਗੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥੧॥

ਧਨਵਾਂਤਾ ਹੋਇ ਕਹਿ ਗਰਬਾਵੈ ॥ ਤ੍ਰਿਣ ਸਮਾਨਿ ਕਛੁ ਸਾਂਗਿ ਨ
ਜਾਵੈ ॥ ਬਹੁ ਲਸਕਰ ਮਾਨੁਖ ਊਪਰਿ ਕਰੇ ਆਸ ॥ ਪਲ ਭੀਤਰਿ
ਤਾਕਾ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸ ॥ ਸਭ ਤੇ ਆਪ ਜਾਨੈ ਬਲਵਾਂਤੁ ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ
ਹੋਇ ਜਾਇ ਭਸਮਾਂਤੁ ॥ ਕਿਸੈ ਨ ਬਦੈ ਆਪਿ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥ ਧਰਮਰਾਇ
ਤਿਸੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਾ ਕਾ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਸੋ
ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ ॥੨॥

ਕੋਟਿ ਕਰਮ ਕਰੈ ਹਉ ਧਾਰੈ ॥ ਸ਼ਮੁ ਪਾਵੈ ਸਗਲੇ ਬਿਰਥਾਰੇ ॥
ਅਨਿਕ ਤਪਸਿਆ ਕਰੇ ਅਹੰਕਾਰ ॥ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ
ਅਵਤਾਰ ॥ ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਹਿ ਆਤਮ ਨਹੀ ਦ੍ਰਵੈ ॥ ਹਰਿ ਦਰਗਹ
ਕਹੁ ਕੈਥੇ ਗੈਵੈ ॥ ਆਪਸ ਕਉ ਜੋ ਭਲਾ ਕਹਾਵੈ ॥ ਤਿਸਹਿ ਭਲਾਈ
ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਸਰਬ ਕੀ ਰੇਨ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਹੋਇ ॥ ਕਹੁ
ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ ॥੩॥

ਜਬ ਲਗੁ ਜਾਨੈ ਸੁਝ ਤੇ ਕਛੁ ਹੋਇ ॥ ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਸੁਖੁ
ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਜਬ ਇਹ ਜਾਨੈ ਮੈ ਕਿਛੁ ਕਰਤਾ ॥ ਤਬ ਲਗੁ ਗਰਭ
ਜੋਨਿ ਮਹਿ ਫਿਰਤਾ ॥ ਜਬ ਧਾਰੈ ਕੋਊ ਬੈਰੀ ਮੀਤੁ ॥ ਤਬ ਲਗੁ
ਨਿਹਚਲੁ ਨਾਹੀ ਚੀਤੁ ॥ ਜਬ ਲਗੁ ਮੋਹ ਮਗਨ ਸਾਂਗਿ ਮਾਇ ॥ ਤਬ
ਲਗੁ ਧਰਮਰਾਇ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਬੰਧਨ ਤੂਟੈ ॥
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਹਉ ਛੂਟੈ ॥੪॥

ਸਹਸ ਖਟੇ ਲਖ ਕਉ ਤਉ ਧਾਵੈ ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ

१३३

माइआ पाछे पावै ॥ अनिक भोग बिखिआ के करै ॥ नह
त्रिपतावै खपि खपि मरै ॥ बिना संतोख नही कोऊ राजै ॥
सुपन मनोरथ बिथे सभ काजै ॥ नाम रंगि सरब सुखु होइ ॥
बडभागी किसै परापति होइ ॥ करन करावन आपे आपि ॥
सदा सदा नानक हरि जापि ॥५॥

करन करावन करनैहारु ॥ इस कै हाथि कहा बीचारु ॥
जैसी द्रिसटि करे तैसा होइ ॥ आपे आपि आपि प्रभु सोइ ॥
जो किछु कीनो सु अपनै रंगि ॥ सभ ते दूरि सभहू कै संगि ॥
बूझै देखै करै बिबेक ॥ आपहि एक आपहि अनेक ॥ मरै न
बिनसै आवै न जाइ ॥ नानक सद ही रहिआ समाइ ॥६॥

आपि उपदेसै समझै आपि ॥ आपे रचिआ सभ कै
साथि ॥ आपि कीनो आपन बिसथारु ॥ सभु कछु उस का
ओहु करनैहारु ॥ उस ते भिन कहहु किछु होइ ॥ थान
थनंतरि एकै सोइ ॥ अपुने चलित आपि करणैहार ॥ कउतक
करै रंग आपार ॥ मन महि आपि मन अपुने माहि ॥ नानक
कीमति कहनु न जाइ ॥७॥

सति सति सति प्रभु सुआमी ॥ गुरपरसादि किनै
वखिआनी ॥ सचु सचु सचु सभु कीना ॥ कोटि मधे किनै
बिरलै चीना ॥ भला भला भला तेरा रूप ॥ अति सुंदर अपार
अनूप ॥ निरमल निरमल निरमल तेरी बाणी ॥ घटि घटि
सुनी ऋवन बख्याणी ॥ पवित्र पवित्र पवित्र पुनीत ॥ नामु जपै
नानक मनि प्रीति ॥ ८ ॥ १२ ॥

੧੩੪

ਸਲੋਕ ॥

ਸਤ ਸਰਨਿ ਜੋ ਜਨੁ ਪਰੈ ਸੋ ਜਨੁ ਉਧਰਨਹਾਰ ॥
ਸਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਾਨਕਾ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਅਵਤਾਰ ॥੧॥
ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਸਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਆਰਜਾ ਘਟੈ ॥ ਸਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਜਮ ਤੇ ਨਹੀਂ
ਛੁਟੈ ॥ ਸਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸੁਖੁ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥ ਸਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਨਰਕ
ਮਹਿ ਪਾਇ ॥ ਸਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਮਤਿ ਹੋਇ ਮਲੀਨ ॥ ਸਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ
ਸੋਭਾ ਤੇ ਹੀਨ ॥ ਸਤ ਕੈ ਹਤੇ ਕਤ ਰਖੈ ਨ ਕੋਇ ॥ ਸਤ ਕੈ
ਦੂਖਨਿ ਥਾਨ ਭ੍ਰਸਟੁ ਹੋਇ ॥ ਸਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੇ ਕਰੈ ॥ ਨਾਨਕ
ਸਤ ਸਂਗਿ ਨਿੰਦਕੁ ਭੀ ਤਰੈ ॥੧॥

ਸਤ ਕੇ ਦੂਖਨ ਤੇ ਮੁਖੁ ਭਵੈ ॥ ਸਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਕਾਗ
ਜਿਤ ਲਵੈ ॥ ਸਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸਰਪ ਜੋਨਿ ਪਾਇ ॥ ਸਤ ਕੈ
ਦੂਖਨਿ ਤ੍ਰਿਗਦ ਜੋਨਿ ਕਿਰਮਾਇ ॥ ਸਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਹਿ
ਜਲੈ ॥ ਸਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸਭੁ ਕੋ ਛਲੈ ॥ ਸਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤੇਜੁ
ਸਭੁ ਜਾਇ ॥ ਸਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਨੀਚੁ ਨੀਚਾਇ ॥ ਸਤ ਦੋਖੀ ਕਾ
ਥਾਉ ਕੋ ਨਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਓਇ ਭੀ ਗਤਿ
ਪਾਹਿ ॥੨॥

ਸਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਮਹਾ ਅਤਤਾਈ ॥ ਸਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਖਿਨੁ
ਟਿਕਨੁ ਨ ਪਾਈ ॥ ਸਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਮਹਾ ਹਤਿਆਰਾ ॥ ਸਤ ਕਾ
ਨਿੰਦਕੁ ਪਰਮੇਸੁਰਿ ਮਾਰਾ ॥ ਸਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਰਾਜ ਤੇ ਹੀਨੁ ॥ ਸਤ
ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਦੁਖੀਆ ਅਰੁ ਦੀਨੁ ॥ ਸਤ ਕੇ ਨਿੰਦਕੁ ਕਤ ਸਰਬ
ਰੋਗ ॥ ਸਤ ਕੇ ਨਿੰਦਕੁ ਕਤ ਸਦਾ ਬਿਜੋਗ ॥ ਸਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ
ਦੋਖ ਮਹਿ ਦੋਖੁ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਉਸਕਾ ਭੀ ਹੋਇ

੧੩੫

ਮोਖੁ ॥੩॥

संत का दोखी सदा अपवित्रु ॥ संत का दोखी किसै का नहीं मितु ॥ संत के दोखी कउ डानु लागे ॥ संत के दोखी कउ सभ तिआगे ॥ संत का दोखी महा अहंकारी ॥ संत का दोखी सदा बिकारी ॥ संत का दोखी जनमै मरै ॥ संत की दूखना सुख ते टरै ॥ संत के दोखी कउ नाही ठाउ ॥ नानक संत भावै ता लए मिलाइ ॥४॥

संत का दोखी अध बीच ते टूटै ॥ संत का दोखी कितै काजि न पहूचै ॥ संत के दोखी कउ उदिआन भ्रमाईऐ ॥ संत का दोखी उझङ्गि पाईऐ ॥ संत का दोखी अंतर ते थोथा ॥ जिउ सास बिना मिरतक की लोथा ॥ संत के दोखी की जड़ किछु नाहि ॥ आपन बीजि आपे ही खाहि ॥ संत के दोखी कउ अवर न राखनहारु ॥ नानक संत भावै ता लए उबारि ॥५॥

संत का दोखी इउ बिललाइ ॥ जिउ जल बिहून मछुली तड़फड़ाइ ॥ संत का दोखी भूखा नहीं राजै ॥ जिउ पावकु ईधनि नहीं ध्रापै ॥ संत का दोखी छुटै इकेला ॥ जिउ बूआड़ु तिलु खेत माहि दुहेला ॥ संत का दोखी धरम ते रहत ॥ संत का दोखी सद मिथिआ कहत ॥ किरतु निंदक का धुरि ही पइआ ॥ नानक जो तिसु भावै सोई थिआ ॥६॥

संत का दोखी बिगड़ रूपु होइ जाइ ॥ संत के दोखी कउ दरगह मिलै सजाइ ॥ संत का दोखी सदा सहकाईऐ ॥ संत का दोखी न मरै न जीवाईऐ ॥ संत के दोखी की पुजै न आसा ॥ संत का दोखी उठि चलै निरासा ॥ संत कै दोखि न

੧੩੬

ਤ्रਿਸਟੈ ਕੋਝ ॥ ਜੈਸਾ ਭਾਵੈ ਤੈਸਾ ਕੋਈ ਹੋਝ ॥ ਪਝਾ ਕਿਰਤੁ ਨ
ਮੇਟੈ ਕੋਝ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਨੈ ਸਚਾ ਸੋਝ ॥੭॥

ਸਭ ਘਟ ਤਿਸ ਕੇ ਓਹੁ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਿਸ ਕਉ
ਨਮਸਕਾਰੁ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥ ਤਿਸਹਿ
ਧਿਆਵਹੁ ਸਾਂਝਿ ਗਿਰਾਂਸਿ ॥ ਸਭੁ ਕਛੁ ਵਰਤੈ ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਆ ॥
ਜੈਸਾ ਕਰੇ ਤੈਸਾ ਕੋ ਥੀਆ ॥ ਅਪਨਾ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥
ਦੂਸਰ ਕਉਨੁ ਕਹੈ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਤਿਸੁ ਆਪਨ
ਨਾਮੁ ਦੇਝ ॥ ਬਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਜਨ ਸੇਝ ॥੮॥੧੩॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਤਜਹੁ ਸਿਆਨਪ ਸੁਰਿਜਨਹੁ ਸਿਮਰਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਝ ॥
ਏਕ ਆਸ ਹਰਿ ਮਨਿ ਰਖਹੁ ਨਾਨਕ ਦੂਖੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਜਾਝ ॥੧॥
ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਟੇਕ ਬਿਥੀ ਸਭ ਜਾਨੁ ॥ ਦੇਵਨ ਕਉ ਏਕੈ
ਭਗਵਾਨੁ ॥ ਜਿਸ ਕੈ ਦੀਏ ਰਹੈ ਅਧਾਇ ॥ ਬਹੁਰਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਗੈ
ਆਇ ॥ ਮਾਰੈ ਰਾਖੈ ਏਕੋ ਆਪਿ ॥ ਮਾਨੁਖ ਕੈ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਹਾਥਿ ॥
ਤਿਸਕਾ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝਿ ਸੁਖੁ ਹੋਝ ॥ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮੁ ਰਖੁ ਕੱਠਿ
ਪਰੋਝ ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਝ ॥ ਨਾਨਕ ਬਿਘਨੁ ਨ
ਲਾਗੈ ਕੋਝ ॥੧॥

ਉਸਤਤਿ ਮਨ ਮਹਿ ਕਰਿ ਨਿਰਂਕਾਰ ॥ ਕਰਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਤਿ
ਬਿਉਹਾਰ ॥ ਨਿਰਮਲ ਰਸਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਉ ॥ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਕਰਿ
ਲੇਹਿ ਜੀਉ ॥ ਨੈਨਹੁ ਪੇਖੁ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਰੰਗੁ ॥ ਸਾਧ ਸਂਗਿ ਬਿਨਸੈ
ਸਭ ਸਂਗੁ ॥ ਚਰਨ ਚਲਹੁ ਮਾਰਗਿ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਮਿਟਹਿ ਪਾਪ ਜਪੀਏ

੧੩੭

ਹਰਿ ਬਿੰਦ ॥ ਕਰ ਹਰਿ ਕਰਮ ਰਖਨਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ॥ ਹਰਿ ਦਰਗਹ
ਨਾਨਕ ਊਜਲ ਮਥਾ ॥੨॥

ਬਡਭਾਗੀ ਤੇ ਜਨ ਜਗ ਮਾਹਿ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ
ਗਾਹਿ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੋ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ਸੇ ਧਨਵਂਤ ਗਨੀ
ਸੰਸਾਰ ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ ਬੋਲਹਿ ਹਰਿ ਮੁਖੀ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ
ਜਾਨਹੁ ਤੇ ਸੁਖੀ ॥ ਏਕੋ ਏਕੁ ਏਕੁ ਪਛਾਨੈ ॥ ਇਤ ਉਤ ਕੀ
ਓਹੁ ਸੋਝੀ ਜਾਨੈ ॥ ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ਨਾਨਕ
ਤਿਨਹਿ ਨਿਰਾਜਨੁ ਜਾਨਿਆ ॥੩॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਪਨ ਆਪੁ ਸੁੜੈ ॥ ਤਿਸਕੀ ਜਾਨਹੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ
ਬੁੜੈ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਤ ॥ ਸਰਬ ਰੋਗ ਤੇ ਓਹੁ
ਹਰਿ ਜਨੁ ਰਹਤ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਕੇਵਲ ਬਖਾਨੁ ॥ ਪ੍ਰਿਹਸਤ
ਮਹਿ ਸੋਈ ਨਿਰਬਾਨੁ ॥ ਏਕ ਊਪਰਿ ਜਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਆਸਾ ॥
ਤਿਸਕੀ ਕਟੀਏ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸਾ ॥ ਪਾਰਬਰਹਮ ਕੀ ਜਿਸੁ ਮਨਿ
ਭੂਖ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸਹਿ ਨ ਲਾਗਹਿ ਦੂਖ ॥੪॥

ਜਿਸ ਕਤ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ॥ ਸੋ ਸੰਤੁ ਸੁਹੇਲਾ
ਨਹੀ ਢੁਲਾਵੈ ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਕਹੁ
ਕਿਸ ਤੇ ਡੱਡੈ ॥ ਜੈਸਾ ਸਾ ਤੈਸਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ ॥ ਅਪੁਨੇ ਕਾਰਜ
ਮਹਿ ਆਪਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਸੀਝਿਆ ॥ ਗੁਰ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਤੁ ਸਭੁ ਬੂਝਿਆ ॥ ਯਬ ਦੇਖਉ ਤਬ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੂਲੁ ॥
ਨਾਨਕ ਸੋ ਸੂਖਮੁ ਸੋਈ ਅਸਥੂਲੁ ॥੫॥

ਨਹ ਕਿਛੁ ਜਨਮੈ ਨਹ ਕਿਛੁ ਮਰੈ ॥ ਆਪਨ ਚਲਿਤੁ ਆਪ ਹੀ
ਕਰੈ ॥ ਆਵਨੁ ਜਾਵਨੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅਨਦ੍ਰਿਸਟਿ ॥ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਧਾਰੀ
ਸਭ ਲਿਸਟਿ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਸਗਲ ਮਹਿ ਆਪਿ ॥ ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ
ਰਚਿ ਥਾਪਿਉ ਥਾਪਿ ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਖੰਡ ॥ ਧਾਰਣ ਧਾਰਿ

੧੩੮

ਰहिओ ब्रह्मंड ॥ अलख अभेव पुरख परताप ॥ आपि जपाए
त नानक जापि ॥६॥

जिन प्रभु जाता सु सोभावंत ॥ सगल संसारु उधरै तिन
मंत ॥ प्रभ के सेवक सगल उधारन ॥ प्रभ के सेवक दूख
बिसारन ॥ आपे मेलि लए किरपाल ॥ गुर का सबदु जपि भए
निहाल ॥ उनकी सेवा सोई लागै ॥ जिसनो क्रिपा करहि बड
भागै ॥ नामु जपत पावहि बिस्त्रामु ॥ नानक तिन पुरख कउ
ऊतमि करि मानु ॥७॥

जो किछु करै सु प्रभ कै रंगि ॥ सदा सदा बसै हरि संगि ॥
सहज सुभाइ होवै सो होइ ॥ करणैहारु पछाणै सोइ ॥ प्रभ
का कीआ जन मੀठ लगाना ॥ जैसा सा तैसा द्रिस्टाना ॥
जिस ते उपजे तिसु माहि समाए ॥ ओइ सुखनिधान उनहू
बनि आए ॥ आपस कउ आपि दीनो मानु ॥ नानक प्रभ जनु
एको जानु ॥ ੮॥ ੧੪॥

सलोकु ॥

सरब कला भरपूर प्रभ बिरथा जाननहार ॥
जा कै सिमरनि उधरीऐ नानक तिसु बलिहार ॥१॥

असटपदी ॥

टूटी गाढनहार गोपाल ॥ सरब जीआ आपे प्रतिपाल ॥
सगल की चिंता जिसु मन माहि ॥ तिसते बिरथा कोई
नाहि ॥ रे मन मेरे सदा हरि जापि ॥ अबिनासी प्रभु आपे
आपि ॥ आपन कीआ कछू न होइ ॥ जे सउ प्रानी लोचै
कोइ ॥ तिसु बिनु नाही तेरै किछु काम ॥ गति नानक जपि

੧੩੯

एक हरि नाम ॥१॥

रूपवंतु होइ नाही मोहै ॥ प्रभ की जोति सगल घट सोहै ॥ धनवंता होइ किआ को गरबै ॥ जा सभु किछु तिस का दीआ दरबै ॥ अति सूरा जे कोऊ कहावै ॥ प्रभ की कला बिना कह धावै ॥ जे को होइ बहै दातारु ॥ तिसु देनहारु जानै गावारु ॥ जिसु गुरप्रसादि तूटै हउ रोगु ॥ नानक सो जनु सदा अरोगु ॥२॥

जिउ मंदर कउ थामै थंमनु ॥ तिउ गुर का सबदु मनहि असथंमनु ॥ जिउ पाखाणु नाव चड़ि तरै ॥ प्राणी गुर चरण लगतु निसतरै ॥ जिउ अंधकार दीपक परगासु ॥ गुर दरसनु देखि मनि होइ बिगासु ॥ जिउ महा उदिआन महि मारगु पावै ॥ तिउ साधू संगि मिलि जोति प्रगटावै ॥ तिन संतन की बाछउ धूरि ॥ नानक की हरि लोचा पूरि ॥३॥

मन मूरख काहे बिललाईरे ॥ पुरब लिखे का लिखिआ पाईरे ॥ दूख सूख प्रभ देवनहारु ॥ अवर तिआगि तू तिसहि चितारु ॥ जो कछु करै सोई सुखु मानु ॥ भूला काहे फिरहि अजान ॥ कउन बसतु आई तेरै संग ॥ लपटि रहिउ रसि लोभी पतंग ॥ राम नाम जपि हिरदे माहि ॥ नानक पति सेती घरि जाहि ॥४॥

जिसु वखर कउ लैनि तू आइआ ॥ राम नामु संतन घरि पाइआ ॥ तजि अभिमानु लेहु मन मोलि ॥ राम नामु हिरदे महि तोलि ॥ लादि खेप संतह संगि चालु ॥ अवर तिआगि बिखिआ जंजाल ॥ धंनि धंनि कहै सभु कोइ ॥ मुख ऊजल हरि दरगह सोइ ॥ इहु वापारु विरला वापारै ॥ नानक ता कै

सद बलिहारै ॥५॥

चरन साध के धोइ धोइ पीउ ॥ अरपि साध कउ अपना
जीउ ॥ साध की धूरि करहु इसनानु ॥ साध ऊपरि जाईऐ
कुरबानु ॥ साध सेवा वडभागी पाईऐ ॥ साध संगि हरि
कीरतनु गाईऐ ॥ अनिक बिघन ते साधू राखै ॥ हरिगुन गाइ
अंम्रित रसु चाखै ॥ ओट गही संतह दरि आइआ ॥ सरब
सूख नानक तिह पाइआ ॥६॥

मिरतक कउ जीवालनहार ॥ भूखे को देवत अधार ॥ सरब
निधान जाकी द्रिसटी माहि ॥ पुरब लिखे का लहणा पाहि ॥
सभु किछु तिस का ओहु करनै जोगु ॥ तिसु बिनु दूसर होआ
न होगु ॥ जपि जन सदा सदा दिनु रैणी ॥ सभ ते ऊच
निरमल इह करणी ॥ करि किरपा जिस कउ नामु दीआ ॥
नानक सो जनु निरमलु थीआ ॥७॥

जा कै मनि गुर की परतीति ॥ तिसु जन आवै हरि प्रभु
चीति ॥ भगतु भगतु सुनीऐ तिहु लोइ ॥ जा कै हिरदै एको
होइ ॥ सचु करणी सचु ताकी रहत ॥ सचु हिरदै सति मुखि
कहत ॥ साची द्रिसटि साचा आकारु ॥ सचु वरतै साचा
पासारु ॥ पारब्रह्मु जिनि सचु करि जाता ॥ नानक सो जनु
सचि समाता ॥ ८॥ १५॥

सलोकु ॥

रूपु न रेख न रंगु किछु त्रिहु गुण ते प्रभ भिन ॥

तिसहि बुझाए नानका जिसु होवै सुप्रसंन ॥९॥

असटपदी ॥

੧੪੧

अबिनासी प्रभु मन महि राखु ॥ मानुख की तू प्रीति
तिआगु ॥ तिस ते परै नाही किछु कोइ ॥ सरब निरंतरि एको
सोइ ॥ आपे बीना आपे दाना ॥ गहिर गंभीर गहीर
सुजाना ॥ पारब्रह्म परमेसुर गोबिंद ॥ क्रिपा निधान दइआल
बखसंद ॥ साध तेरे की चरनी पाउ ॥ नानक कै मनि इहु
अनराउ ॥੧॥

मनसा पूरन सरना जोग ॥ जो करि पाइआ सोई
होगु ॥ हरन भरन जा का नेत्र फोरु ॥ तिसु का मंत्रु न जानै
होरु ॥ अनद रूप मंगल सद जाकै ॥ सरब थोक सुनीअहि
घरि ताकै ॥ राज महि राजु जोग महि जोगी ॥ तप महि
तपीसरु ग्रिहसत महि भोगी ॥ धिआइ धिआइ भगतह सुखु
पाइआ ॥ नानक तिसु पुरख का किनै अंतु न पाइआ ॥੨॥

जा की लीला की मिति नाहि ॥ सगल देव हारे
अवगाहि ॥ पिता का जनमु कि जानै पूतु ॥ सगल परोई
अपुनै सूति ॥ सुमति गिआनु धिआनु जिन देइ ॥ जन दास
नामु धिआवहि सेइ ॥ तिहु गुण महि जा कउ भरमाए ॥
जनमि मरै फिरि आवै जाए ॥ ऊच नीच तिस के असथान ॥
जैसा जनावै तैसा नानक जान ॥੩॥

नाना रूप नाना जाके रंग ॥ नाना भेख करहि इक रंग ॥
नाना बिधि कीनो बिसथारु ॥ प्रभि अबिनासी एकंकारु ॥ नाना
चलित करे खिन माहि ॥ पूरि रहिओ पूरनु सभ ठाइ ॥ नाना
बिधि करि बनत बनाई ॥ अपनी कीमति आपे पाई ॥ सभ घट
तिसके सभ तिसके ठाउ ॥ जपि जपि जीवै नानक हरि
नाउ ॥੪॥

੧੪੨

नाम के धारे सगले जंत ॥ नाम के धारे खंड ब्रह्मंड ॥
नाम के धारे सिंगिति बेद पुरान ॥ नाम के धारे सुनन गिआन
धिआन ॥ नाम के धारे आगास पाताल ॥ नाम के धारे सगल
आकार ॥ नाम के धारे पुरीआ सभ भवन ॥ नाम कै संगि
उधरे सुनि ऋवन ॥ करि किरपा जिसु आपनै नामि लाए ॥
नानक चउथे पद महि सो जनु गति पाए ॥५॥

रूपि सति जाका सति असथानु ॥ पुरखु सति केवल
परधानु ॥ करतूति सति सति जाकी बाणी ॥ सति पुरख सभ
माहि समाणी ॥ सति करमु जाकी रचना सति ॥ मूलु सति
सति उतपति ॥ सति करणी निरमल निरमली ॥ जिसहि
बुझाए तिसहि सभ भली ॥ सति नामु प्रभ का सुखदाई ॥
बिस्वासु सति नानक गुर ते पाई ॥६॥

सति बचन साधू उपदेस ॥ सति ते जन जाकै रिदे
प्रवेस ॥ सति निरति बुझै जे कोइ ॥ नामु जपत ताकी गति
होइ ॥ आपि सति कीआ सभु सति ॥ आपे जानै अपनी मिति
गति ॥ जिसकी स्निसटि सु करणैहारु ॥ अवर न बूझि करत
बीचारु ॥ करते की मिति न जानै कीआ ॥ नानक जो तिसु
भावै सो वरतीआ ॥७॥

बिसमन बिसम भए बिसमाद ॥ जिनि बूझिआ तिसु आइआ
स्वाद ॥ प्रभ कै रंगि राचि जन रहे ॥ गुर कै बचनि पदारथ
लहे ॥ ओइ दाते दुख काटनहार ॥ जाकै संगि तरै संसार ॥
जन का सेवकु सो वडभागी ॥ जन कै संगि एक लिव
लागी ॥ गुन गोबिद कीरतनु जनु गावै ॥ गुर प्रसादि नानक
फलु पावै ॥ ੮॥ ੧੬॥

सलोक ॥
आदि सचु जुगादि सचु ॥
है भि सचु नानक होसी भि सचु ॥१ ॥
असटपदी ॥

चरन सति सति परसनहार ॥ पूजा सति सति सेवदार ॥
दरसनु सति सति पेखनहार ॥ नामु सति सति धिआवनहार ॥
आपि सति सति सभ धारी ॥ आपे गुण आपे गुणकारी ॥
सबदु सति सति प्रभु बकता ॥ सुरति सति सति जसु
सुनता ॥ बूझनहार कउ सति सभ होइ ॥ नानक सति सति
प्रभु सोइ ॥१ ॥

सति सर्लपु रिदै जिनि मानिआ ॥ करन करावन तिनि मूलु
पछानिआ ॥ जा कै रिदै बिस्वासु प्रभ आइआ ॥ ततु गिआनु
तिसु मनि प्रगटाइआ ॥ भै ते निरभउ होइ बसाना ॥ जिस ते
उपजिआ तिसु माहि समाना ॥ बसतु माहि ले बसतु
गडाई ॥ ता कउ भिन न कहना जाई ॥ बूझै बूझनहारु
बिबेक ॥ नाराइन मिले नानक एक ॥२ ॥

ठाकुर का सेवकु आगिआकारी ॥ ठाकुर का सेवकु सदा
पूजारी ॥ ठाकुर के सेवक कै मनि परतीति ॥ ठाकुर के
सेवक की निरमल रीति ॥ ठाकुर कउ सेवकु जानै संगि ॥
प्रभ का सेवकु नाम कै रंगि ॥ सेवक कउ प्रभ पालनहारा ॥
सेवक की राखै निरंकारा ॥ सो सेवक जिसु दइआ प्रभु
धारै ॥ नानक सो सेवकु सासि सासि समारै ॥३ ॥

੧੪੪

अपुने जन का परदा ढाकै॥ अपने सेवक की सरपर
राखै॥ अपने दास कउ देझ वडाई॥ अपने सेवक कउ नामु
जपाई॥ अपने सेवक की आपि पति राखै॥ ता की गति
मिति कोइ न लाखै॥ प्रभ के सेवक कउ को न पहूचै॥ प्रभ
के सेवक ऊच ते ऊचै॥ जो प्रभि अपनी सेवा लाइआ॥
नानक सो सेवक दह दिसि प्रगटाइआ॥४॥

नीकी कीरी महि कल राखै॥ भसम करै लसकर कोटि
लाखै॥ जिस का सासु न काढत आपि॥ ता कउ राखत दे
करि हाथ॥ मानस जतन करत बहु भाति॥ तिसके करतब
बिरथे जाति॥ मारै न राखै अवरु न कोइ॥ सरब जीआ का
राखा सोइ॥ काहे सोच करहि रे प्राणी॥ जपि नानक प्रभ
अलख विडाणी॥५॥

बारंबार बार प्रभु जपीऐ॥ पी अंग्रितु इहु मनु तनु
धपीऐ॥ नाम रतनु जिनि गुरमुखि पाइआ॥ तिसु किछु अवरु
नाही द्रिसटाइआ॥ नामु धनु नामो रूपु रंगु॥ नामो सुखु
हरिनाम का संगु॥ नाम रसि जो जन त्रिपताने॥ मन तन
नामहि नामि समाने॥ ऊठत बैठत सोवत नाम॥ कहु नानक
जन कै सद काम॥६॥

बोलहु जसु जिहबा दिनु राति॥ प्रभि अपनै जन कीनी
दाति॥ करहि भगति आतम कै चाइ॥ प्रभ अपने सिउ रहहि
समाइ॥ जो होआ होवत सो जानै॥ प्रभ अपने का हुकमु
पछानै॥ तिसकी महिमा कउन बखानउ॥ तिसका गुनु कहि
एक न जानउ॥ आठ पहर प्रभ बसहि हजूरे॥ कहु
नानक सई जन पूरे॥७॥

१४५

मन मेरे तिनकी ओट लेहि ॥ मनु तनु अपना तिन जन
देइ ॥ जिनि जिनि अपना प्रभू पछाता ॥ सो जनु सरब थोक
का दाता ॥ तिसकी सरनि सरब सुख पावहि ॥ तिसकै
दरसि सभ पाप मिटावहि ॥ अवर सिआनप सगली छाडु ॥
तिसु जन की तू सेवा लागु ॥ आवनु जानु न होवी तेरा ॥
नानक तिसु जन के पूजहु सद पैरा ॥ ੮ ॥ ੧੭ ॥

सलोकु ॥

सति पुरखु जिनि जानिआ सतिगुरु तिस का नाउ ॥
तिसकै संगि सिखु उधरै नानक हरि गुन गाउ ॥ ੧ ॥
असटपदी ॥

सतिगुरु सिख की करै प्रितपाल ॥ सेवक कउ गुरु सदा
दइआल ॥ सिख की गुरु दुरमति मलु हिरै ॥ गुरबचनी हरि
नामु उचरै ॥ सतिगुरु सिख के बंधन काटै ॥ गुर का सिखु
बिकार ते हाटै ॥ सतिगुरु सिख कउ नाम धनु देइ ॥ गुर का
सिखु वडभागी हे ॥ सतिगुरु सिख का हलतु पलतु सवारै ॥
नानक सतिगुरु सिख कउ जीअ नालि समारै ॥ ੧ ॥

गुर के ग्रिहि सेवकु जो रहै ॥ गुर की आगिआ मन महि
सहै ॥ आपस कउ करि कछु न जनावै ॥ हरि हरि नामु रिदै
सद धिआवै ॥ मनु बेचै सतिगुर कै पासि ॥ तिसु सेवक के
कारज रासि ॥ सेवा करत होइ निहकामी ॥ तिस कउ होत
परापति सुआमी ॥ अपनी क्रिपा जिसु आपि करेइ ॥ नानक
सो सेवकु गुर की मति लेइ ॥ ੨ ॥

१४६

बीस बिसवे गुर का मनु मानै ॥ सो सेवकु परमेसुर की
गति जानै ॥ सो सतिगुरु जिसु रिदै हरि नाउ ॥ अनिक बार
गुर कउ बलि जाउ ॥ सरब निधान जीअ का दाता ॥ आठ
पहर पारब्रह्म रंगि राता ॥ ब्रह्म महि जनु जन महि
पारब्रह्मु ॥ एकहि आपि नही कछु भरमु ॥ सहस सिआनप
लइआ न जाईए ॥ नानक ऐसा गुरु बडभागी पाईए ॥३ ॥

सफल दरसनु पेखत पुनीत ॥ परसत चरन गति निरमल
रीति ॥ भेटत संगि राम गुन रवे ॥ पारब्रह्म की दरगह गवे ॥
सुनि करि बचन करन आधाने ॥ मनि संतोखु आतम
पतीआने ॥ पूरा गुरु अख्यओ जा का मंत्र ॥ अंग्रित द्रिसटि
पेखे होइ संत ॥ गुण बिअंत कीमति नही पाइ ॥ नानक जिसु
भावै तिसु लए मिलाइ ॥४ ॥

जिहबा एक उसतति अनेक ॥ सति पुरख पूरन बिबेक ॥
काहू बोल न पहुचत प्रानी ॥ अगम अगोचर प्रभ निरबानी ॥
निराहार निरवैर सुखदाई ॥ ताकी कीमति किनै न पाई ॥
अनिक भगत बंदन नित करहि ॥ चरन कमल हिरदै
सिमरहि ॥ सद बलिहारी सतिगुर अपने ॥ नानक जिसु
प्रसादि ऐसा प्रभु जपने ॥५ ॥

इहु हरि रसु पावै जनु कोइ ॥ अंग्रितु पीवै अमरु सो
होइ ॥ उसु पुरख का नाही कदे बिनास ॥ जा कै मनि प्रगटे
गुनतास ॥ आठ पहर हरि का नामु लेइ ॥ सचु उपदेसु सेवक
कउ देइ ॥ मोह माइआ कै संगि न लेपु ॥ मन महि राखै हरि
हरि एकु ॥ अंधकार दीपक परगासे ॥ नानक भरम मोह दुख
तह ते नासे ॥६ ॥

੧੪੭

तपति माहि ठाढि वरताई॥ अनदु भइआ दुख नाठे भाई॥
जनम मरन के मिटे अंदेसे॥ साधू के पूरन उपदेसे॥ भउ
चूका निरभउ होइ बसे॥ सगल बिआधि मन ते खै नसे॥
जिस का सा तिनि किरपा धारी॥ साध संगि जपि नामु
मुरारी॥ थिति पाई चूके भ्रम गवन॥ सुनि नानक हरि हरि
जसु ऋवन॥ ੭॥

निरगुनु आपि सरगुनु भी ओही॥ कलाधारि जिनि सगली
मोही॥ अपने चरित प्रभि आपि बनाए॥ अपुनी कीमति आपे
पाए॥ हरि बिनु दूजा नाही कोइ॥ सरब निरंतरि एको
सोइ॥ ओति पोति रविआ रूप रंग॥ भए प्रगास साध कै
संग॥ रचि रचना अपनी कल धारी॥ अनिक बार नानक
बलिहारी॥ ੮॥ ੧੮॥

सलोकੁ ॥

साथि न चालै बिनु भजन बिखिआ सगली छारु॥
हरि हरि नामु कमावना नानक इहु धनु सारु॥ ੧॥

असटपदी ॥

संत जना मिलि करहु बीचारु॥ एकु सिमरि नाम
आधारु॥ अवरि उपाव सभि मीत बिसारहु॥ चरन कमल
रिद महि उरिधारहु॥ करन कारन सो प्रभु समरथु॥ द्रिङु
करि गहहु नामु हरि वथु॥ इहु धनु संचहु होवहु भगवंत॥
संत जना का निरमल मंत॥ एक आस राखहु मन माहि॥
सरब रोग नानक मिटि जाहि॥ ੧॥

जिसु धन कउ चारि कुंट उठि धावहि॥ सो धनु हरि सेवा

੧੪੮

ਤੇ ਪਾਵਹਿ ॥ ਜਿਸੁ ਸੁਖ ਕਉ ਨਿਤ ਬਾਛਹਿ ਮੀਤ ॥ ਸੋ ਸੁਖੁ
ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਪਰੀਤਿ ॥ ਜਿਸੁ ਸੋਭਾ ਕਉ ਕਰਹਿ ਭਲੀ ਕਰਨੀ ॥
ਸਾ ਸੋਭਾ ਭਜੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਨੀ ॥ ਅਨਿਕ ਉਪਾਵੀ ਰੋਗੁ ਨ
ਯਾਇ ॥ ਰੋਗੁ ਮਿਟੈ ਹਰਿ ਅਵਖਥੁ ਲਾਇ ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਮਹਿ ਹਰਿ
ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ਯਪਿ ਨਾਨਕ ਦਰਗਹਿ ਪਰਵਾਨੁ ॥੨॥

ਮਨੁ ਪਰਬੋਧਹੁ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ॥ ਦਹ ਦਿਸਿ ਧਾਵਤ ਆਵੈ ਠਾਇ ॥
ਤਾਕਉ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥ ਜਾਕੈ ਰਿਦੈ ਬਸੈ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥
ਕਲਿ ਤਾਤੀ ਠਾਂਢਾ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਦਾ ਸੁਖ
ਪਾਉ ॥ ਭਉ ਬਿਨਸੈ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਆਸ ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਆਤਮ
ਪਰਗਾਸ ॥ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਜਾਇ ਬਸੈ ਅਭਿਨਾਸੀ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਾਟੀ
ਯਮ ਫਾਸੀ ॥੩॥

ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੁ ਕਹੈ ਜਨੁ ਸਾਚਾ ॥ ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਸੋ ਕਾਚੋ
ਕਾਚਾ ॥ ਆਵਾਗਵਨੁ ਮਿਟੈ ਪ੍ਰਭ ਸੇਵ ॥ ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ਸਰਨਿ
ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਇਉ ਰਤਨ ਜਨਮ ਕਾ ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ
ਪ੍ਰਾਨ ਆਧਾਰੁ ॥ ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਨ ਛੂਟਨਹਾਰੇ ॥ ਸਿੰਘਿਤਿ ਸਾਸਤ
ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਮਨੁ ਲਾਇ ॥ ਮਨਿ ਬੰਘਤ
ਨਾਨਕ ਫਲ ਪਾਇ ॥੪॥

ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਸਿ ਤੇਰੈ ਧਨਾ ॥ ਤੂਂ ਕਿਆ ਲਪਟਾਵਹਿ ਮੂਰਖ
ਮਨਾ ॥ ਸੁਤ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ ਅਰੁ ਬਨਿਤਾ ॥ ਇਨ ਤੇ ਕਹਹੁ ਤੁਮ ਕਵਨ
ਸਨਾਥਾ ॥ ਰਾਜ ਰੰਗ ਮਾਝਾ ਬਿਸਥਾਰ ॥ ਇਨ ਤੇ ਕਹਹੁ ਕਵਨ
ਛੁਟਕਾਰ ॥ ਅਸੁ ਹਸਤੀ ਰਥ ਅਸਵਾਰੀ ॥ ਝੂਠਾ ਡੱਫੁ ਝੂਠੁ
ਪਾਸਾਰੀ ॥ ਜਿਨਿ ਦੀਏ ਤਿਸੁ ਬੁੜੈ ਨ ਬਿਗਾਨਾ ॥ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ
ਨਾਨਕ ਪਛੁਤਾਨਾ ॥੫॥

ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਤੂਂ ਲੇਹਿ ਇਆਨੇ ॥ ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਬਹੁ ਛੂਬੇ

१४९

सिआने॥ हरि की भगति करहु मन मीत॥ निरमल होइ
तुम्हारो चीत॥ चरन कमल राखहु मन माहि॥ जनम जनम
के किलबिख जाहि॥ आपि जपहु अवरा नामु जपावहु॥
सुनत कहत रहत गति पावहु॥ सार भूत सति हरि को
नाउ॥ सहजि सुभाइ नानक गुन गाउ॥६॥

गुन गावत तेरी उतरसि मैलु॥ बिनसि जाइ हउमै बिखु
फैलु॥ होहि अचिंतु बसै सुख नालि॥ सासि ग्रासि हरि नामु
समालि॥ छाडि सिआनप सगली मना॥ साध संगि पावहि
सचु धना॥ हरि पूंजी संचि करहु बिउहारु॥ ईहा सुखु
दरगह जैकारु॥ सरब निरंतरि एको देखु॥ कहु नानक जाकै
मसतकि लेखु॥७॥

एको जपि एको सालाहि॥ एकु सिमरि एको मन
आहि॥ एकस के गुन गाउ अनंत॥ मनि तनि जापि एक
भगवंत॥ एको एकु एकु हरि आपि॥ पूरन पूरि रहिउ प्रभु
बिआपि॥ अनिक बिसथार एक ते भए॥ एकु अराधि पराछत
गए॥ मन तन अंतरि एकु प्रभु राता॥ गुर प्रसादि नानक
इकु जाता॥ ८॥ ११॥

सलोकु॥

फिरत फिरत प्रभ आइआ परिआ तउ सरनाइ॥

नानक की प्रभ बेनती अपनी भगती लाइ॥१॥

असटपदी॥

जाचक जनु जाचै प्रभ दानु॥ करि किरपा देवहु
हरिनामु॥ साध जना की मागउ धूरि॥ पारब्रहम मेरी सरधा

पूरि ॥ सदा सदा प्रभ के गुन गावउ ॥ सासि सासि प्रभ
तुमहि धिआवउ ॥ चरन कमल सिउ लागै प्रीति ॥ भगति
करउ प्रभ की नित नीति ॥ एक ओट एको आधारु ॥ नानक
मागै नामु प्रभ सारु ॥१॥

प्रभ की द्विसठि महा सुखु होइ ॥ हरि रसु पावै बिरला
कोइ ॥ जिन चाखिआ से जन त्रिपताने ॥ पूरन पुरख नहीं
डोलाने ॥ सुभर भरे प्रेम रस रंगि ॥ उपजै चाउ साध कै
संगि ॥ परे सरनि आन सभ तिआगि ॥ अंतरि प्रगास
अनदिनु लिव लागि ॥ बडभागी जपिआ प्रभु सोइ ॥ नानक
नामि रते सुखु होइ ॥२॥

सेवक की मनसा पूरी भई ॥ सतिगुर ते निरमल मति
लई ॥ जन कउ प्रभु होइओ दइआलु ॥ सेवकु कीनो
सदा निहालु ॥ बंधन काटि मुकति जनु भइआ ॥ जनम मरन
दूखु भ्रमु गइआ ॥ इछ पुनी सरधा सभ पूरी ॥ रवि रहिआ
सद संगि हजूरी ॥ जिसका सा तिनि लीआ मिलाइ ॥ नानक
भगती नामि समाइ ॥३॥

सो किउ बिसरै जि घाल न भानै ॥ सो किउ बिसरै जि
कीआ जानै ॥ सो किउ बिसरै जिनि सभु किछु दीआ ॥ सो
किउ बिसरै जि जिवन जीआ ॥ सो किउ बिसरै जि अगनि
महि राखै ॥ गुरप्रसादि को बिरला लाखै ॥ सो किउ बिसरै
जि बिखु ते काढै ॥ जनम जनम का टूटा गाढै ॥ गुरि पूरै
ततु इहै बुझाइआ ॥ प्रभु अपना नानक जन धिआइआ ॥४॥

साजन संत करहु इहु कामु ॥ आन तिआगि जपहु हरि
नामु । सिमरि सिमरि सिमरि सुख पावहु ॥ आपि जपहु अवरह

੧੫੧

ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਤਰੀਏ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ ਤਨੁ
ਹੋਸੀ ਛਾਰੁ ॥ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਸੂਖ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ॥ ਬੂਡਤ ਜਾਤ
ਪਾਏ ਬਿਸ਼ਾਮੁ ॥ ਸਗਲ ਦੂਖ ਕਾ ਹੋਵਤ ਨਾਸੁ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ
ਜਪਹੁ ਗੁਨਤਾਸੁ ॥੫॥

ਉਪਜੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਚਾਡ ॥ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਇਹੀ
ਸੁਆਡ ॥ ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਪੇਖਿ ਦਰਸੁ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ ਸਾਧ
ਚਰਨ ਧੋਇ ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰੰਗੁ ॥ ਬਿਰਲਾ ਕੋਊ
ਪਾਵੈ ਸੰਗੁ ॥ ਏਕ ਬਸਤੁ ਦੀਜੈ ਕਰਿ ਮਝਾ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ
ਜਪਿ ਲਝਾ ॥ ਤਾਕੀ ਉਪਮਾ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਰਹਿਆ
ਸਰਬ ਸਮਾਇ ॥੬॥

ਪ੍ਰਭ ਬਖਿਸਾਂਦ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਸਦਾ
ਕਿਰਪਾਲ ॥ ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਾਲ ॥ ਸਰਬ ਘਟਾ ਕਰਤ
ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾਰ ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ
ਅਧਾਰ ॥ ਜੋ ਜੋ ਯਾਏ ਸੁ ਹੋਇ ਪੁਨੀਤ ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਲਾਵੈ ਮਨ
ਹੀਤ ॥ ਹਮ ਨਿਰਗੁਨੀਆਰ ਨੀਚ ਅਜਾਨ ॥ ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਸਰਨਿ
ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨ ॥੭॥

ਸਰਬ ਬੈਕੁਠ ਸੁਕਤਿ ਸੋਖ ਪਾਏ ॥ ਏਕ ਨਿਮਖ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ
ਗਾਏ ॥ ਅਨਿਕ ਰਾਜ ਭੋਗ ਬਡਿਆਈ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਕਥਾ
ਮਨਿ ਭਾਈ ॥ ਬਹੁ ਭੋਜਨ ਕਾਪਰ ਸੰਗੀਤ ॥ ਰਸਨਾ ਜਪਤੀ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਨੀਤ ॥ ਭਲੀ ਸੁਕਰਨੀ ਸੋਭਾ ਧਨਵਂਤ ॥ ਹਿਰਦੈ ਬਸੇ ਪੂਰਨ
ਗੁਰਮੰਤ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਦੇਹੁ ਨਿਵਾਸ ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ ਨਾਨਕ
ਪਰਗਾਸ ॥੮॥੨੦॥

੧੫੨

ਸਲੋਕ ॥

ਸਰਗੁਨ ਨਿਰਗੁਨ ਨਿਰਕਾਰ ਸੁਣ ਸਮਾਧੀ ਆਪਿ ॥
ਆਪਨ ਕੀਆ ਨਾਨਕਾ ਆਪੇ ਹੀ ਫਿਰਿ ਜਾਪਿ ॥੧॥
ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਜਬ ਅਕਾਰੂ ਇਹੁ ਕਛੁ ਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੇਤਾ ॥ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਤਬ ਕਹਤੇ
ਹੋਤਾ ॥ ਜਬ ਧਾਰੀ ਆਪਨ ਸੁਣ ਸਮਾਧਿ ॥ ਤਬ ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਕਿਸੁ
ਸਾਂਗਿ ਕਮਾਤਿ ॥ ਜਬ ਇਸਕਾ ਬਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨ ਜਾਪਤ ॥ ਤਬ
ਹਰਖ ਸੋਗ ਕਹੁ ਕਿਸਹਿ ਬਿਆਪਤ ॥ ਜਬ ਆਪਨ ਆਪ ਆਪਿ
ਪਾਰਭਰਮ ॥ ਤਬ ਮੋਹ ਕਹਾ ਕਿਸੁ ਹੋਵਤ ਭਰਮ ॥ ਆਪਨ ਖੇਲੁ
ਆਪਿ ਵਰਤੀਯਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਨੈ ਹਾਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ॥੧॥

ਜਬ ਹੋਵਤ ਪ੍ਰਭ ਕੇਵਲ ਧਨੀ ॥ ਤਬ ਬੰਧ ਸੁਕਤਿ ਕਹੁ
ਕਿਸ ਕਉ ਗਨੀ ॥ ਜਬ ਏਕਹਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥ ਤਬ ਨਰਕ
ਸੁਰਗ ਕਹੁ ਕਉਨ ਅਉਤਾਰ ॥ ਜਬ ਨਿਰਗੁਨ ਪ੍ਰਭ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ॥
ਤਬ ਸਿਵ ਸਕਤਿ ਕਹਹੁ ਕਿਤੁ ਠਾਇ ॥ ਜਬ ਆਪਹਿ ਆਪਿ ਅਪਨੀ
ਜੋਤਿ ਧਰੈ ॥ ਤਬ ਕਵਨ ਨਿਡਰੁ ਕਵਨ ਕਤ ਭਰੈ ॥ ਆਪਨ ਚਲਿਤ
ਆਪਿ ਕਰਨੈਹਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥੨॥

ਅਬਿਨਾਸੀ ਸੁਖ ਆਪਨ ਆਸਨ ॥ ਤਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਹੁ
ਕਹਾ ਬਿਨਾਸਨ ॥ ਜਬ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਝ ॥ ਤਬ ਜਮ ਕੀ
ਤ੍ਰਾਸ ਕਹਹੁ ਕਿਸੁ ਹੋਇ ॥ ਜਬ ਅਬਿਗਤ ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭ ਏਕਾ ॥
ਤਬ ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤ ਕਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਲੇਖਾ ॥ ਜਬ ਨਾਥ ਨਿਰੰਜਨ
ਅਗੋਚਰ ਅਗਾਧੇ ॥ ਤਬ ਕਉਨ ਛੁਟੇ ਕਉਨ ਬੰਧਨ ਬਾਧੇ ॥ ਆਪਨ
ਆਪ ਆਪ ਹੀ ਅਚਰਜਾ ॥ ਨਾਨਕ ਆਪਨ ਰੂਪ ਆਪ ਹੀ
ਉਪਰਜਾ ॥੩॥

੧੫੩

ਜਹ ਨਿਰਮਲ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖ ਪਤਿ ਹੋਤਾ॥ ਤਹ ਬਿਨੁ ਮੈਲੁ
ਕਹਹੁ ਕਿਆ ਧੋਤਾ॥ ਜਹ ਨਿਰਂਜਨ ਨਿਰਂਕਾਰ ਨਿਰਬਾਨ॥ ਤਹ
ਕਉਨ ਕਉ ਮਾਨ ਕਉਨ ਅਭਿਮਾਨ॥ ਜਹ ਸਰੂਪ ਕੇਵਲ
ਯਗਦੀਸ॥ ਤਹ ਛਲ ਛਿਦ੍ਰ ਲਗਤ ਕਹੁ ਕੀਸ॥ ਜਹ ਜੋਤਿ
ਸਰੂਪੀ ਜੋਤਿ ਸਾਂਗਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਤਹ ਕਿਸਹਿ ਮੂਖ ਕਵਨੁ
ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈਹਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕਾ ਨਾਹਿ
ਸੁਮਾਰੁ॥੪॥

ਜਬ ਅਪਨੀ ਸੋਭਾ ਆਪਨ ਸਾਂਗਿ ਬਨਾਈ॥ ਤਬ ਕਵਨ ਮਾਝ
ਬਾਪ ਮਿਤਰ ਸੁਤ ਭਾਈ॥ ਜਹ ਸਰਬ ਕਲਾ ਆਪਹਿ ਪਰਬੀਨ॥ ਤਹ
ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕਹਾ ਕੋਝ ਚੀਨ॥ ਜਬ ਆਪਨ ਆਪੁ ਆਪਿ
ਉਖਿਧਾਰੈ॥ ਤਉ ਸਗਨ ਅਪਸਗਨ ਕਹਾ ਬੀਚਾਰੈ॥ ਜਹ ਆਪਨ
ਊਚ ਆਪਨ ਆਪਿ ਨੇਰਾ॥ ਤਹ ਕਉਨ ਠਾਕੁਰੁ ਕਉਨੁ ਕਹੀਏ
ਚੇਰਾ॥ ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਰਹੇ ਬਿਸਮਾਦ॥ ਨਾਨਕ ਅਪਨੀ ਗਤਿ
ਜਾਨਹੁ ਆਪਿ॥੫॥

ਜਹ ਅਛਲ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦ ਸਮਾਝਾ॥ ਊਹਾ ਕਿਸਹਿ ਬਿਆਪਤ
ਮਾਝਾ॥ ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਹਿ ਆਦੇਸੁ॥ ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਕਾ ਨਾਹੀ
ਪਰਵੇਸੁ॥ ਜਹ ਏਕਹਿ ਏਕ ਏਕ ਭਗਵਤਾ॥ ਤਹ ਕਉਨੁ ਅਚਿੰਤੁ
ਕਿਸੁ ਲਾਗੈ ਚਿੰਤਾ॥ ਜਹ ਆਪਨ ਆਪੁ ਆਪਿ ਪਤੀਆਰਾ॥ ਤਹ
ਕਉਨੁ ਕਥੈ ਕਉਨੁ ਸੁਨੈਹਾਰਾ॥ ਬਹੁ ਬੇਅੰਤ ਊਚ ਤੇ ਊਚਾ॥
ਨਾਨਕ ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਹਿ ਪਹੂਚਾ॥੬॥

ਜਹ ਆਪਿ ਰਚਿਉ ਪਰਪਂਚੁ ਅਕਾਰੁ॥ ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਸਹਿ ਕੀਨੋ
ਬਿਸਥਾਰੁ॥ ਪਾਪੁ ਪੁਨੁ ਤਹ ਭਈ ਕਹਾਵਤ॥ ਕੋਝ ਨਰਕ ਕੋਝ
ਸੁਰਗ ਬੰਘਾਵਤ॥ ਆਲ ਜਾਲ ਮਾਝਾ ਜੰਜਾਲ॥ ਹਊਮੈ ਮੋਹ
ਭਰਮ ਮੈ ਭਾਰ॥ ਦੂਖ ਸੂਖ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ॥ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਉ

੧੫੪

ਬਖਾਨ ॥ ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ॥ ਖੇਲੁ ਸਂਕੋਚੈ ਤਤ
ਨਾਨਕ ਏਕੈ ॥੭॥

ਜਹ ਅਬਿਗਤੁ ਭਗਤੁ ਤਹ ਆਪਿ ॥ ਜਹ ਪਸਰੈ ਪਾਸਾਰੁ ਸਂਤ
ਪਰਤਾਪਿ ॥ ਦੁਹੂ ਪਾਖ ਕਾ ਆਪਹਿ ਧਨੀ ॥ ਉਨ ਕੀ ਸੋਭਾ ਉਨ ਹੂ
ਬਨੀ ॥ ਆਪਹਿ ਕਉਤਕ ਕਰੈ ਅਨਦ ਚੋਜ ॥ ਆਪਹਿ ਰਸ ਭੋਗਨ
ਨਿਰਯੋਗ ॥ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਆਪਨ ਨਾਝ ਲਾਵੈ ॥ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ
ਤਿਸੁ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੈ ॥ ਬੇਸੁਮਾਰ ਅਥਾਹ ਅਗਨਤ ਅਤੋਲੈ ॥ ਜਿਉ
ਭੁਲਾਵਹੁ ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਬੋਲੈ ॥੮॥੨੧॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੇ ਠਾਕੁਰਾ ਆਪੇ ਵਰਤਣਹਾਰ ॥
ਨਾਨਕ ਏਕੋ ਪਸਰਿਆ ਦੂਜਾ ਕਹ ਦ੍ਰਿਸਟਾਰ ॥੧॥
ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਆਪਿ ਕਥੈ ਆਪਿ ਸੁਨਨੈਹਾਰੁ ॥ ਆਪਹਿ ਏਕੁ ਆਪਿ
ਬਿਸਥਾਰੁ ॥ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਸ਼ਿਸਟਿ ਉਪਾਏ ॥ ਆਪਨੈ ਭਾਣੈ
ਲਏ ਸਮਾਏ ॥ ਤੁਮ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥ ਆਪਨ ਸੂਤਿ ਸਭੁ
ਜਗਤੁ ਪਰੋਇ ॥ ਜਾ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ
ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ॥ ਸੋ ਸਮਦਰਸੀ ਤਤ ਕਾ ਬੇਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਗਲ
ਸ਼ਿਸਟਿ ਕਾ ਜੇਤਾ ॥੧॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭ ਤਾ ਕੈ ਹਾਥ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਅਨਾਥ ਕੋ
ਨਾਥੁ ॥ ਜਿਸੁ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਕੋਇ ਨ ਮਾਰੈ ॥ ਸੋ ਸੂਆ ਜਿਸੁ ਮਨਹੁ
ਬਿਸਾਰੈ ॥ ਤਿਸੁ ਤਜਿ ਅਵਰ ਕਹਾ ਕੋ ਜਾਇ ॥ ਸਭ ਸਿਰਿ ਏਕੁ
ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਇ ॥ ਜੀਅ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਜਾ ਕੈ ਸਭ ਹਾਥਿ ॥ ਅਂਤਰਿ

੧੫੫

ਬਾਹਰਿ ਜਾਨਹੁ ਸਾਥਿ ॥ ਗੁਨ ਨਿਧਾਨ ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ
ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ ॥੨॥

ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਦਇਆਲ ॥ ਸਭ ਊਪਰਿ ਹੋਵਤ ਕਿਰਪਾਲ ॥
ਅਪਨੇ ਕਰਤਬ ਜਾਨੈ ਆਪਿ ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਹਿਉ ਬਿਆਪਿ ॥
ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਜੀਅਨ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ॥ ਜੋ ਜੋ ਰਚਿਓ ਸੁ ਤਿਸਹਿ
ਧਿਆਤਿ ॥ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਹਰਿ
ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਬਿਸ਼ਵਾਸੁ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ॥ ਕਰਨਹਾਰੁ
ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਜਾਨਿਆ ॥੩॥

ਜਨੁ ਲਾਗਾ ਹਰਿ ਏਕੈ ਨਾਇ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਆਸ ਨ ਬਿਰਥੀ
ਜਾਇ ॥ ਸੇਵਕ ਕਤ ਸੇਵਾ ਬਨਿਆਈ ॥ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝਿ ਪਰਮਪਦੁ
ਪਾਈ ॥ ਇਸਤੇ ਊਪਰਿ ਨਹੀ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਜਾ ਕੇ ਮਨਿ ਬਸਿਆ
ਨਿਰਕਾਰੁ ॥ ਬੰਧਨ ਤੋਰਿ ਭਏ ਨਿਰਵੈਰ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਪ੍ਰਗਹਿ ਗੁਰ ਕੇ
ਪੈਰ ॥ ਇਹ ਲੋਕ ਸੁਖੀਏ ਪਰਲੋਕ ਸੁਹੇਲੇ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ
ਆਪਹਿ ਮੇਲੇ ॥੪॥

ਸਾਧ ਸਾਂਗਿ ਮਿਲਿ ਕਰਹਿ ਅਨੰਦ ॥ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਪ੍ਰਭ
ਪਰਮਾਨੰਦ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਤਤੁ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਢੁਲਭ ਦੇਹ ਕਾ
ਕਰਹੁ ਉਧਾਰੁ ॥ ਅੰਸ਼ਿਤ ਬਚਨ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਤਰਨ
ਕਾ ਇਹੈ ਸੁਆਉ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭ ਪੇਖਹੁ ਨੇਰਾ ॥ ਮਿਟੈ ਅਗਿਆਨੁ
ਬਿਨਸੈ ਅੰਧੇਰਾ ॥ ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵਹੁ ॥ ਮਨ ਇਛੇ ਨਾਨਕ
ਫਲ ਪਾਵਹੁ ॥੫॥

ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਦੁਇ ਲੇਹੁ ਸਵਾਰਿ ॥ ਰਾਮਨਾਮੁ ਅੰਤਰਿ
ਉਦਿਧਾਰਿ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਪੂਰੀ ਦੀਖਿਆ ॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਤਿਸੁ
ਸਾਚੁ ਪਰੀਖਿਆ ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਦੂਖੁ
ਦਰਦੁ ਮਨ ਤੇ ਭਉ ਜਾਇ ॥ ਸਚੁ ਵਾਪਾਰੁ ਕਰਹੁ ਵਾਪਾਰੀ ॥ ਦਰਗਹ

੧੫੬

ਨਿਬਹੈ ਖੇਪ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ਏਕਾ ਟੇਕ ਰਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ
ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ॥੬॥

ਤਿਸੁ ਤੇ ਦੂਰਿ ਕਹਾ ਕੋ ਜਾਇ ॥ ਉਬਰੈ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ਧਿਆਇ ॥
ਨਿਰਭਉ ਜਾਪੈ ਸਗਲ ਭਉ ਸਿਟੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਛੁਟੈ ॥
ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਨਾਹੀ ਦੂਖ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਨਿ ਹੋਵਤ
ਸੂਖ ॥ ਚਿੰਤਾ ਜਾਇ ਸਿਤੈ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਤ ਕੋਝ ਨ
ਪਹੁਚਨਹਾਰੁ ॥ ਸਿਰ ਲਪਾਰਿ ਠਾਢਾ ਗੁਰੂ ਸੂਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾਕੇ
ਕਾਰਜ ਪੂਰਾ ॥੭॥

ਮਤਿ ਪੂਰੀ ਅੰਗ੍ਰਿਤੁ ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ॥ ਦਰਸਨੁ ਪੈਖਤ ਉਧਰਤ
ਸ਼ਿਸ਼ਟਿ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਜਾਕੇ ਅਨੂਪ ॥ ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਸੁੰਦਰ
ਹਰਿ ਰੂਪ ॥ ਧੰਨੁ ਸੇਵਾ ਸੇਵਕੁ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਪੁਰਖੁ
ਪ੍ਰਧਾਨੁ ॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਸੁ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲੁ ॥ ਤਾ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ
ਆਵਤ ਕਾਲੁ ॥ ਅਮਰ ਭਏ ਅਮਰਾਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥ ਸਾਥ ਸਂਗਿ
ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥੮॥੨੨॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਬਿਨਾਸੁ ॥
ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੰਤ ਭੇਟਿਆ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਪਰਗਾਸੁ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਡੀਠਾ ॥ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਲਾਗਾ ਮੀਠਾ ॥
ਸਗਲ ਸਮਿਗ੍ਰੀ ਏਕਸੁ ਘਟ ਮਾਹਿ ॥ ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਨਾਨਾ
ਦ੍ਰਿਸਟਾਹਿ ॥ ਨਤਨਿਧਿ ਅੰਗ੍ਰਿਤੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਮੁ ॥ ਦੇਹੀ ਮਹਿ ਇਸ
ਕਾ ਬਿਸ਼ਾਮੁ ॥ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਅਨਹਤ ਤਹ ਨਾਦ ॥ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ
ਅਚਰਜ ਬਿਸਮਾਦ ॥ ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਖਾਏ ॥

੧੫੭

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਸੋਝੀ ਪਾਏ ॥੧॥

ਸੋ ਅੰਤਰਿ ਸੋ ਬਾਹਰਿ ਅਨੰਤ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਆ
ਭਗਵਂਤ ॥ ਧਰਨਿ ਮਾਹਿ ਆਕਾਸ ਪਇਆਲ ॥ ਸਰਬ ਲੋਕ ਪੂਰਨ
ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥ ਬਨਿ ਤਿਨਿ ਪਰਬਤਿ ਹੈ ਪਾਰਬਰਹਮੁ ॥ ਜੈਸੀ ਆਗਿਆ
ਤੈਸਾ ਕਰਮੁ ॥ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸ਼ਤਰ ਮਾਹਿ ॥ ਚਾਰਿ ਕੁਣਟ ਦਹਦਿਸੇ
ਸਮਾਹਿ ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਭਿਨ ਨਹੀ ਕੋ ਠਾਉ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ
ਸੁਖੁ ਪਾਉ ॥੨॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਘਿਤਿ ਮਹਿ ਦੇਖੁ ॥ ਸਸੀਅਰ ਸੂਰ ਨਖਾਤਰ ਮਹਿ
ਏਕੁ ॥ ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਭੁ ਕੋ ਬੋਲੈ ॥ ਆਪਿ ਅਡੋਲੁ ਨ ਕਬਹੂ
ਡੋਲੈ ॥ ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਰਿ ਖੇਲੈ ਖੇਲ ॥ ਮੋਲਿ ਨ ਪਾਈਐ ਗੁਣਹ
ਅਮੋਲ ॥ ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾ ਕੀ ਜੋਤਿ ॥ ਧਾਰਿ ਰਹਿਉ
ਸੁਆਮੀ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਭਰਮ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥ ਨਾਨਕ
ਤਿਨ ਮਹਿ ਏਹੁ ਬਿਸਾਸੁ ॥੩॥

ਸਾਂਤ ਜਨਾ ਕਾ ਪੇਖਨੁ ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮ ॥ ਸਾਂਤ ਜਨਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ
ਸਾਭਿ ਧਰਮ ॥ ਸਾਂਤ ਜਨਾ ਸੁਨਹਿ ਸੁਭ ਬਚਨ ॥ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ
ਰਾਮ ਸਾਂਗਿ ਰਚਨ ॥ ਜਿਨਿ ਜਾਤਾ ਤਿਸ ਕੀ ਇਹ ਰਹਤ ॥ ਸਤਿ
ਬਚਨ ਸਾਧੂ ਸਾਭਿ ਕਹਤ ॥ ਜੋ ਜੋ ਹੋਇ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਮਾਨੈ ॥
ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਸੇ ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਓਹੀ ॥
ਨਾਨਕ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਸਭ ਮੌਹੀ ॥੪॥

ਆਪਿ ਸਤਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਸਤਿ ॥ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਸਗਲੀ
ਉਤਪਤਿ ॥ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਕਰੇ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ
ਏਕਕਾਰੁ ॥ ਅਨਿਕ ਕਲਾ ਲਖੀ ਨਹ ਜਾਇ ॥ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ
ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥ ਕਵਨ ਨਿਕਟਿ ਕਵਨ ਕਹੀਏ ਦੂਰਿ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ
ਆਪ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਅੰਤਰਗਤਿ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਜਨਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ

੧੫੮

ਜਨ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥੫॥

ਸਰਬ ਭੂਤ ਆਪਿ ਵਰਤਾਰਾ ॥ ਸਰਬ ਨੈਨ ਆਪਿ ਪੇਖਨਹਾਰਾ ॥
ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਜਾਕਾ ਤਨਾ ॥ ਆਪਨ ਜਸੁ ਆਪ ਹੀ ਸੁਨਾ ॥
ਆਵਨ ਜਾਨੁ ਇਕੁ ਖੇਲੁ ਬਨਾਇਆ ॥ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕੀਨੀ
ਮਾਇਆ ॥ ਸਭ ਕੈ ਮਥਿ ਅਲਿਪਤੋ ਰਹੈ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ ਸੁ
ਆਪੇ ਕਹੈ ॥ ਆਗਿਆ ਆਵੈ ਆਗਿਆ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾ ਭਾਵੈ ਤਾ
ਲਏ ਸਮਾਇ ॥੬॥

ਇਸਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਨਾਹੀ ਬੁਰਾ ॥ ਓਰੈ ਕਹਹੁ ਕਿਨੈ ਕਛੁ
ਕਰਾ ॥ ਆਪਿ ਭਲਾ ਕਰਤੂਤਿ ਅਤਿ ਨੀਕੀ ॥ ਆਪੇ ਜਾਨੈ ਅਪਨੇ
ਜੀਕੀ ॥ ਆਪਿ ਸਾਚੁ ਧਾਰੀ ਸਭ ਸਾਚੁ ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਆਪਨ
ਸਾਂਗੀ ਰਾਚੁ ॥ ਤਾਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਦੂਸਰ ਹੋਇ ਤ
ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ
ਇਹੁ ਜਾਨੁ ॥੭॥

ਜੋ ਜਾਨੈ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ
ਸੋਇ ॥ ਓਹੁ ਧਨਵਂਤੁ ਕੁਲਵਂਤੁ ਪਤਿਵਂਤੁ ॥ ਜੀਵਨ ਸੁਕਤਿ ਜਿਸੁ
ਰਿਦੈ ਭਗਵਂਤੁ ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਧਨੁ ਜਨੁ ਆਇਆ ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭੁ
ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ ॥ ਜਨ ਆਵਨ ਕਾ ਇਹੈ ਸੁਆਡ ॥ ਜਨ ਕੈ ਸਾਂਗੀ
ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥ ਆਪਿ ਸੁਕਤੁ ਸੁਕਤੁ ਕਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ
ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥੮॥੨੩॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਰਾਧਿਆ ਪੂਰਾ ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਨਾਨਕ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਪੂਰੇ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

੧੫੯

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ ।। ਪਾਰਬਰਹਮੁ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ
ਪੇਖੁ ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਮਨ ਅੰਤਰ ਕੀ ਉਤਰੈ
ਚਿੰਦ ॥ ਆਸ ਅਨਿਤ ਤਿਆਗਹੁ ਤਰੰਗ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮਨ
ਮੰਗ ॥ ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਬੇਨਤੀ ਕਰਹੁ ॥ ਸਾਧਿਸ਼ਾਂਗਿ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰੁ
ਤਰਹੁ ॥ ਹਰਿ ਧਨ ਕੇ ਭਰਿ ਲੇਹੁ ਭੰਡਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪੂਰੇ
ਨਮਸਕਾਰ ॥੧॥

ਖੇਮ ਕੁਸਲ ਸਹਜ ਆਨਾਂਦ ॥ ਸਾਧ ਸਾਂਗਿ ਭਜੁ ਪਰਮਾਨਾਂਦ ॥
ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਿ ਉਧਾਰਹੁ ਜੀਉ ॥ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਸ਼ਿਤ ਰਸੁ ਪੀਉ ॥
ਚਿਤਿ ਚਿਤਵਹੁ ਨਾਰਾਇਣ ਏਕੁ ॥ ਏਕ ਰੂਪ ਜਾ ਕੇ ਰੰਗ ਅਨੇਕ ॥
ਗੋਪਾਲ ਦਾਮੋਦਰ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾਲ ॥
ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮੁ ਬਾਰੰਬਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਕਾ ਇਹੈ
ਅਧਾਰ ॥੨॥

ਉਤਮ ਸਲੋਕ ਸਾਧ ਕੇ ਬਚਨ ॥ ਅਮੁਲੀਕ ਲਾਲ ਏਹਿ
ਰਤਨ ॥ ਸੁਨਤ ਕਮਾਵਤ ਹੋਤ ਉਧਾਰ ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ ਲੋਕਹ
ਨਿਸਤਾਰ ॥ ਸਫਲ ਜੀਵਨੁ ਸਫਲੁ ਤਾਕਾ ਸਾਂਗੁ ॥ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ
ਲਾਗਾ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ॥ ਜੈ ਜੈ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜੈ ॥ ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ
ਅਨਦ ਕਰੇ ਪ੍ਰਮੁ ਗਾਜੈ ॥ ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਪਾਲ ਮਹਾਂਤ ਕੈ ਮਾਥੇ ॥ ਨਾਨਕ
ਉਧਰੇ ਤਿਨ ਕੈ ਸਾਥੇ ॥੩॥

ਸਰਨਿ ਜੋਗੁ ਸੁਨਿ ਸਰਨੀ ਆਏ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਆਪ
ਮਿਲਾਏ ॥ ਮਿਟਿ ਗਏ ਬੈਰ ਭਏ ਸਭ ਰੇਨ ॥ ਅੰਸ਼ਿਤ ਨਾਮੁ ਸਾਧਸ਼ਾਂਗਿ
ਲੈਨ ॥ ਸੁਪ੍ਰਸਾਂਨ ਭਏ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਸੇਵਕ ਕੀ ਸੇਵ ॥
ਆਲ ਜੰਜਾਲ ਬਿਕਾਰ ਤੇ ਰਹਤੇ ॥ ਰਾਮਨਾਮ ਸੁਨਿ ਰਸਨਾ ਕਹਤੇ ॥
ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਬਹੀ ਖੇਪ
ਹਮਾਰੀ ॥੪॥

१६०

प्रभ की उसतति करहु संत मीत ॥ सावधान एकागर
चीत ॥ सुखमनी सहज गोबिंद गुन नाम ॥ जिसु मनि बसै सु
होत निधान ॥ सरब इछा ता की पूरन होइ ॥ प्रधान पुरखु
प्रगटु सभ लोइ ॥ सभ ते ऊच पाए असथानु ॥ बहुरि न होवै
आवन जानु ॥ हरि धनु खाटि चलै जनु सोइ ॥ नानक
जिसहि परापति होइ ॥५॥

खेम सांति रिधि नव निधि ॥ बुधि गिआनु सरब तह
सिधि ॥ बिदिआ तपु जोगु प्रभ धिआनु ॥ गिआनु स्केसट ऊतम
इसनानु ॥ चारि पदारथ कमल प्रगास ॥ सभ कै मधि सगल
ते उदास ॥ सुंदरु चतुरु तत का बेता ॥ समदरसी एक
द्रिसटेता ॥ इह फल तिसु जन कै मुखि भने ॥ गुर नानक
नाम बचन मनि सुने ॥६॥

इहु निधानु जपै मनि कोइ ॥ सभ जुग महि ताकी गति
होइ ॥ गुण गोबिंद नाम धुनि बाणी ॥ सिग्रिति सासत्र बेद
बखाणी ॥ सगल मतांत केवल हरिनाम ॥ गोबिंद भगत कै
मनि बिस्त्राम ॥ कोटि अप्राध साधसंगि मिटै ॥ संत क्रिपा ते
जम ते छुटै ॥ जाकै मसतकि करम प्रभि पाए ॥ साध सरणि
नानक ते आए ॥७॥

जिसु मनि बसै सुनै लाइ प्रीति ॥ तिसु जन आवै हरि
प्रभु चीति ॥ जनम मरन ताका दूखु निवारै ॥ दुलभ देह
ततकाल उधारै ॥ निरमल सोभा अंग्रित ताकी बानी ॥ एकु
नामु मन माहि समानी ॥ दूख रोग बिनसे भै भरम ॥ साध
नाम निरमल ताके करम ॥ सभ ते ऊच ताकी सोभा बनी ॥
नानक इह गुणि नामु सुखमनी ॥ ८ ॥ २४ ॥ (((((---))))))

बसंतु की वार

महलु ५

१८७ १ओंकार सतिगुर प्रसादि ॥

हरि का नामु धिआइ कै होहु हरिआ भाई ॥ करमि लिखंते
 पाईऐ इह रुति सुहाई ॥ वणु त्रिणु त्रिभवणु मउलिआ अंम्रित
 फलु पाई ॥ मिलि साधू सुखु ऊपजै लथी सभ छाई ॥
 नानकु सिमरै एकु नामु फिरि बहुङ्गि न धाई ॥१॥ पंजे बधे
 महाबली करि सचा ढोआ ॥ आपणे चरन जपाइअनु विचि
 दयु खड़ोआ ॥ रोग सोग सभि मिटि गए नित नवा निरोआ
 ॥ दिनु रैणि नामु धिआइदा फिरि पाइ न मोआ ॥ जिस ते
 उपजिआ नानका सोई फिरि होआ ॥२॥ किथहु उपजै कह
 रहै कह माहि समावै ॥ जीअ जंत सभि खसम के कउणु
 कीमति पावै ॥ कहनि धिआइनि सुणनि नित से भगत सुहावै
 ॥ अगमु अगोचरु साहिबो दूसरु लवै न लावै ॥
 सचु पूरै गुरि उपदेसिआ नानकु सुणावै ॥३॥१॥

((((((((((-----))))))))

੧੬੨

ੴ ੧ਓਂਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਲਾਵਾਂ

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹਰਿ ਪਹਿਲਡੀ ਲਾਵ ਪਰਵਿਰਤੀ ਕਰਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ
ਜੀਤ ॥ ਬਾਣੀ ਬਰਮਾ ਵੇਦੁ ਧਰਮੁ ਦ੍ਰਿੜਹੁ ਪਾਪ ਤਜਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ
ਜੀਤ ॥ ਧਰਮੁ ਦ੍ਰਿੜਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਸਿਮਿਤਿ ਨਾਮੁ
ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਆਰਾਧਹੁ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ
ਗਵਾਇਆ ॥ ਸਹਜ ਅਨੰਦੁ ਹੋਆ ਵਡਭਾਗੀ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੀਠਾ
ਲਾਇਆ ॥ ਜਨੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਲਾਵ ਪਹਿਲੀ ਆਰੰਭੁ ਕਾਜੁ
ਰਚਾਇਆ ॥੧॥

ਹਰਿ ਦੂਜਡੀ ਲਾਵ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ
ਜੀਤ ॥ ਨਿਰਭਉ ਮੈ ਮਨੁ ਹੋਇ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਗਵਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ
ਜੀਤ ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਭਉ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ਹਰਿ ਵੇਖੈ ਰਾਮੁ
ਹਦੂਰੇ ॥ ਹਰਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਸਾਰਿਆ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਰਹਿਆ
ਭਰਪੂਰੇ ॥ ਅਂਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਨ ਮੰਗਲ
ਗਾਏ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦੂਜੀ ਲਾਵ ਚਲਾਈ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਜਾਏ
॥੨॥

ਹਰਿ ਤੀਜਡੀ ਲਾਵ ਮਨਿ ਚਾਉ ਭਇਆ ਬੈਰਾਗੀਆ ਬਲਿ ਰਾਮ
ਜੀਤ ॥ ਸਾਂਤ ਜਨਾ ਹਰਿ ਮੈਲੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਵਡਭਾਗੀਆ ਬਲਿ
ਰਾਮ ਜੀਤ ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ਮੁਖਿ
ਬੋਲੀ ਹਰਿ ਬਾਣੀ ॥ ਸਾਂਤ ਜਨਾ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਕਥੀਏ

੧੬੩

ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧੁਨਿ ਉਪਜੀ ਹਰਿ
ਜਪੀਏ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਜੀਉ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੇ ਤੀਜੀ ਲਾਵੈ
ਹਰਿ ਉਪਜੈ ਮਨਿ ਬੈਰਾਗੁ ਜੀਉ ॥੩॥

ਹਰਿ ਚਉਥੜੀ ਲਾਵ ਮਨਿ ਸਹਜੁ ਭਾਝਾ ਹਰਿ ਪਾਝਾ ਬਲਿ
ਰਾਮ ਜੀਉ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿਆ ਸੁਭਾਈ ਹਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਠਾ
ਲਾਝਾ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਝਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਝਾ
ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਝਾ ਸੁਆਮੀ
ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਠਾਕੁਰਿ ਕਾਜੁ ਰਚਾਝਾ
ਧਨ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮਿ ਵਿਗਾਸੀ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੇ ਚਤਥੀ ਲਾਵੈ
ਹਰਿ ਪਾਝਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਵਿਨਾਸੀ ॥੪॥੨॥

(((((((((((-----))))))))))

੧੬੪

ੴ ੧ਓਂਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਗੁਰੂ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਸਾਧੋ ਮਨ ਕਾ ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਉ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਸੰਗਤਿ
 ਦੁਰਜਨ ਕੀ ਤਾ ਤੇ ਅਹਿਨਿਸਿ ਭਾਗਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੁਖੁ
 ਦੁਖੁ ਦੋਨੋ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਅਤ਼ਰੁ ਮਾਨੁ ਅਪਮਾਨਾ ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ
 ਤੇ ਰਹੈ ਅਤੀਤਾ ਤਿਨਿ ਜਗਿ ਤਤੁ ਪਛਾਨਾ ॥੨॥ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ
 ਦੋਤੁ ਤਿਆਗੈ ਖੋਜੈ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨਾ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਖੇਲੁ
 ਕਠਨੁ ਹੈ ਕਿਨਹੂੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਨਾ ॥੩॥੧॥

ਗੁਰੂ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਸਾਧੋ ਰਚਨਾ ਰਾਮ ਬਨਾਈ ॥ ਇਕਿ ਬਿਨਸੈ ਇਕ ਅਸਥਿਰੁ
 ਮਾਨੈ ਅਚਰਜੁ ਲਖਿਓ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ
 ਮੋਹ ਬਸਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਹਰਿ ਮੂਰਤਿ ਬਿਸਰਾਈ ॥ ਝੂਠਾ ਤਨੁ ਸਾਚਾ ਕਰਿ
 ਮਾਨਿਓ ਜਿਤ ਸੁਪਨਾ ਰੈਨਾਈ ॥੨॥ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੈ
 ਜਿਤ ਬਾਦਰ ਕੀ ਛਾਈ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਜਗੁ ਜਾਨਿਓ ਮਿਥਿਆ
 ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਸਰਨਾਈ ॥੨॥੨॥

ਗੁਰੂ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਉ ਹਰਿ ਜਸੁ ਮਨਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਮਗਨੁ ਰਹੈ
 ਮਾਇਆ ਮੈ ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪ੍ਰਤ ਮੀਤ
 ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਸਿਉ ਇਹ ਬਿਧਿ ਆਪੁ ਬੰਧਾਵੈ ॥ ਸਿੰਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ
 ਜਿਤ ਝੂਠੇ ਇਹੁ ਜਗ ਦੇਖਿ ਤਾਸਿ ਤਉ ਧਾਵੈ ॥੨॥ ਭੁਗਤਿ
 ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਕਾਰਨੁ ਸੁਆਮੀ ਮੂਡ ਤਾਹਿ ਬਿਸਰਾਵੈ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ
 ਕੋਟਨ ਮੈ ਕੋਊ ਭਜਨੁ ਰਾਮ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥੨॥੩॥

੧੬੫

ਗੁਰੂ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਸਾਧੋ ਇਹੁ ਮਨੁ ਗਹਿਓ ਨ ਜਾਈ ॥ ਚੰਚਲ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਂਗਿ
ਬਸਤੁ ਹੈ ਧਾ ਤੇ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਠਨ ਕਰੋਧ
ਘਟ ਹੀ ਕੇ ਭੀਤਰਿ ਜਿਹ ਸੁਧਿ ਸਭ ਬਿਸਰਾਈ ॥ ਰਤਨੁ ਗਿਆਨੁ
ਸਭ ਕੋ ਹਿਰਿ ਲੀਨਾ ਤਾ ਸਿਉ ਕਛੁ ਨ ਬਸਾਈ ॥੧॥ ਜੋਗੀ
ਜਤਨ ਕਰਤ ਸਭਿ ਹਾਰੇ ਗੁਨੀ ਰਹੇ ਗੁਨ ਗਾਈ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ
ਮਾਏ ਦਿਆਲਾ ਤਤ ਸਭ ਬਿਧਿ ਬਨਿ ਆਈ ॥੨॥੪॥

ਗੁਰੂ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਸਾਧੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ॥ ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਅਮੋਲਕੁ
ਪਾਇਓ ਬਿਰਥਾ ਕਾਹਿਂ ਗਵਾਵਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ
ਦੀਨ ਬੰਧ ਹਰਿ ਸਰਨਿ ਤਾਹਿ ਤੁਮ ਆਵਤ ॥ ਗਜ ਕੋ ਤ੍ਰਾਸੁ
ਮਿਟਿਓ ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਤੁਮ ਕਾਹੇ ਬਿਸਰਾਵਤ ॥੧॥ ਤਜਿ
ਅਭਿਮਾਨ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਫੁਨਿ ਭਜਨ ਰਾਮ ਚਿਤੁ ਲਾਵਤ ॥ ਨਾਨਕ
ਕਹਤ ਸੁਕਤਿ ਪਥ ਇਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਤੁਮ ਪਾਵਤ ॥੨॥੫॥

ਗੁਰੂ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਕੋਊ ਮਾਈ ਭੂਲਿਓ ਮਨੁ ਸਮਝਾਵੈ ॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਾਧ ਮਗ
ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਨਿਮਖ ਨ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦੁਰਲਭ
ਦੇਹ ਪਾਇ ਮਾਨਸ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਵੈ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਮਹਾ
ਸੰਕਟ ਬਨ ਤਾ ਸਿਉ ਰੁਚ ਉਪਯਾਵੈ ॥੧॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸਦਾ
ਸਂਗਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤਾ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਨ ਲਾਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਸੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੁਮ
ਮਾਨਹੁ ਜਿਹ ਘਟਿ ਰਾਮੁ ਸਮਾਵੈ ॥੨॥੬॥

੧੬੬

ਗੁਰੂ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਸਾਧੋ ਰਾਮ ਸਰਨਿ ਬਿਸਰਾਮਾ ॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪਡੇ ਕੋ ਇਹ ਗੁਨ
ਸਿਮਰੇ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਲੋਭ ਮੋਹ ਮਾਝਾ
ਮਮਤਾ ਫੁਨਿ ਅਤ ਬਿਖਿਅਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਪਰਸੈ
ਜਿਹ ਨਾਹਨਿ ਸੋ ਮੂਰਤਿ ਹੈ ਦੇਵਾ ॥੨॥ ਸੁਰਗ ਨਰਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਬਿਖੁ ਏ ਸਭ ਤਿਉ ਕੰਚਨ ਅਰੁ ਪੈਸਾ ॥ ਤਿਤੁ ਨਿੰਦਾ ਏ ਸਮ
ਜਾ ਕੈ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਫੁਨਿ ਤੈਸਾ ॥੩॥ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਏ ਬਾਧੇ ਜਿਹ
ਨਾਹਨਿ ਤਿਹ ਤੁਮ ਜਾਨਉ ਗਿਆਨੀ ॥ ਨਾਨਕ ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੁਮ
ਮਾਨਉ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੋ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥੪॥੭॥

ਗੁਰੂ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਮਨ ਰੇ ਕਹਾ ਭਿੜਾਓ ਤੈ ਬਚਾਰਾ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਅਤਥ ਘਟੈ ਨਹੀਂ
ਜਾਨੈ ਭਿੜਾਓ ਲੋਭ ਸੰਗਿ ਹਉਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੋ ਤਨੁ ਤੈ
ਅਪਨੋ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ਅਰੁ ਸੁੰਦਰ ਗ੍ਰਿਹ ਨਾਰੀ ॥ ਇਨ ਮੈਂ ਕਛੁ ਤੇਰੋ
ਰੇ ਨਾਹਨਿ ਦੇਖੋ ਸੋਚ ਬਿਚਾਰੀ ॥੨॥ ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਅਪਨੋ ਤੈ
ਹਾਰਿਆਂ ਗੋਬਿੰਦ ਗਤਿ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀ ॥ ਨਿਮਖ ਨ ਲੀਨ ਭਿੜਾਓ
ਚਰਨਨ ਸਿੱਤ ਬਿਰਥਾ ਅਤਥ ਸਿਰਾਨੀ ॥੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੋਈ
ਨਰੁ ਸੁਖੀਆ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥ ਅਤਰ ਸਗਲ ਜਗੁ ਮਾਝਾ
ਮੋਹਿਆ ਨਿਰਭੈ ਪਦੁ ਨਹੀਂ ਪਾਵੈ ॥੪॥੮॥

ਗੁਰੂ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਨਰ ਅਚੇਤ ਪਾਪ ਤੇ ਢਰੁ ਰੇ ॥ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਗਲ ਭੈ ਭੰਜਨ
ਸਰਨਿ ਤਾਹਿ ਤੁਮ ਪਰੁ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਜਾਸ
ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਤਾ ਕੋ ਨਾਮੁ ਹੀਏ ਮੋ ਧਰੁ ਰੇ ॥ ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ ਜਗਤਿ
ਮੈਂ ਹਰਿ ਕੋ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਕਸਮਲ ਸਭ ਹਰੁ ਰੇ ॥੨॥ ਮਾਨਸ
ਦੇਹ ਬਹੁਰਿ ਨਹ ਪਾਵੈ ਕਛੁ ਤਪਾਉ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਕਰੁ ਰੇ ॥ ਨਾਨਕ

੧੬੭

ਕਹਤ ਗਾਇ ਕਰਨਾਮੈ ਭਵ ਸਾਗਰ ਕੈ ਪਾਰਿ ਉਤਰੁ ਰੇ
॥੨॥੯॥੨੫੧॥

ੴ ੧ਅੰਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਬਿਰਥਾ ਕਹਉ ਕਉਨ ਸਿਉ ਮਨ ਕੀ ॥ ਲੋਭਿ ਗ੍ਰਸਿਓ
ਦਸਹੂ ਦਿਸ ਧਾਵਤ ਆਸਾ ਲਾਗਿਓ ਧਨ ਕੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੁਖ ਕੈ ਹੇਤਿ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਤ ਸੇਵ ਕਰਤ ਜਨ ਜਨ ਕੀ ॥
ਦੁਆਰਹਿ ਦੁਆਰਿ ਸੁਆਨ ਜਿਉ ਡੋਲਤ ਨਹ ਸੁਧ ਰਾਮ ਭਜਨ ਕੀ
॥੧॥ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਅਕਾਰਥ ਖੋਵਤ ਲਾਜ ਨ ਲੋਕ ਹਸਨ ਕੀ
॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਿਉ ਨਹੀ ਗਾਵਤ ਕੁਮਤਿ ਬਿਨਾਸੈ ਤਨ
ਕੀ ॥੨॥੧॥੨੩੩॥

ੴ ੧ਅੰਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਧ ਮਨੁ ਨੈਕ ਨ ਕਹਿਓ ਕਰੈ ॥ ਸੀਖ ਸਿਖਾਇ ਰਹਿਓ
ਅਪਨੀ ਸੀ ਦੁਰਮਤਿ ਤੇ ਨ ਟਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਦਿ ਮਾਇਆ ਕੈ
ਭਇਓ ਬਾਵਰੋ ਹਰਿ ਜਸੁ ਨਹਿ ਉਚਰੈ ॥ ਕਹਿ ਪਰਪਂਚੁ ਜਗਤ ਕਉ
ਡਹਕੈ ਅਪਨੋ ਉਦਰੁ ਭਰੈ ॥੧॥ ਸੁਆਨ ਪ੍ਰਾਂਤ ਜਿਉ ਹੋਇ ਨ ਸ੍ਰੂਧੋ
ਕਹਿਓ ਨ ਕਾਨ ਧਰੈ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਤ ਜਾਤੇ
ਕਾਜੁ ਸਰੈ ॥੨॥੧॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਸਭ ਕਿਛੁ ਜੀਵਤ ਕੋ ਬਿਵਹਾਰ ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬੰਧਪ
ਅਰੁ ਫੁਨਿ ਗਿਹ ਕੀ ਨਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤਨ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋਤ

੧੬੮

जब निआरे टेरत प्रेति पुकारि ॥ आध घरी कोऊ नहि राखै
घर ते देत निकारि ॥१॥ म्रिग त्रिसना जिउ जग रचना यह
देखहु रिदै बिचारि ॥ कहु नानक भजु राम नाम नित जाते
होत उधार ॥२॥२॥

देवगंधारी महला ੯ ॥

जगत मै झूठी देखी प्रीति ॥ अपने ही सुख सिउ
सभ लागे किआ दारा किआ मीत ॥१॥ रहाउ ॥ मेरउ
मेरउ सभै कहत है हित सिउ बाधिओ चीति ॥ अंति कालि
संगी नह कोऊ इह अचरज है रीति ॥२॥ मन मूरख अजहू
नह समझत सिख दै हारिओ नीत ॥ नानक भउजलु पारि
परै जउ गावै प्रभ के गीत ॥३॥६॥३८॥४७॥

੧੭ ੧ओंकार सतिगुर प्रसादि ॥

रागु बिहागड़ा महला ੯ ॥

हरि की गति नहि कोऊ जानै ॥ जोगी जती तपी पचि
हारे अरु बहु लोग सिआने ॥१॥ रहाउ ॥ छिन महि राउ
रंक कउ करई राउ रंक करि डारे ॥ रीते भरे भरे सखनावै
यह ता को बिवहारे ॥२॥ अपनी माइआ आपि पसारी
आपहि देखनहारा ॥ नाना रूपु धरे बहु रंगी सभ ते रहै
निआरा ॥३॥ अगनत अपारु अलख निरंजन जिह सभ जगु
भरमाइओ ॥ सगल भरम तजि नानक प्राणी चरनि
ताहि चितु लाइओ ॥४॥१॥२॥

੧੬੯

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯

੭੯ ੧ਓਂਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਸਿਉ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਸ਼ਰਵਨ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨੁ ਸੁਨਉ
 ਅਰੁ ਗਾਉ ਰਸਨਾ ਗੀਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਰਿ ਸਾਧਸਾਂਗਤਿ
 ਸਿਮਰੁ ਮਾਥੋ ਛੋਹਿ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ॥ ਕਾਲੁ ਬਿਆਲੁ ਜਿਉ ਪਰਿਆਂ
 ਡੋਲੈ ਮੁਖੁ ਪਸਾਰੇ ਮੀਤ ॥੨॥ ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਫੁਨਿ ਤੋਹਿ ਗ੍ਰਸਿ ਹੈ
 ਸਮਝਿ ਰਾਖਉ ਚੀਤਿ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਰਾਮੁ ਭਜਿ ਲੈ ਜਾਤੁ
 ਅਉਸਰੁ ਬੀਤ ॥੨॥੧॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਮਨ ਕੀ ਮਨ ਹੀ ਮਾਹਿ ਰਹੀ ॥ ਨਾ ਹਰਿ ਭਜੇ ਨ ਤੀਰਥ
 ਸੇਵੇ ਚੋਟੀ ਕਾਲਿ ਗਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦਾਰਾ ਮੀਤ ਪੂਤ ਰਥ
 ਸਾਂਪਤਿ ਧਨ ਪੂਰਨ ਸਭ ਮਹੀ ॥ ਅਵਰ ਸਗਲ ਮਿਥਿਆ ਏ ਜਾਨਉ
 ਭਜਨੁ ਰਾਮੁ ਕੋ ਸਹੀ ॥੧॥ ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਬਹੁਤੇ ਜੁਗ ਹਾਰਿਆਂ
 ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਲਹੀ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਮਿਲਨ ਕੀ ਬਰੀਆ
 ਸਿਮਰਤ ਕਹਾ ਨਹੀ ॥੨॥੨॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਮਨ ਰੇ ਕਉਨੁ ਕੁਮਤਿ ਤੈ ਲੀਨੀ ॥ ਪਰ ਦਾਰਾ ਨਿੰਦਿਆ ਰਸ
 ਰਚਿਆਂ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਨਹਿ ਕੀਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੁਕਤਿ ਪਥੁ
 ਜਾਨਿਆਂ ਤੈ ਨਾਹਨਿ ਧਨ ਜੋਰਨ ਕਉ ਧਾਇਆ ॥ ਅੰਤਿ ਸਾਂਗ ਕਾਹੂ
 ਨਹੀ ਦੀਨਾ ਬਿਰਥਾ ਆਪੁ ਬੰਧਾਇਆ ॥੧॥ ਨਾ ਹਰਿ ਭਜਿਆਂ ਨ
 ਗੁਰ ਜਨੁ ਸੇਵਿਆਂ ਨਹ ਉਪਜਿਆਂ ਕਛੁ ਗਿਆਨਾ ॥ ਘਟ ਹੀ ਮਾਹਿ
 ਨਿਰਾਜਨੁ ਤੇਰੈ ਤੈ ਖੋਜਤ ਉਦਿਆਨਾ ॥੨॥ ਬਹੁਤੁ ਜਨਮ ਭਰਮਤ
 ਤੈ ਹਾਰਿਆਂ ਅਸਥਿਰ ਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥ ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਪਾਈ ਪਦ

੧੭੦

ਹਰਿ ਭਜੁ ਨਾਨਕ ਬਾਤ ਬਤਾਈ ॥੩॥੩॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਮਨ ਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨਿ ਬਿਚਾਰੇ ॥ ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਗਨਕਾ ਸੀ
ਉਧਰੀ ਤਾ ਕੋ ਜਸੁ ਤਰ ਧਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਟਲ ਭਝਾਓ
ਧੂਆ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਅਰੁ ਨਿਰਮੈ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥ ਦੁਖ ਹਰਤਾ
ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੋ ਸੁਆਮੀ ਤੈ ਕਾਹੇ ਬਿਸਰਾਇਆ ॥੧॥ ਜਬ ਹੀ
ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਗਜ ਗਰਾਹ ਤੇ ਛੂਟਾ ॥ ਮਹਮਾ ਨਾਮ
ਕਹਾ ਲਉ ਬਰਨਉ ਰਾਮ ਕਹਤ ਬੰਧਨ ਤਿਹ ਤੂਟਾ ॥੨॥ ਅਜਾਮਲੁ
ਪਾਪੀ ਜਗੁ ਜਾਨੇ ਨਿਮਖ ਮਾਹਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਚੇਤ
ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਤੈ ਭੀ ਉਤਰਾਹਿ ਪਾਰਾ ॥੩॥੪॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਉਨੁ ਤਪਾਉ ਕਰੈ ॥ ਜਾ ਤੇ ਭਗਤਿ ਰਾਮ ਕੀ ਪਾਵੈ
ਜਮ ਕੋ ਤ੍ਰਾਸੁ ਹਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਉਨੁ ਕਰਮ ਬਿਦਿਆ ਕਹੁ
ਕੈਸੀ ਧਰਮੁ ਕਉਨੁ ਫੁਨਿ ਕਰਈ ॥ ਕਉਨੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰ ਜਾ ਕੈ
ਸਿਮਰੈ ਭਵ ਸਾਗਰ ਕਉ ਤਰਈ ॥੧॥ ਕਲ ਮੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ
ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ ਜਾਹਿ ਜਪੈ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥ ਅਜ਼ਰ ਧਰਮ ਤਾ ਕੈ ਸਮ
ਨਾਹਨਿ ਇਹ ਬਿਧਿ ਬੇਦੁ ਬਤਾਵੈ ॥੨॥ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਰਹਤ ਸਦਾ
ਨਿਰਲੋਪੀ ਜਾ ਕਉ ਕਹਤ ਗੁਸਾਈ ॥ ਸੋ ਤੁਮ ਹੀ ਮਹਿ ਬਸੈ
ਨਿਰਾਂਤਰਿ ਨਾਨਕ ਦਰਪਨਿ ਨਿਆਈ ॥੩॥੫॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਮਾਈ ਮੈ ਕਿਹਿ ਬਿਧਿ ਲਖਉ ਗੁਸਾਈ ॥ ਮਹਾ ਮੋਹ
ਅਗਿਆਨਿ ਤਿਮਰਿ ਮੋ ਮਨੁ ਰਹਿਓ ਤੁਰੜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

੧੭੧

ਸਗਲ ਜਨਮ ਭਰਮ ਹੀ ਭਰਮ ਖੋਝਾਓ ਨਹ ਅਸਥਿਰੁ ਮਤਿ ਪਾਈ
॥ ਬਿਖਿਆਸਕਤ ਰਹਿਓ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਨਹ ਛੂਟੀ ਅਧਮਾਈ
॥੧॥ ਸਾਧਸ਼ੰਗੁ ਕਬਹੂ ਨਹੀ ਕੀਨਾ ਨਹ ਕੀਰਤਿ ਪ੍ਰਭ ਗਾਈ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਮੈ ਨਾਹਿ ਕੋਊ ਗੁਨੁ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਸਰਨਾਈ ॥ ੨ ॥੬॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਮਾਈ ਮਨੁ ਮੇਰੋ ਬਸਿ ਨਾਹਿ ॥ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਬਿਖਿਅਨੁ ਕਤ
ਧਾਵਤ ਕਿਹਿ ਬਿਧਿ ਰੋਕਤ ਤਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ
ਸਿਸ਼ਿਤੀ ਕੇ ਮਤ ਸੁਨਿ ਨਿਮਖ ਨ ਹੀਏ ਬਸਾਵੈ ॥ ਪਰ ਧਨ ਪਰ
ਦਾਰਾ ਸਿਉ ਰਚਿਓ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਵੈ ॥੨॥ ਮਦਿ ਮਾਇਆ
ਕੈ ਭਝਾਓ ਬਾਵਰੋ ਸੂਝਤ ਨਹ ਕਛੁ ਗਿਆਨਾ ॥ ਘਟ ਹੀ
ਮੀਤਾਰੀ ਬਸਤ ਨਿਰੰਜਨੁ ਤਾ ਕੋ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਾ ॥੩॥ ਜਬ ਹੀ
ਸਰਨਿ ਸਾਧ ਕੀ ਆਇਆਓ ਦੁਰਮਤਿ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੀ ॥ ਤਬ ਨਾਨਕ
ਚੇਤਿਓ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਕਾਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥੪॥੭॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਰੇ ਮਨ ਇਹ ਸਾਚੀ ਜੀਅ ਧਾਰਿ ॥ ਸਗਲ ਜਗਤੁ ਹੈ ਜੈਸੇ
ਸੁਪਨਾ ਬਿਨਸਤ ਲਗਤ ਨ ਬਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਾਰੁ ਮੀਤਿ
ਬਨਾਈ ਰਚਿ ਪਚਿ ਰਹਤ ਨਹੀ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਹ ਸੁਖ
ਮਾਇਆ ਕੇ ਉਰਝਿਓ ਕਹਾ ਗਵਾਰ ॥੨॥ ਅਜਹੂ ਸਮਝਿ ਕਛੁ
ਬਿਗਰਿਓ ਨਾਹਿਨਿ ਭਜਿ ਲੇ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਜ
ਮਤੁ ਸਾਧਨ ਕਤ ਭਾਖਿਓ ਤੋਹਿ ਪੁਕਾਰਿ ॥੩॥੮॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਇਹ ਜਗਿ ਮੀਤੁ ਨ ਦੇਖਿਓ ਕੋਈ ॥ ਸਗਲ ਜਗਤੁ ਅਪਨੈ
ਸੁਖਿ ਲਾਗਿਓ ਦੁਖ ਮੈ ਸਾਂਗਿ ਨ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦਾਰਾ

੧੭੨

ਮੀਤ ਪੂਤ ਸਨਬੰਧੀ ਸਗਰੇ ਧਨ ਸਿਉ ਲਾਗੇ ॥ ਜਬ ਹੀ ਨਿਰਧਨ
ਦੇਖਿਓ ਨਰ ਕਉ ਸਾਂਗੁ ਛਾਡਿ ਸਭ ਭਾਗੇ ॥੧॥ ਕਹੁਂਤ ਕਹਾ
ਧਿਆ ਮਨ ਬਤਰੇ ਕਉ ਇਨ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਲਗਾਇਓ ॥ ਦੀਨਾ ਨਾਥ
ਸਕਲ ਮੈ ਮੰਜਨ ਜਸੁ ਤਾ ਕੋ ਬਿਸਰਾਇਓ ॥੨॥ ਸੁਆਨ ਪ੍ਰਾਚ
ਜਿਉ ਭਵਿਓ ਨ ਸੂਧਤ ਬਹੁਤੁ ਜਤਨੁ ਮੈ ਕੀਨਤ ॥ ਨਾਨਕ ਲਾਜ
ਬਿਰਦ ਕੀ ਰਾਖਹੁ ਨਾਮੁ ਤੁਹਾਰਤ ਲੀਨਤ ॥ ੩ ॥ ੯ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਮਨ ਰੇ ਗਹਿਓ ਨ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ॥ ਕਹਾ ਭਵਿਓ ਜਉ ਮੂਡੁ
ਮੁਡਾਇਓ ਭਗਵਤ ਕੀਨੋ ਭੇਸੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਾਚ ਛਾਡਿ ਕੈ
झੂਠਹ ਲਾਗਿਓ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥੁ ਖੋਇਓ ॥ ਕਰਿ ਪਰਪੰਚ ਉਦਰ
ਨਿਜ ਪੋਖਿਓ ਪਸੁ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸੋਇਓ ॥੨॥ ਰਾਮ ਭਜਨ ਕੀ
ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ ਮਾਇਆ ਹਾਥਿ ਬਿਕਾਨਾ ॥ ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ
ਬਿਖਿਅਨੁ ਸਾਂਗਿ ਬਤਰਾ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਬਿਸਰਾਨਾ ॥੩॥ ਰਹਿਓ
ਅਚੇਤੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਰਥਾ ਅਤਥ ਸਿਰਾਨੀ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ
ਹਰਿ ਬਿਰਦੁ ਪਛਾਨਤ ਭੂਲੇ ਸਦਾ ਪਰਾਨੀ ॥੩॥੧੦॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਜੋ ਨਰੁ ਦੁਖ ਮੈ ਦੁਖੁ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ॥ ਸੁਖ ਸਨੇਹੁ ਅਰੁ ਮੈ ਨਹੀ
ਜਾ ਕੈ ਕੰਚਨ ਮਾਟੀ ਮਾਨੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਹ ਨਿੰਦਿਆ ਨਹ
ਉਸਤਤਿ ਜਾ ਕੈ ਲੋਮੁ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹੈ
ਨਿਆਰਤ ਨਾਹਿ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨਾ ॥੨॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸਗਲ
ਤਿਆਗੈ ਜਗ ਤੇ ਰਹੈ ਨਿਰਾਸਾ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਜਿਹ ਪਰਸੈ
ਨਾਹਨਿ ਤਿਹ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਵਾਸਾ ॥੩॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਹ ਨਰ
ਕਉ ਕੀਨੀ ਤਿਹ ਇਹ ਜੁਗਤਿ ਪਛਾਨੀ ॥ ਨਾਨਕ ਲੀਨ ਭਵਿਓ
ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਉ ਜਿਉ ਪਾਨੀ ਸਾਂਗਿ ਪਾਨੀ ॥੩॥੧੧॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਾਨਿ ਲੇਹੁ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥ ਅਪਨੇ ਸੁਖ ਸਿਉ ਹੀ ਜਗੁ
ਫਾਂਘਿਓ ਕੋ ਕਾਹੂ ਕੋ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੁਖ ਮੈ ਆਨਿ
ਬਹੁਤੁ ਮਿਲਿ ਬੈਠਤ ਰਹਤ ਚਹੂ ਦਿਸਿ ਧੇਰੈ ॥ ਬਿਪਤਿ ਪਰੀ ਸਭ ਹੀ
ਸਾਂਗੁ ਛਾਡਿਤ ਕੋਝ ਨ ਆਵਤ ਨੇਰੈ ॥੨॥ ਘਰ ਕੀ ਨਾਰਿ ਬਹੁਤੁ
ਹਿਤੁ ਜਾ ਸਿਉ ਸਦਾ ਰਹਤ ਸਾਂਗ ਲਾਗੀ ॥ ਜਬ ਹੀ ਹੱਸ ਤਜੀ ਇਹ
ਕਾਂਝਾ ਪ੍ਰੇਤ ਪ੍ਰੇਤ ਕਰਿ ਭਾਗੀ ॥੩॥ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੋ ਬਿਉਹਾਰੁ
ਬਨਿਓ ਹੈ ਜਾ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਲਗਾਇਓ ॥ ਅੰਤ ਬਾਰ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ
ਹਰਿ ਜੀ ਕੋਝ ਕਾਮਿ ਨ ਆਇਓ ॥੪॥੧੨॥ ੧੩੯॥

੧੭੪ ੧ਓਂਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਕਾਹੇ ਰੇ ਬਨ ਖੋਜਨ ਜਾਈ ॥ ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ ਸਦਾ ਅਲੇਪਾ
ਤੋਹੀ ਸਾਂਗਿ ਸਮਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪੁਹਪ ਮਧਿ ਜਿਉ ਬਾਸੁ
ਬਸਤੁ ਹੈ ਮੁਕਰ ਮਾਹਿ ਜੈਸੇ ਛਾਈ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਹਰਿ ਬਸੇ ਨਿਰਾਂਤਰਿ
ਘਟ ਹੀ ਖੋਜਹੁ ਭਾਈ ॥੨॥ ਬਾਹਰਿ ਭੀਤਰਿ ਏਕੋ ਜਾਨਹੁ ਇਹੁ
ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਬਤਾਈ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਆਪਾ ਚੀਨੈ ਮਿਟੈ ਨ ਭਰਮ
ਕੀ ਕਾਈ ॥੩॥੧੧॥

ਧਨਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਸਾਧੋ ਇਹੁ ਜਗੁ ਭਰਮ ਮੁਲਾਨਾ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ
ਛੋਡਿਆ ਮਾਇਆ ਹਾਥਿ ਬਿਕਾਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ
ਭਾਈ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਤਾ ਕੈ ਰਸਿ ਲਪਟਾਨਾ ॥ ਜੋਬਨੁ ਧਨੁ ਪ੍ਰਭਤਾ
ਕੈ ਮਦ ਮੈ ਅਹਿਨਿਸਿ ਰਹੈ ਦਿਵਾਨਾ ॥੨॥ ਦੀਨ ਦੇਵਾਲ ਸਦਾ

੧੭੪

ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਤਾ ਸਿਉ ਮਨੁ ਨ ਲਗਾਨਾ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੋਟਨ ਮੈ
ਕਿਨਹੂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਪਛਾਨਾ ॥੨॥੨॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਤਿਹ ਜੋਗੀ ਕਉ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਨਉ ॥ ਲੋਭ ਮੋਹ ਮਾਇਆ
ਸਮਤਾ ਫੁਨਿ ਜਿਹ ਘਟਿ ਮਾਹਿ ਪਛਾਨਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪਰ
ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤਿ ਨਹ ਜਾ ਕੈ ਕੰਚਨ ਲੋਹ ਸਮਾਨੋ ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ
ਤੇ ਰਹੈ ਅਤੀਤਾ ਜੋਗੀ ਤਾਹਿ ਬਖਾਨੋ ॥੧॥ ਚੰਚਲ ਮਨੁ ਦਹ
ਦਿਸਿ ਕਉ ਧਾਵਤ ਅਚਲ ਜਾਹਿ ਠਹਰਾਨੋ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ
ਬਿਧਿ ਕੋ ਜੋ ਨਰੁ ਸੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੁਮ ਮਾਨੋ ॥੨॥੩॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਅਬ ਮੈ ਕਉਨੁ ਉਪਾਉ ਕਰਉ ॥ ਜਿਹ ਬਿਧਿ ਮਨ ਕੋ
ਸੰਸਾ ਚੂਕੈ ਭਉ ਨਿਧਿ ਪਾਰਿ ਪਰਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਨਮੁ ਪਾਇ
ਕਛੁ ਮਲੋ ਨ ਕੀਨੋ ਤਾ ਤੇ ਅਧਿਕ ਡਰਉ ॥ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਹਰਿ
ਗੁਨ ਨਹੀਂ ਗਾਏ ਧਾਰੇ ਜੀਅ ਸੋਚ ਧਰਉ ॥੧॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸੁਨਿ ਕਛੁ
ਗਿਆਨੁ ਨ ਉਪਜਿਓ ਪਸੁ ਜਿਉ ਉਦਰੁ ਭਰਉ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ
ਬਿਰਦੁ ਪਛਾਨਉ ਤਬ ਹਉ ਪਤਿਤ ਤਰਉ ॥੨॥੪॥੯॥੧੯॥੧੩॥

੫੮ ॥ ੪ ॥ ੯੩ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ੴ ੧ਓਂਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭੂਲਿਓ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਉਰਝਾਇਓ ॥ ਜੋ ਜੋ ਕਰਮ ਕੀਓ
ਲਾਲਚ ਲਗਿ ਤਿਹ ਤਿਹ ਆਪੁ ਬੰਧਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਮਝ
ਨ ਪਰੀ ਬਿਖੈ ਰਸ ਰਚਿਓ ਜਸੁ ਹਰਿ ਕੋ ਬਿਸਰਾਇਓ ॥ ਸਾਂਗਿ
ਸੁਆਮੀ ਸੋ ਜਾਨਿਓ ਨਾਹਿਨ ਬਨੁ ਖੋਜਨ ਕਉ ਧਾਇਓ ॥੧॥

੧੭੫

ਰਤਨੁ ਰਾਸੁ ਘਟ ਹੀ ਕੇ ਭੀਤਰਿ ਤਾ ਕੋ ਗਿਆਨੁ ਨ ਪਾਇਓ ॥ ਜਨ
ਨਾਨਕ ਭਗਵਂਤ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਓ ॥੨॥੧॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਹਰਿ ਜੂ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਪਤਿ ਮੇਰੀ ॥ ਜਮ ਕੋ ਤ੍ਰਾਸ ਭਝਾਓ ਉਰ
ਅੰਤਰਿ ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ ਤੇਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਹਾ
ਪਤਿਤ ਮੁਗਧ ਲੋਭੀ ਫੁਨਿ ਕਰਤ ਪਾਪ ਅਬ ਹਾਰਾ ॥ ਭੈ ਮਰਬੇ ਕੋ
ਬਿਸਰਤ ਨਾਹਿਨ ਤਿਹ ਚਿੰਤਾ ਤਨੁ ਜਾਰਾ ॥੧॥ ਕੀਏ ਉਪਾਵ
ਮੁਕਤਿ ਕੇ ਕਾਰਨਿ ਦਹ ਦਿਸਿ ਕਤ ਉਠਿ ਧਾਇਆ ॥ ਘਟ ਹੀ
ਬੀਤਰਿ ਬਸੈ ਨਿਰੰਜਨੁ ਤਾ ਕੋ ਮਰਸੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੨॥ ਨਾਹਿਨ
ਗੁਨੁ ਨਾਹਿਨ ਕਛੁ ਜਪੁ ਤਪੁ ਕਉਨੁ ਕਰਸੁ ਅਬ ਕੀਯੈ ॥ ਨਾਨਕ
ਹਾਰਿ ਪਰਿਆਂ ਸਰਨਾਗਤਿ ਅਮੈ ਦਾਨੁ ਪ੍ਰਭ ਦੀਯੈ ॥ ੩॥ ੨॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਮਨ ਰੇ ਸਾਚਾ ਗਹੋ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ
ਮਿਥਿਆ ਮਾਨੋ ਸਗਰੋ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾ ਕਤ
ਜੋਗੀ ਖੋਜਤ ਹਾਰੇ ਪਾਇਆ ਨਾਹਿ ਤਿਹ ਪਾਰਾ ॥ ਸੋ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ
ਨਿਕਟਿ ਪਛਾਨੋ ਰੂਪ ਰੇਖ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ॥੧॥ ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ ਜਗਤ
ਮੈ ਹਰਿ ਕੋ ਕਬਹੂ ਨਾਹਿ ਸੰਭਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪਰਿਆਂ ਜਗ
ਬੰਦਨ ਰਾਖਹੁ ਬਿਰਦੁ ਤੁਹਾਰਾ ॥੨॥੩॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ੴ ੧ਓਂਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਹਉ ਕਹਾ ਅਪਨੀ ਅਧਮਾਈ ॥ ਉਰਝਿਆਂ ਕਨਕ ਕਾਮਨੀ
ਕੇ ਰਸ ਨਹ ਕੀਰਤਿ ਪ੍ਰਭ ਗਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਗ ਝੂਠੇ ਕਤ
ਸਾਚੁ ਜਾਨਿ ਕੈ ਤਾ ਸਿਉ ਰੁਚ ਉਪਜਾਈ ॥ ਦੀਨ ਬੰਧ ਸਿਮਰਿਆਂ
ਨਹੀਂ ਕਬਹੂ ਹੋਤ ਜੁ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ॥੧॥ ਸਗਨ ਰਹਿਆ ਮਾਇਆ

੧੭੬

ਮै निस दिनि छुटी न मन की काई ॥ कहि नानक अब नाहि
अनत गति बिनु हरि की सरनाई ॥੨॥੧॥੩੧॥

ਤਿਲਾਂਗ ਮਹਲਾ ੯ ਕਾਫੀ

ੴ ੧ਓਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਚੇਤਨਾ ਹੈ ਤਤ ਚੇਤਿ ਲੈ ਨਿਸਿ ਦਿਨਿ ਮੈ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥
ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ ਅਉਥ ਬਿਹਾਤੁ ਹੈ ਫੂਟੈ ਘਟ ਜਿਤ ਪਾਨੀ ॥੧॥
ਰਹਾਉ ॥ ਹਰਿ ਗੁਨ ਕਾਹਿ ਨ ਗਾਵਹੀ ਸੂਰਖ ਅਗਿਆਨਾ ॥ ਝੂਠੈ
ਲਾਲਚਿ ਲਾਗਿ ਕੈ ਨਹਿ ਮਰਨੁ ਪਛਾਨਾ ॥੧॥ ਅਜਹੂ ਕਛੁ
ਬਿਗਰਿਆਂ ਨਹੀ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਭਜਨ ਤੇ
ਨਿਰਖੈ ਪਦੁ ਪਾਵੈ ॥ ੨॥੧॥

ਤਿਲਾਂਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਜਾਗ ਲੇਹੁ ਰੇ ਮਨਾ ਜਾਗ ਲੇਹੁ ਕਹਾ ਗਾਫਲ ਸੋਝਾ ॥
ਜੋ ਤਨੁ ਉਪਜਿਆ ਸਂਗ ਹੀ ਸੋ ਭੀ ਸਂਗਿ ਨ ਹੋਝਾ ॥੧॥
ਰਹਾਉ ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧ ਜਨ ਹਿਤੁ ਜਾ ਸਿਉ ਕੀਨਾ ॥
ਜੀਉ ਛੂਟਿਆਂ ਜਬ ਦੇਹ ਤੇ ਡਾਰਿ ਅਗਨਿ ਮੈ ਦੀਨਾ ॥੧॥ ਜੀਵਤ
ਲਤ ਬਿਉਹਾਰੁ ਹੈ ਜਗ ਕਤ ਤੁਮ ਜਾਨਤ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ
ਗਾਇ ਲੈ ਸਭ ਸੁਫਨ ਸਮਾਨਤ ॥ ੨॥੨॥

ਤਿਲਾਂਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਹਰਿ ਜਸੁ ਰੇ ਮਨਾ ਗਾਇ ਲੈ ਜੋ ਸੰਗੀ ਹੈ ਤੇਰੋ ॥ ਅਉਸਰੁ
ਬੀਤਿਆਂ ਜਾਤੁ ਹੈ ਕਹਿਆਂ ਮਾਨ ਲੈ ਮੇਰੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਂਪਤਿ
ਰਥ ਧਨ ਰਾਜ ਸਿਉ ਅਤਿ ਨੇਹੁ ਲਗਾਇਆਂ ॥ ਕਾਲ ਫਾਸ ਜਬ
ਗਲਿ ਪਰੀ ਸਭ ਭਇਆਂ ਪਰਾਇਆਂ ॥੧॥ ਜਾਨਿ ਬੂੜਾ ਕੈ ਬਾਵਰੇ ਤੈ

੧੭੭

ਕਾਜੁ ਬਿਗਾਰਿਓ ॥ ਪਾਪ ਕਰਤ ਸੁਕਚਿਓ ਨਹੀ ਨਹ ਗਰਬੁ
ਨਿਵਾਰਿਓ ॥੨॥ ਜਿਹ ਬਿਧਿ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿਆ ਸੋ ਸੁਨੁ ਰੇ ਭਾਈ
॥ ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਪੁਕਾਰਿ ਕੈ ਗਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ ॥੩॥੩॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੯ ਦੁਪਦੇ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਦੁਖ ਹਰਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਨੋ ॥ ਅਜਾਮਲੁ ਗਨਿਕਾ
ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਸੁਕਤ ਭਏ ਜੀਅ ਜਾਨੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਗਜ
ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟੀ ਛਿਨਹੂ ਮਹਿ ਜਬ ਹੀ ਰਾਮੁ ਬਖਾਨੋ ॥ ਨਾਰਦ
ਕਹਤ ਸੁਨਤ ਧੁਆ ਬਾਰਿਕ ਭਜਨ ਮਾਹਿ ਲਪਟਾਨੋ ॥੧॥ ਅਚਲ
ਅਮਰ ਨਿਰਮੈ ਪਦੁ ਪਾਇਓ ਜਗਤ ਜਾਹਿ ਹੈਰਾਨੋ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹਤ
ਭਗਤ ਰਛਕ ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਤਾਹਿ ਤੁਮ ਮਾਨੋ ॥੨॥੧॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥ ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਸਹਸਾ
ਨਹ ਚੂਕੈ ਗੁਰੁ ਝੁਹੁ ਮੇਦੁ ਬਤਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਹਾ ਭਝਾਓ
ਤੀਰਥ ਬ੍ਰਤ ਕੀਏ ਰਾਮ ਸਰਨਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥ ਜੋਗ ਜਗ ਨਿਹਫਲ
ਤਿਹ ਮਾਨਉ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਜਸੁ ਬਿਸਰਾਵੈ ॥੧॥ ਮਾਨ ਮੋਹ ਦੋਨੋ ਕਤ
ਪਰਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੋ ਪ੍ਰਾਨੀ
ਜੀਵਨ ਸੁਕਤਿ ਕਹਾਵੈ ॥੨॥੨॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਜਾ ਮੈ ਭਜਨੁ ਰਾਮ ਕੋ ਨਾਹੀ ॥ ਤਿਹ ਨਰ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥੁ
ਖੋਝਾਇਆ ਯਹ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੀਰਥ ਕਰੈ
ਬ੍ਰਤ ਫੁਨਿ ਰਾਖੈ ਨਹ ਮਨੂਆ ਬਸਿ ਜਾ ਕੋ ॥ ਨਿਹਫਲ ਧਰਮੁ
ਤਾਹਿ ਤੁਮ ਮਾਨਹੁ ਸਾਚੁ ਕਹਤ ਮੈ ਯਾ ਕਤ ॥੧॥ ਜੈਸੇ ਪਾਹਨੁ

੧੭੮

जल महि राखिओ भेदै नाहि तिह पानी ॥ तैसे ही तुम ताहि
पछानहु भगति हीन जो प्रानी ॥२॥ कल मै मुकति नाम ते
पावत गुरु यह भेदु बतावै ॥ कहु नानक सोई नरु गरुआ
जो प्रभ के गुन गावै ॥३॥३॥

ੴ ੧ਓਂਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੯ ਤਿਪਦੇ ॥

ਰੇ ਮਨ ਓਟ ਲੇਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ॥ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ
ਦੁਰਮਤਿ ਨਾਸੈ ਪਾਵਹਿ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਡਭਾਗੀ
ਤਿਹ ਜਨ ਕਤ ਜਾਨਹੁ ਜੋ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ
ਕੇ ਪਾਪ ਖੋਝ ਕੈ ਫੁਨਿ ਬੈਕੁਂਠਿ ਸਿਧਾਵੈ ॥੨॥ ਅਜਾਮਲ ਕਤ
ਅੰਤ ਕਾਲ ਮਹਿ ਨਾਰਾਇਨ ਸੁਧਿ ਆਈ ॥ ਜਾਂ ਗਤਿ ਕਤ ਜੋਗੀਸੁਰ
ਬਾਛਤ ਸੋ ਗਤਿ ਛਿਨ ਮਹਿ ਪਾਈ ॥੩॥ ਨਾਹਿਨ ਗੁਨੁ ਨਾਹਿਨ
ਕਛੁ ਬਿਦਿਆ ਧਰਮੁ ਕਤਨੁ ਗਜਿ ਕੀਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਬਿਰਦੁ ਰਾਮ
ਕਾ ਦੇਖਹੁ ਅਮੈ ਦਾਨੁ ਤਿਹ ਦੀਨਾ ॥੩॥੧॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਸਾਧੋ ਕਤਨ ਜੁਗਤਿ ਅਬ ਕੀਯੈ ॥ ਜਾ ਤੇ ਦੁਰਮਤਿ ਸਗਲ
ਬਿਨਾਸੈ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਮਨੁ ਭੀਯੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਨੁ ਮਾਝਾ
ਮਹਿ ਤਾਰੜਿ ਰਹਿਓ ਹੈ ਬੂੜੈ ਨਹ ਕਛੁ ਗਿਆਨਾ ॥ ਕਤਨੁ ਨਾਮੁ
ਜਗੁ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰੈ ਪਾਵੈ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨਾ ॥੨॥ ਭਏ ਦੜਾਲ
ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੰਤ ਜਨ ਤਬ ਇਹ ਬਾਤ ਬਤਾਈ ॥ ਸਰਬ ਧਰਮ ਮਾਨੋ
ਤਿਹ ਕੀਏ ਜਿਹ ਪ੍ਰਭ ਕੀਰਤਿ ਗਾਈ ॥੩॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਰੁ ਨਿਸਿ
ਬਾਸੁਰ ਮਹਿ ਨਿਮਖ ਏਕ ਤਾਰੀ ਧਾਰੈ ॥ ਜਮ ਕੋ ਤ੍ਰਾਸੁ ਮਿਟੈ
ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਅਪੁਨੋ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰੈ ॥੩॥੨॥

रामकली महला ९ ॥

प्रानी नाराइन सुधि लेहि ॥ छिनु छिनु अजध घटै निसि
बासुर ब्रिथा जातु है देह ॥१॥ रहाउ ॥ तरनापो बिखिअन
सिउ खोइओ बालपनु अगिआना ॥ बिरधि भइओ अजहू नही
समझै कउन कुमति उरझाना ॥२॥ मानस जनमु दीओ
जिह ठाकुरि सो तै किउ बिसराइओ ॥ मुकतु होत नर जा
कै सिमरै निमख न ता कउ गाइओ ॥३॥ माइआ को मदु
कहा करतु है संगि न काहू जाई ॥ नानकु कहतु चेति
चिंतामनि होइ है अंति सहाई ॥ ३॥३॥८१॥

१८ १ओंकार सतिगुर प्रसादि ॥

मारु महला ९ ॥

हरि को नामु सदा सुखदाई ॥ जा कउ सिमरि अजामलु
उधरिओ गनिका हू गति पाई ॥१॥ रहाउ ॥ पंचाली कउ
राज सभा महि राम नाम सुधि आई ॥ ता को दूखु हरिओ
करुणामै अपनी पैज बढाई ॥२॥ जिह नर जसु किरपानिधि
गाइओ ता कउ भइओ सहाई ॥ कहु नानक मै इही भरोसै
गही आनि सरनाई ॥३॥९॥

मारु महला ९ ॥

अब मै कहा करउ री माई ॥ सगल जनमु बिखिअनु
सिउ खोइआ सिमरिओ नाहि कन्हाई ॥१॥ रहाउ ॥ काल
फ़ास जब गर महि मेली तिह सुधि सभ बिसराई ॥ राम नाम

१८०

ਬਿਨੁ ਯਾ ਸਂਕਟ ਮਹਿ ਕੋ ਅਬ ਹੋਤ ਸਹਾਈ ॥੧॥ ਜੋ ਸ਼ੰਪਤਿ
ਅਪਨੀ ਕਰਿ ਮਾਨੀ ਛਿਨ ਮਹਿ ਭਈ ਪਰਾਈ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਯਹ
ਸੋਚ ਰਹੀ ਮਨਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਬਹੂ ਨ ਗਾਈ
॥੨॥੨॥

ਮਾਰ੍ਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਮਾਈ ਮੈ ਮਨ ਕੋ ਮਾਨੁ ਨ ਤਿਆਗਿਓ ॥ ਮਾਝਾ ਕੇ
ਮਦਿ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਇਓ ਰਾਮ ਭਜਨਿ ਨਹੀ ਲਾਗਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ
॥ ਜਮ ਕੋ ਢੱਡੁ ਪਰਿਓ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਤਬ ਸੋਵਤ ਤੈ ਜਾਗਿਓ ॥
ਕਹਾ ਹੋਤ ਅਬ ਕੈ ਪਛੁਤਾਏ ਛੂਟਤ ਨਾਹਿਨ ਭਾਗਿਓ ॥੧॥ ਇਹ
ਚਿੱਤਾ ਉਪਜੀ ਘਟ ਮਹਿ ਜਬ ਗੁਰ ਚਰਨਨ ਅਨੁਰਾਗਿਓ ॥
ਸੁਫਲੁ ਜਨਮੁ ਨਾਨਕ ਤਬ ਹੂਆ ਜਉ ਪ੍ਰਭ ਜਸ ਮਹਿ
ਪਾਗਿਓ ॥੨॥੩॥

੧੯੮ ੧ਅੱਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਬਸਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਸਾਧੋ ਇਹੁ ਤਨੁ ਸਿਥਿਆ ਜਾਨਉ ॥ ਧਾ ਭੀਤਰਿ ਜੋ ਰਾਮੁ
ਬਸਤੁ ਹੈ ਸਾਚੋ ਤਾਹਿ ਪਛਾਨੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਹੈ
ਸ਼ੰਪਤਿ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿ ਕਹਾ ਐਡਾਨੋ ॥ ਸੰਗਿ ਤਿਹਾਰੈ ਕਛੂ ਨ
ਚਾਲੈ ਤਾਹਿ ਕਹਾ ਲਪਟਾਨੋ ॥੧॥ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਦੋਊ ਪਰਹਰਿ
ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਉਰਿ ਆਨੋ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਭ ਹੀ ਮੈ ਪੂਰਨ ਏਕ
ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨੋ ॥ ੨॥੧॥

ਬਸਤੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਪਾਪੀ ਹੀਏ ਮੈ ਕਾਮੁ ਬਸਾਇ ॥ ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ ਧਾ ਤੇ
ਗਹਿਓ ਨ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੋਗੀ ਜਾਂਗਮ ਅਰੁ ਸਨਿਆਸ

੧੮੧

॥ सभ ही परि डारी इह फास ॥੧॥ जिहि जिहि हरि
को नामु सम्हारि ॥ ते भव सागर उतरे पारि ॥੨॥ जन
नानक हरि की सरनाइ ॥ दीजै नामु रहै गुन गाइ ॥
੩॥੨॥

ਬਸंਤੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਮਾਈ ਮੈ ਧਨੁ ਪਾਇਆਂ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਮਨੁ ਮੇਰੋ ਧਾਵਨ ਤੇ
ਛੂਟਿਆਂ ਕਰਿ ਬੈਠੋ ਬਿਸਰਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ
ਤਨ ਤੇ ਭਾਗੀ ਉਪਜਿਆਂ ਨਿਰਮਲ ਗਿਆਨੁ ॥ ਲੋਭ ਮੌਹ ਏਹ
ਪਰਸਿ ਨ ਸਾਕੈ ਗਹੀ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ ॥੨॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ
ਸੰਸਾ ਚੂਕਾ ਰਤਨੁ ਨਾਮੁ ਜਬ ਪਾਇਆ ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਕਲ ਬਿਨਾਸੀ
ਮਨ ਤੇ ਨਿਜ ਸੁਖ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥੩॥ ਜਾ ਕਉ ਹੋਤ
ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ
ਬਿਧਿ ਕੀ ਸੰਪੈ ਕੋਊ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ॥੪॥੩॥

ਬਸंਤੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਮਨ ਕਹਾ ਬਿਸਾਰਿਆਂ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ॥ ਤਨੁ ਬਿਨਸੈ ਜਮ ਸਿਉ
ਪੈ ਕਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਧੂਏ ਕਾ ਪਹਾਰ ॥ ਤੈ
ਸਾਚਾ ਮਾਨਿਆ ਕਿਹ ਬਿਚਾਰਿ ॥੨॥ ਧਨੁ ਦਾਰਾ ਸੰਪਤਿ ਗ੍ਰੇਹ ॥
ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ ਸਮਝ ਲੇਹ ॥੩॥ ਇਕ ਭਗਤਿ ਨਾਰਾਇਨ
ਹੋਇ ਸੰਗਿ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਤਿਹ ਏਕ ਰੰਗਿ ॥੪॥੪॥

ਬਸंਤੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਕਹਾ ਭੂਲਿਆਂ ਰੇ ਝੂਠੇ ਲੋਭ ਲਾਗ ॥ ਕਛੁ ਬਿਗਰਿਆਂ
ਨਾਹਿਨ ਅਜਹੁ ਜਾਗ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਮ ਸੁਪਨੈ ਕੈ ਇਹੁ ਜਗੁ

੧੮੨

जानु ॥ बिनसै छिन मै साची मानु ॥੧॥ संगि तेरै हरि
बसत नीत ॥ निस बासुर भजु ताहि मीत ॥੨॥ बार अंत
की होइ सहाइ ॥ कहु नानक गुन ता के गाइ
॥੩॥੫॥

੭ ੧ਓਂਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਸਾਰਂਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਤੇਰੋ ਕੋ ਨ ਸਹਾਈ ॥ ਕਾਂ ਕੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ
ਬਨਿਤਾ ਕੋ ਕਾਹੂ ਕੋ ਭਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਧਨੁ ਧਰਨੀ ਅਰੁ
ਸੰਪਤਿ ਸਗਰੀ ਜੋ ਮਾਨਿਓ ਅਪਨਾਈ ॥ ਤਨ ਛੂਟੈ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ
ਚਾਲੈ ਕਹਾ ਤਾਹਿ ਲਪਟਾਈ ॥੧॥ ਦੀਨ ਦੇਖਾਲ ਸਦਾ ਦੁਖ
ਮੰਜਨ ਤਾ ਸਿਉ ਰੁਚਿ ਨ ਬਢਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਜਗਤ ਸਭ
ਮਿਥਿਆ ਜਿਉ ਸੁਪਨਾ ਰੈਨਾਈ ॥੨॥੧॥

ਸਾਰਂਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਕਹਾ ਮਨ ਬਿਖਿਆ ਸਿਉ ਲਪਟਾਹੀ ॥ ਧਾ ਜਗ ਮਹਿ
ਕੋਊ ਰਹਨੁ ਨ ਪਾਵੈ ਇਕਿ ਆਵਹਿ ਇਕਿ ਜਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਾਂ ਕੋ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸੰਪਤਿ ਕਾਂ ਕੀ ਕਾ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਲਗਾਹੀ ॥ ਜੋ
ਦੀਸੈ ਸੋ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੈ ਜਿਉ ਬਾਦਰ ਕੀ ਛਾਹੀ ॥੧॥ ਤਜਿ
ਅਭਿਮਾਨੁ ਸਰਣਿ ਸੰਤਨ ਗਹੁ ਮੁਕਤਿ ਹੋਹਿ ਛਿਨ ਮਾਹੀ ॥ ਜਨ
ਨਾਨਕ ਭਗਵਤ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਸੁਖੁ ਸੁਪਨੈ ਭੀ ਨਾਹੀ ॥੨॥੨॥

ਸਾਰਂਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਕਹਾ ਨਰ ਅਪਨੋ ਜਨਮ ਗਵਾਵੈ ॥ ਮਾਝਾ ਮਦ
ਬਿਖਿਆ ਰਸਿ ਰਚਿਓ ਰਾਮ ਸਰਨਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

१८३

इहु संसारु सगल है सुपनो देखि कहा लोभावै ॥ जो उपजै
सो सगल बिनासै रहनु न कोऊ पावै ॥१॥ मिथिआ तनु
साचो करि मानिओ इह बिधि आपु बंधावै ॥ जन नानक
सोऊ जनु मुकता राम भजन चितु लावै ॥२॥३॥

सारंग महला ९ ॥

मन करि कबहू न हरि गुन गाइओ ॥ बिखिआसकत
रहिओ निसि बासुर कीनो अपनो भाइओ ॥१॥ रहाउ ॥ गुर
उपदेसु सुनिओ नहि काननि पर दारा लपटाइओ ॥ पर निंदा
कारनि बहु धावत समझिओ नह समझाइओ ॥२॥ कहा
कहउ मै अपुनी करनी जिह बिधि जनमु गवाइओ ॥ कहि
नानक सभ अउगन मो महि राखि लेहु सरनाइओ
॥३॥४॥५॥६॥७॥८॥९॥१०॥११॥१२॥१३॥१४॥१५॥ १५९ ॥

**१८४ १ओंकार सति नामु करता पुरखु
निरभउ निरवैरु अकाल मूरति
अजूनी सैभं गुर प्रसादि ॥**

रागु जैजावंती महला ९ ॥

रामु सिमरि रामु सिमरि इहै तेरै काजि है ॥ माइआ
को संगु तिआगु प्रभ जू की सरनि लागु ॥ जगत सुख मानु
मिथिआ झूठो सभ साजु है ॥१॥ रहाउ ॥ सुपने जिउ धनु
पछानु काहे परि करत मानु ॥ बार्ल की भीति जैसे बसुधा

१८४

को राजु है ॥१॥ नानकु जनु कहतु बात बिनसि जैहै तेरो
गातु ॥ छिनु छिनु करि गइओ कालु तैसे जातु आजु है
॥२॥९॥

जैजावंती महला ९ ॥

रामु भजु रामु भजु जनमु सिरातु है ॥ कहउ कहा
बार बार समझत नह किउ गवार ॥ बिनसत नह लगै बार
ओरे सम गातु है ॥ १॥ रहाउ ॥ सगल भरम डारि देहि
गोबिंद को नामु लेहि ॥ अंति बार संगि तेरै इहै एकु जातु है
॥१॥ बिखिआ बिखु जिज बिसारि प्रभ कौ जसु हीए धारि
॥ नानक जन कहि पुकारि अउसरु बिहातु है ॥२॥२॥

जैजावंती महला ९ ॥

रे मन कउन गति होइ है तेरी ॥ इह जग महि राम
नामु सो तउ नही सुनिओ कानि ॥ बिखिअन सिउ अति
लुभानि मति नाहिन फेरी ॥१॥ रहाउ ॥ मानस को जनमु
लीनु सिमरनु नह निमख कीनु ॥ दारा सुख भइओ दीनु
पगहु परी बेरी ॥१॥ नानक जन कहि पुकारि सुपनै जिज
जग पसारु ॥ सिमरत नह किउ मुरारि माइआ जा की चेरी
॥२॥३॥

जैजावंती महला ९ ॥

बीत जैहै बीत जैहै जनमु अकाजु रे ॥ निसि दिनु
सुनि कै पुरान समझत नह रे अजान ॥ कालु तउ पहूचिओ
आनि कहा जैहै भाजि रे ॥१॥ रहाउ ॥ असथिरु जो
मानिओ देह सो तउ तेरउ होइ है खेह ॥ किउ न हरि को

੧੮੫

ਨਾਮੁ ਲੇਹਿ ਮੂਰਖ ਨਿਲਾਜ ਰੇ ॥੧॥ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਹੀਏ ਆਨਿ
ਛਾਡਿ ਦੇ ਤੈ ਮਨ ਕੋ ਮਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਜਨ ਇਹ ਬਖਾਨਿ ਜਗ
ਮਹਿ ਬਿਰਾਜੁ ਰੇ ॥੨॥੪॥

੭੯ ੧ਅੰਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਇਆ ਨਹੀ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਕੀਨੁ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨਾ ਜਿਹ ਬਿਧਿ ਜਲ ਕਉ ਸੀਨੁ ॥੧॥
ਬਿਖਿਅਨ ਸਿਉ ਕਾਹੇ ਰਚਿਆ ਨਿਮਖ ਨ ਹੋਹਿ ਉਦਾਸੁ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਹਰਿ ਮਨਾ ਪਰੈ ਨ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸ ॥੨॥
ਤਰਨਾਪੋ ਇਉ ਹੀ ਗਇਆ ਲੀਓ ਜਰਾ ਤਨੁ ਜੀਤਿ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਹਰਿ ਮਨਾ ਅਉਧੁ ਜਾਤੁ ਹੈ ਬੀਤਿ ॥੩॥
ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ ਸੂੜੈ ਨਹੀ ਕਾਲੁ ਪਹੂੰਚਿਆ ਆਨਿ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਰ ਬਾਵਰੇ ਕਿਉ ਨ ਭਯੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥੪॥
ਧਨੁ ਦਾਰਾ ਸੰਪਤਿ ਸਗਲ ਜਿਨਿ ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਮਾਨਿ ॥
ਇਨ ਮੈ ਕਛੁ ਸੰਗੀ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ ਜਾਨਿ ॥੫॥
ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ਭੈ ਹਰਨ ਹਰਿ ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਜਾਨੀਏ ਸਦਾ ਬਸਤੁ ਤੁਮ ਸਾਥਿ ॥੬॥
ਤਨੁ ਧਨੁ ਜਿਹ ਤੋ ਕਉ ਦੀਓ ਤਾਂ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਨ ਕੀਨ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਰ ਬਾਵਰੇ ਅਥ ਕਿਉ ਡੋਲਤ ਦੀਨ ॥੭॥
ਤਨੁ ਧਨੁ ਸੰਪੈ ਸੁਖ ਦੀਓ ਅਰੁ ਜਿਹ ਨੀਕੇ ਧਾਮ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨੁ ਰੇ ਮਨਾ ਸਿਮਰਤ ਕਾਹਿ ਨ ਰਾਮੁ ॥੮॥

੧੮੬

सभ सुख दाता रामु है दूसर नाहि न कोइ ॥
कहु नानक सुनि रे मना तिह सिमरत गति होइ ॥੯ ॥
जिह सिमरत गति पाईऐ तिह भजु रे तै मीत ॥
कहु नानक सुनु रे मना अजधु घटत है नीत ॥੧੦ ॥
पांच तत को तनु रचिओ जानहु चतुर सुजान ॥
जिह ते उपजिओ नानका लीन ताहि मै मानु ॥੧੧ ॥
घट घट मै हरि जू बसै संतन कहिओ पुकारि ॥
कहु नानक तिह भजु मना भउ निधि उतरहि पारि ॥੧੨ ॥
सुखु दुखु जिह परसै नही लोभु मोहु अभिमानु ॥
कहु नानक सुनु रे मना सो मूरति भगवान ॥੧੩ ॥
उसतति निंदिआ नाहि जिहि कंचन लोह समानि ॥
कहु नानक सुनि रे मना मुकति ताहि तै जानि ॥੧੪ ॥
हरखु सोगु जा कै नही बैरी मीत समानि ॥
कहु नानक सुनि रे मना मुकति ताहि तै जानि ॥੧੫ ॥
मै काहू कउ देत नहि नहि मै मानत आन ॥
कहु नानक सुनि रे मना गिआनी ताहि बखानि ॥੧੬ ॥
जिहि बिखिआ सगली तजी लीओ भेख बैराग ॥
कहु नानक सुनु रे मना तिह नर माथै भागु ॥੧੭ ॥
जिहि माइआ ममता तजी सभ ते भइओ उदासु ॥
कहु नानक सुनु रे मना तिह घटि ब्रह्म निवासु ॥੧੮ ॥
जिहि प्रानी हउमै तजी करता रामु पछानि ॥
कहु नानक वहु मुकति नरु इह मन साची मानु ॥੧੯ ॥
मै नासन दुरमति हरन कलि मै हरि को नामु ॥
निसि दिनु जो नानक भजै सफल होहि तिह काम ॥੨੦ ॥

੧੮੭

ਜਿਹਬਾ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਹੁ ਕਰਨ ਸੁਨਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ।
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਪਰਹਿ ਨ ਜਮ ਕੈ ਧਾਮ ॥੨੧॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਮਤਾ ਤਯੈ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰ ।।
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਆਪਨ ਤਰੈ ਅਤਰਨ ਲੇਤ ਉਧਾਰ ॥੨੨॥

ਜਿਉ ਸੁਪਨਾ ਅਰੁ ਪੇਖਨਾ ਏਥੇ ਜਗ ਕਤ ਜਾਨਿ ।।
ਝਨ ਮੈ ਕਛੁ ਸਾਚੋ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਭਗਵਾਨ ॥੨੩॥

ਨਿਸਿ ਦਿਨੁ ਮਾਇਆ ਕਾਰਨੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਡੋਲਤ ਨੀਤ ।।
ਕੋਟਨ ਮੈ ਨਾਨਕ ਕੋਊ ਨਾਰਾਇਨੁ ਜਿਹ ਚੀਤਿ ॥੨੪॥

ਜੈਸੇ ਜਲ ਤੇ ਬੁਦਬੁਦਾ ਉਪਯੈ ਬਿਨਸੈ ਨੀਤ ।।
ਜਗ ਰਚਨਾ ਤੈਸੇ ਰਚੀ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਮੀਤ ॥੨੫॥

ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਛੂ ਨ ਚੇਤੈਈ ਸਦਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਅਂਧੁ ।।
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਪਰਤ ਤਾਹਿ ਜਮ ਫੰਧ ॥੨੬॥

ਜਤ ਸੁਖ ਕਤ ਚਾਹੈ ਸਦਾ ਸਰਨਿ ਰਾਮ ਕੀ ਲੇਹ ।।
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਦੁਰਲਭ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ॥੨੭॥

ਮਾਇਆ ਕਾਰਨਿ ਧਾਵਹੀ ਸੂਰਖ ਲੋਗ ਅਜਾਨ ।।
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਨ ॥੨੮॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਨਿਸਿ ਦਿਨੁ ਭਜੈ ਰੂਪ ਰਾਮ ਤਿਹ ਜਾਨੁ ।।
ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਅੰਤਰੁ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ ਮਾਨੁ ॥੨੯॥

ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮੈ ਫਥਿ ਰਹਿਓ ਬਿਸਰਿਓ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮੁ ।।
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਜੀਵਨ ਕਤਨੇ ਕਾਮ ॥੩੦॥

ਪ੍ਰਾਨੀ ਰਾਮੁ ਨ ਚੇਤੈਈ ਸਦਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਅਂਧੁ ।।
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਪਰਤ ਤਾਹਿ ਜਮ ਫੰਧ ॥੩੧॥

ਸੁਖ ਮੈ ਬਹੁ ਸਾਂਗੀ ਭਏ ਦੁਖ ਮੈ ਸਾਂਗਿ ਨ ਕੋਝ ।।
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮਜੁ ਮਨਾ ਅੰਤਿ ਸਹਾਈ ਹੋਝ ॥੩੨॥

੧੮੮

जनम जनम भरमत फिरिओ मिटिओ न जम को त्रासु ॥
कहु नानक हरि भजु मना निरभै पावहि बासु ॥३३॥
जतन बहुतु मै करि रहिओ मिटिओ न मन को मानु ॥
दुरमति सिउ नानक फधिओ राखि लेहु भगवान ॥३४॥
बाल जुआनी अरु बिरधि फुनि तीनि अवसथा जानि ॥
कहु नानक हरि भजन बिनु बिरथा सभ ही मानु ॥३५॥
करणो हुतो सु ना कीओ परिओ लोभ कै फंध ॥
नानक समिओ रमि गइओ अब किउ रोवत अंध ॥३६॥
मनु माइआ मै रमि रहिओ निकसत नाहि न मीत ॥
नानक मूरति चित्र जिउ छाडति नाहि न भीति ॥३७॥
नर चाहत कछु अउर अउरै की अउरै भई ॥
चितवत रहिओ ठगउर नानक फासी गलि परी ॥३८॥
जतन बहुत सुख के कीए दुख को कीओ न कोइ ॥
कहु नानक सुनि रे मना हरि भावै सो होइ ॥३९॥
जगतु भिखारी फिरतु है सभ को दाता रामु ॥
कहु नानक मन सिमरु तिह पूरन होवहि काम ॥४०॥
झूठै मानु कहा करै जगु सुपने जिउ जानु ॥
इन मै कछु तेरो नही नानक कहिओ बखानि ॥४१॥
गरबु करतु है देह को बिनसै छिन मै मीत ॥
जिहि प्रानी हरि जसु कहिओ नानक तिहि जगु जीति ॥४२॥
जिह घटि सिमरनु राम को सो नरु मुकता जानु ॥
तिहि नर हरि अंतरु नही नानक साची मानु ॥४३॥
एक भगति भगवान जिह प्रानी कै नाहि मनि ॥
जैसे सूकर सुआन नानक मानो ताहि तनु ॥४४॥

१८९

सुआमी को प्रिहु जिउ सदा सुआन तजत नही नित ॥
नानक इह बिधि हरि भजउ इक मनि हुइ इक चिति ॥४५॥
तीरथ बरत अरु दान करि मन मै धरै गुमानु ॥
नानक निहफल जात तिह जिउ कुंचर इसनानु ॥४६॥
सिरु कंपिओ पग डगमगे नैन जोति ते हीन ॥
कहु नानक इह बिधि भई तऊ न हरि रसि लीन ॥४७॥
निज करि देखिओ जगतु मै को काहू को नाहि ॥
नानक थिरु हरि भगति है तिह राखो मन माहि ॥४८॥
जग रचना सभ झूठ है जानि लेहु रे मीत ॥
कहि नानक थिरु ना रहै जिउ बालू की भीति ॥४९॥
रामु गइओ रावनु गइओ जा कउ बहु परवारु ॥
कहु नानक थिरु कछु नही सुपने जिउ संसारु ॥५०॥
चिंता ता की कीजीऐ जो अनहोनी होइ ॥
इहु मारगु संसार को नानक थिरु नही कोइ ॥५१॥
जो उपजिओ सो बिनसि है परो आजु कै कालि ॥
नानक हरि गुन गाइ ले छाडि सगल जंजाल ॥५२॥

दोहरा ॥

बलु छुटकिओ बंधन परे कछू न होत उपाइ ॥
कहु नानक अब ओट हरि गज जिउ होहु सहाइ ॥५३॥
बलु होआ बंधन छुटे सभ किछु होत उपाइ ॥
नानक सभु किछु तुमरै हाथ मै तुम ही होत सहाइ ॥५४॥
संग सखा सभि तजि गए कोऊ न निबहिओ साथि ॥
कहु नानक इह बिपति मै टेक एक रघुनाथ ॥५५॥

੧੯੦

ਨਾਮੁ ਰਹਿਓ ਸਾਧੂ ਰਹਿਓ ਰਹਿਓ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਜਗਤ ਮੈ ਕਿਨ ਜਪਿਓ ਗੁਰਮੰਤੁ ॥੫੬ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰ ਮੈ ਗਹਿਓ ਜਾ ਕੇ ਸਮ ਨਹੀ ਕੋਝ ॥
ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਸਂਕਟ ਮਿਟੈ ਦਰਸੁ ਤੁਹਾਰੋ ਹੋਝ ॥੫੭ ॥੧ ॥

((((((((((((---))))))))))))